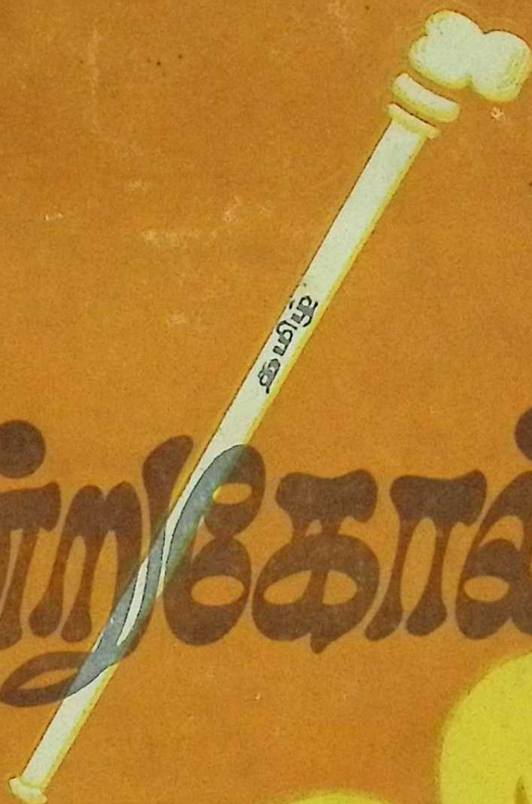

ஊன்றுகோல்

கவியரசு
முடியரசன்

ஊன்றுகோல்

கவியரசு முடியரசன்

பண்டிதமணி நூற்றாண்டு விழா வெளியீடு

சன்மார்க்க சபை

மேலைச்சிவபுரி

1983

முதற் பதிப்பு : 1983

நூலாசிரியர்: கவியரசு முடியரசன்

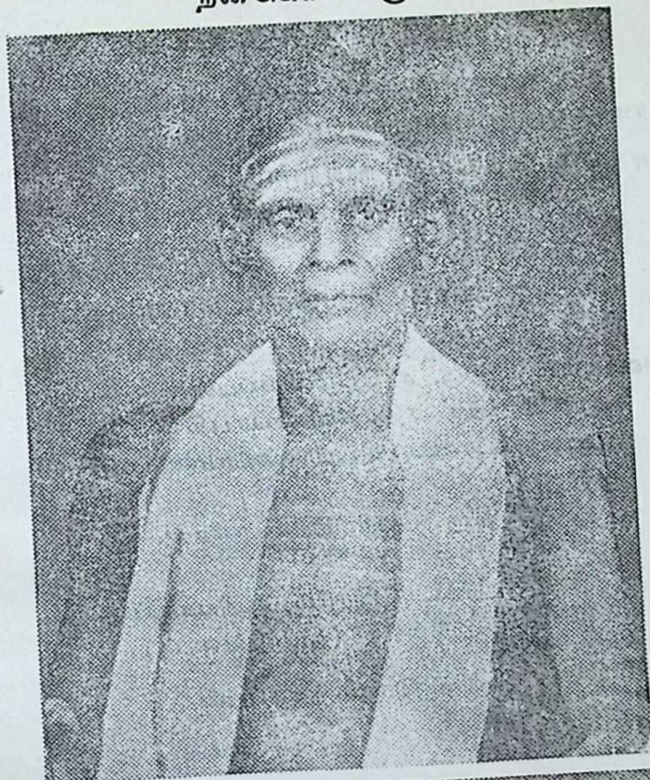
சன்மார்க்கசபை வெளியீடு எண். 10

கிடைக்கும் இடங்கள்

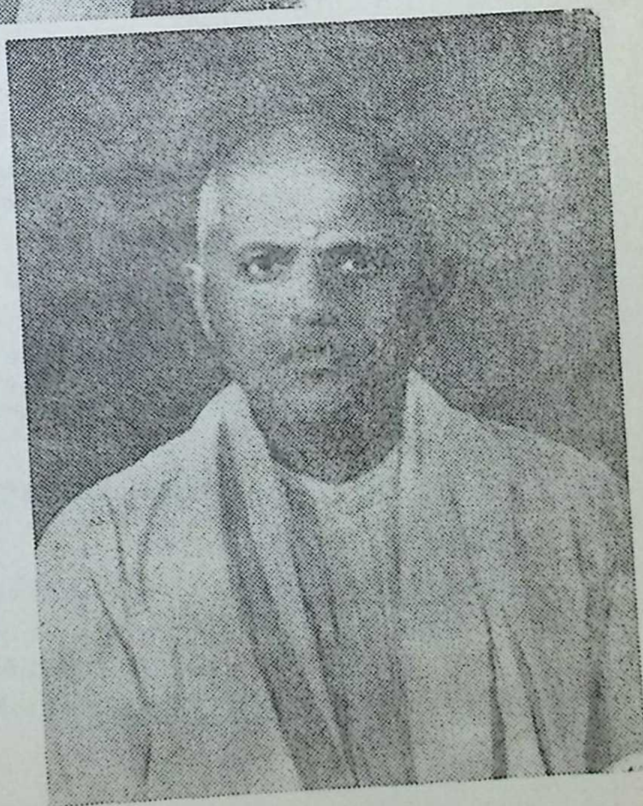
1. பாரி நிலையம், சென்னை
2. மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம்
3. மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை
4. சன்மார்க்க சபை,
மேலைச்சிவபுரி– 622 403
(புதுக்கோட்டை மாவட்டம்)

விலை ரூ. 25

அச்சும் அமைப்பும்: ஸ்ரீ இந்திரா பிரஸ், திண்டுக்கல்.

மேலைச்சிவபுரி
அ. சுப.
அண்ணாமலை
செட்டியார்.

சுப. அ.
சுப்பையா
செட்டியார்.

மகாமகோபாத்தியாய முதுபெரும் புலவர்
பண்டிதமணி கதிரேசனார் நூற்றாண்டு விழா
செயற்குழு

தலைவர் :– டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம்

துணைத்தலைவர்கள் .. திரு. சா. பழனியப்பன்
திரு. கதி. கனகசபாபதி
டாக்டர் சி. பாலசுப்ரமணியன்

பொருளாளர் :– திரு. பெரி. தியாகராசன்

செயலாளர்கள் : டாக்டர் இராம பெரியகருப்பன் (தமிழண்ணல்)
திரு சி இராம நாகப்பன்

பண்டிதமணியின் நூல்கள்

மொழி பெயர்ப்பு

உதயன சரிதம்
சுலோசனை
மண்ணியல் சிறுதேர்
சுக்கிர நீதி
பொருள் நூல்
மாலதி மாதவம் (கைப்படி)

கதிர்மணி விளக்கம்

திருச்சதகம்
நீத்தல் விண்ணப்பம்
திருவெம்பாவை

கட்டுரை

உரைநடைக் கோவை I சமயம்
உரைநடைக் கோவை II இலக்கியம்
இலக்கிய நயம்
நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சீர்திருத்தம்
நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் வரலாறு

செய்யுள்

பதிற்றுப் பத்தந்தாதி
பண்டிதமணி பாடல்கள் } கைப்படிகள்
பண்டிதமணி கடிதங்கள் }

பண்டிதமணியைப் பற்றிய நூல்கள்

ஊன்று கோல்
பண்டிதமணியின் நடை நயம்
பண்டிமணியின் நாடகத் தமிழ்
பண்டிதமணி பிள்ளைத் தமிழ்
பண்டிதமணியின் திருவாசகத் திறன்

பண்டிதமணி வரலாற்றுக் குறிப்பு

பிறப்பிடம் : மகிபாலன்பட்டி
இராமநாதபுரம் மாவட்டம்

பிறந்தநாள் : 16-10-1881 விசு புரட்டாசி 22உ
வெள்ளி

பெற்றோர் : முத்துக்கருப்பன் செட்டியார்;
சிவப்பி ஆச்சி

திருமணம் : 1912

மனைவி : மீனாட்சி, மக்கள்: ஆண் 5 பெண் 2

கல்வி : அரசஞ் சண்முகனாரிடம் தமிழ்கற்றார்
தருவை நாராயண சாத்திரியாரிடம்
வடமொழி கற்றார்
காரைக்குடி சொக்கலிங்க ஐயாவிடம்
சமயவறிவு பெற்றார்

பணி : சன்மார்க்க சபைத் தோற்றம் 1909
ஈழச் செலவு 1933
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்
பணி 1934-46

மணிவிழா 1941
வள்ளல் அண்ணாமலையரசர் தலைமை

பட்டங்கள் : பண்டிதமணி 1925 சன்மார்க்க சபை
வழங்கியது. மகாமகோபாத்தியாய
1942 நடுவணரசு சைவசித்தாந்த
வித்தகர்.
முதுபெரும்புலவர் 1951
குன்றக்குடி ஆதீனம்

விடுபெற்ற நாள் : 24-10-1953 வயது 73 விசய
ஐப்பசி 8உ

விழாப் பதிப்புரை

பண்டிதமணி நூற்றாண்டு விழாக் குழுவினர் இந்நூற்றாண்டு விழாவின் நிலைப்பயனாகப் பண்டித மணியாரின் நூல்களையெல்லாம் மறுபடியும் பதிப் பித்து இவற்றைத் தமிழுலகிற்குக் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும் எனவும் அதன்மேலும் இப்பெரும் புலவரின் நூல்களைத் தக்கோரால் திறன்செய்து அத் திறனூல்களையும் தமிழாக்கம் பெற வெளியிடல் வேண்டும் எனவும் நன்முடிவு கொண்டனர்.

அண்மைக்காலத்துப் பெருந் தமிழ்ப்புலவர் பலரின் நூற்றாண்டு விழாக்கள் சோனை மாரிபோல நாடெங்கும் கொண்டாடப் பெறுகின்றன. கொண் டாடுவது கொண்டாடத்தக்கது என்றாலும், அவ்வளவில் ஒருநாளை ஆர்வமாக அது கழிகின்றது. விழாச் செலவுக்கு ஏற்ற தொடர்குறியும் தமிழ்நிலையும் இல. அப்புலவர்தம் படைப்புக்களை வெளியிடுவதையும் விழவயர்வின் ஒரு பாங்காகக் கடைப்பிடித்தால் அவர்தம் நூல்கள் வழிவழிக் கிடைக்கும். பின்னும் பின்னும் அச்சகப் படிகளும் தடையின்றிக் கிடைக்கும், புலவர்களின் அறிவுடைமைகள் பொதுவுடைமைகள் அல்லவா?

இக்குறைபாடு பண்டிதமணியார்க்கு வாராத படி, அவர்தம் எழுத்துடைமைகள் மறுமை பெற்றுக் காக்கப்படுகின்றன. ஆய்விற்சிறந்தோர் எழுதிய திற னூல்களும் ஆக்க நூல்களும் உடன்வருவதால், அணை நீர் பெறும் யாறுபோல இவ்விழாவினால் தமிழ் ஊட்ட பெறுவதை அறியலாம். இவ்வெளியீடு கட்குப் பல்லாயிரத் தொகை நன்கொடை வழங்கும் தமிழ்ப் பாரிகட்குப் பெரிதும் நன்றியுடையோம். வண்மையின்றித் தமிழ்வளம் பெற்றதில்லை.

பண்டிதமணியின் பனுவல்களும் திறனூல்களும் மேலைச்சிவபுரிச் சன்மார்க்க சபைக்கே உரிமைய. 'என்னை இப்புகழ்நிலைக்கு உருவாக்கியது சபையே'

என்பது பண்டிதமணியின் நன்றிச்சொல். பல பட்டங்கள் இருந்தாலும் 1925இல் இச்சபை வழங்கிய பண்டிதமணி என்ற முதற்பட்டமே பெரும் பேராசிரியர் கதிரேசனுர்க்கு இயற்பெயரினும் தனிப்பெயராக வழக்குப் பெற்றுவிட்டது. இச் சபையைப் பெரும்புலவர் சோழவந்தான் அரசன் சண்முகனுர் தலைமையில் 1909இல் தோற்றி வளர்த்து இன்றும் இனியும் காக்கும் வ. பழ. சா. குடும்பத்தாரின் தமிழ்த்தொண்டு தமிழ்மக்களின் தவத்தொண்டாகும். இச்சபை இன்னும் ஓராண்டில் பவளவிழாக் கொண்டாடும் பருவம் எய்தும்.

பண்டிதமணியின் வாழ்க்கை வரவாறு வித்துவான் விச. திருநாவுக்கரசு, உலகஞ்சுற்றிய தமிழர் சோமலெ, புலவர் சோமசுந்தரனுர் முதலிய பெருமக்களால் சுவையாக உரைநடையில் எழுதப் பட்டுள்ளது. இவ்வரலாறு தனிக்கட்டுரைகளாகவும் பலரால் வரையப்பட்டுள. ஒரு காப்பியத்துக்கு வேண்டிய கூறுகள் இவ்வாழ்க்கை வரலாற்றில் மிளிர்ந்து கிடப்பதை எளிதில் உணரலாம். செய்யுட் சோலைகளில் திளைத்துக் குளிர்ந்து இலக்கிய நயங் கண்ட பண்டிதமணியார் வரலாறு செய்யுளுருப் பெறுவதே சிறப்பாம் என எனக்குத் தோன்றியது. புலவனைப் பொருளாகக் கொண்ட தமிழ்க்காப்பியம் இதுவரை தோன்றியதில்லை. பண்டிதமணி வரலாறு காப்பியமாகுமேல், பல தமிழுணர்ச்சிக்கும புதிய தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் உரங்கிடைக்கும் என்றும் எண்ணினேன்.

கவியரசுப் புகழ் பெற்ற முடியரசன் என் மனக்கண் முன்னே தோன்றினர். பண்டிதமணி தோற்றி வளர்த்த சபையிற் புலமை பெற்ற மாணவர்; காப்பிய நாயகனை நேரிற் கண்டும் கேட்டும் தொழுதவர்; தமிழின் புறந்தொழாத் தன்மானக் கவிஞர்; காப்பியம் பாடிப் பழுத்த முதுபுலவர். அத்தகு கவியரசை வேண்டினேன். தமிழன்னைக்கு ஊன்றுகோல் வடித்துத் தந்தார்.

'இழுக்கலுடையுழி ஊற்றுக்கோல்' என்ற பொய்யா மொழிக்கேற்ப, இன்று தமிழ்படும் பாட்டில் வல்லிய ஊன்றுகோல் ஒருவந்தம் வேண்டும். நாடெங்கும்சென்று தமிழ் நயம் பரப்பிய பண்டிதமணியை எழுபதாண்டுகள் தாங்கிய ஊன்றுகோல் என்றால், அதன் நேர்மையும் திண்மையும் ஒண்மையும் சொல்லுந்தரமோ? ஆம் உடைநடையிற் சொல்லுந்தரமில்லை, கவி நடையில் வெல்லுந் தரமுண்டு என்று காப்பியம் பாடுகின்றார் கவியரசு. சில்லறையாகக் கவிபாடும் இன்றைய இளங் கவிஞர்கட்கு இவ்வாழ்க்கைக் காப்பியம் புதிய கவிமுனை காட்டும் என்று நம்புகின்றேன்.

கவியரசின் நண்பர் அறிஞர் தமிழண்ணல் காப்பியத்தின் பல்வேறு புதுமைகளை எடுத்துக்காட்டி, இது காலத்திற்கேற்ற காப்பியம் எனப் பெருமைப்பட முடிக்கின்றார். பாவலர்மணி பழநியார் கவிஞரைப் பற்றிய வாழ்க்கையைக் குறிப்பாகத் தந்து, அவர் தம் புரட்சிப் பாங்கினைப் புலப்படுத்துகின்றார். இப்பேரன்பர்கட்கு என் நன்றி.

ஊன்றுகோல் என்னும் இப்பெறலருங் காப்பியம் பதிப்பாவதற்கு முழுக் கொடை வழங்கியவர் மேலைச் சிவபுரி திரு. அ. சுப. அண்ணாமலை, வணிக இளங்கலை அவர்கள். என் வேண்டுகோளை இமைப்பொழுதில் ஏற்றுக் கொண்ட கொடைப் பெருமை உடையவர். இளஞ் சடையப்பர் என்ற பாராட்டுக்கு உரியவர். பண்டித மணி, முடியரசன், அண்ணாமலை என்ற மூவர் புகழுக்கும் சான்றாகும் காப்பியம் ஊன்றுகோலாகும். தமிழ்க்கொடையருளிய அண்ணாமலைக்குச் சபையின் நன்றி பெரிது.

பண்டிதமணி நூற்றாண்டுக் குழுவின் வெளி யீடுகளைக் காலமும் தற்பயனும் பாராது பொறுப் பெடுத்து அச்சுப்பார்த்து வனப்பாக்கித் தரும் ஆர்வலர் அறிஞர் கதிர் மகாதேவனுக்கும், காப்பியத்தைச் செம்மை வடிவிற் பதிப்பித்த திண்டுக்கல் இந்திரா அச்சகத் தார்க்கும் நன்றியுடையோம்.

பண்டிதமணி நூற்றாண்டுக்குழு உறுப்பினர்கட்கு நன்றியன்.

தமிழ்ப்பண்புசான்ற தமிழகவரசு பண்டிதமணி நூற்றாண்டு விழாவினைச் செம்மாந்த அவர் திருவுருவைத் திறந்து வைத்து அரசு விழாவாகக் கொண்டாடியது. தமிழவேள் மகாலிங்கனார் நிறுவிய இராமலிங்கர் பணிமன்றமும் திருவுருவக்காட்சியொடு சிறப்பு விழா எடுத்தது. தேவகோட்டை கலைக்கல்லூரி நிறுவனர் தமிழறிஞர் சேவு அண்ணாமலையார் பெருந்தொகை வழங்கிப் பண்டிதமணி அறக்கட்டளையை மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தில் நிறுவினார். உலகுபுகழ் வளரும் மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம் கருத்தரங்க மண்டபத்துக்குப் 'பண்டிதமணியரங்கு' என்ற பெயர் வைத்துச் சிறப்பித்தது. இச்சிறப்புக்கெல்லாம் ஒருவர் நன்றி கூறினாற் போதுமா? தமிழினமே கூறும் தகைத்து. அரசும் மக்களும் தக்கார்க்குத் தக்க சிறப்புச் செய்து காட்டுவது நாட்டில் தக்கார் பலரை உருவாக்கும்.

என் ஆசான் பண்டிதமணியின் தொண்டுகள் முத்திறத்தன; தமிழில் நயங்காண்துறையைக் கண்டு பொழிவாலும் எழுத்தாலும் பரப்பியவர்; புதிய வகை நூல்களை மொழிபெயர்த்து வழங்கியவர்; உருக்கும் திருவாசகத்திற்கு உள்ளொளி பெருக்கும் கதிர்மணி விளக்கம் கண்டவர்.

பண்டிதமணியின் திருவடிக்கு வணக்கம்.

கதிரகம், காரைக்குடி.
க ஆடி உதுகரு
17–7–1983

வ. சுப. மாணிக்கம்
தலைவர், பண்டிதமணி
நூற்றாண்டு விழாக்குழு

முதுபெரும்புலவர் செம்மல் அறிஞர்
வ. சுப. மாணிக்கம் பாடிய
சிறப்புப் பாயிரம்

தெய்வ வாழ்க்கையன் தெளிந்த இல்லறன்
எதிரதை உணர்ந்தோன் எண்ணம் பெரியோன்
குற்றம் பாராக் குணத்தின் கொள்ளிடம்
அற்ற குளத்துள் ஐவரை வளர்த்துச்
சுற்றம் புரந்த தொழுதகை அய்யா
அன்பின் திருவுரு **அண்ணாமலையான் ;** 6

பெற்ற ஒருமகன் பெறலரும் அம்மான்
நாட்கடன் வழுவா நன்னெறி யாளன்
தந்தை பணிகளைத் தலைமேற் கொண்டோன்
ஊர்ச்சபைக் கட்டிட உயர்நிலைக் கீந்தோன்
தப்பிதம் அறியாச் **சுப்பிர மணியன் ;** 11

தவத்தாற் பெற்ற தமிழ்ப்பணி இளைஞன்
காலத் தொண்டும் கடமை நோக்கும்
சாலத் தெளிந்தோன் தனித்திறம் மிக்கோன்
அருமை மைத்துனன் **அண்ணாமலையான்**
மதிப்புக் கொடையாற் பதிப்புமெய் பெற்றனன்
ஊன்றுகோல் தாங்கிய ஒருநடைக் கிழவன்
மண்டிய இருமொழி வளமார் புலவன்
பண்டித மணியன் பற்றுமென் ஆசான்; 19

ஆசான் பொழிவும் ஆக்க நூல்களும்
தமிழைப் பழிக்கும் தம்பிடி மாக்கள்
தாய்மொழி கல்லாத் தறுதலைக் குழவிகள்

தூய்மை காவாச் சொல்லெழுத் தாளர்
அஉ அறியா அயல்மொழிப் பறைஞர்
புலமை பெருக்காப் புல்லிய புலவர்
புலவரைப் போற்றாச் சிலவரைப் பதவியர்
இழுக்கம் பரப்பும் ஏதிலார்க் கெல்லாம்
வழுக்கம் தவிர்க்கும் வாய்ப்பிடி யாதலின். 28

ஊன்றுகோல் என்னும் ஒண்கதிர்க் காப்பியம்
சான்றுநூ லாகச் சடுதியிற் பாடினன்
பாடப் பிறந்த பழஞ்சபை மாணவன்
மூடப் பழக்கஞ் சாடிய பாவலன்
தூண்டுகை போலும் தொடர்பின் எனது
வேண்டுகை ஏற்று விருந்தியம் படைத்தனன்; 34

இலக்கியம் நிலமா இலக்கணம் அரணாக்
கவிதை கோலாக் கற்பனை கொடியா
வெல்க தமிழெனும் விறற்கொடி பொறியா
யாப்புப் படையா நல்லணி துணையாப்
புரட்சி முரசாப் புதுமை துடியாத்
தமிழை இகழ்வார் தன்னுயிர்ப் பகையா
அல்மொழி திணிப்பார் வல்லவ ரெதிர்த்துத்
தொடுமொழிப் போரில் தும்பை சூடியோன்
மொழியர சோச்சும் முதல்முடி யரசன்
குடியரசு போற்றுங் கொள்கை யோனே 44

வ. சுப. மாணிக்கம்

கதிரகம், காரைக்குடி
க ஆடி உ௰கசு
17-7-1983

முன்னுரை

வலம்புரியில் நண்பர் ஒருவர் இல்லத்தில் நடைபெற்ற திருமணத்திற்கு யான் சென்றிருந்த காலை, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கனுருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன். அவ்வமயம் அவர் 'நம் பண்டித மணியவர்களின் நூற்றுண்டு விழா வருகிறது. அவர்தம் வரலாற்றைக் காப்பியமாக்கித் தருக' என என்பாற் கூறினர். யான், முதலில் இசைந்தேனல்லேன். பண்டிதமணியவர்கள் தலைசிறந்த தமிழ்ச் சான்றோர் மட்டுமல்லர்; சிவநெறிச் செல்வருங்கூட. ஆதலின் அவர்தம் வரலாற்றை நம்மால் எழுத இயலுமா? என்ற ஐயவினு என்னுள் எழுந்ததே அதற்குக் காரணம்.

குறிப்பிற் குறிப்புணர வல்லராய மாணிக்கனூர் என் தயக்கத்தை உணர்ந்தவராய் 'இதனைக் கருவியாக் கொண்டு, மீண்டும் நம் மக்களுக்குத் தமிழுணர்வை யூட்டலாமன்றே?' என வழி மொழிந்தார். தமிழ் என்றவுடன் தலை வணங்கும் இயல்பினனுகிய யானும் இசைந்தேனுகினும் கண் தொல்லையால் எழுத இயலாத நிலையையும் சுட்டிக் காட்டினேன். என் நிலைமையை நன்குணர்ந்த அவர் அனைத்து வகையானும் உதவத் தாம் ஏற்பாடு செய்வதாக மறுமொழி தந்தனர்.

பண்டிதமணியவர்களின் திருவுளப் பாங்கால், மேலைச்சிவபுரி, வ. பழ. சா. குடும்பத்தாரின் துணையுடன் உருவாக்கப்பட்ட சன்மார்க்க சபையில், பள்ளிக்கல்வியும் தமிழ்க் கல்வியும் பயின்றவன் யான். அந்நாளில் அடிக்கடி பண்டிதமணியவர்கள் சபைக்கு வருகை தருவார்கள். அப்பொழுதெல்லாம் யானும் என் உடன் பயின்றுரும் அப்புலவர் மணிக்கு அனைத்துப் பணிவிடைகளும் செய்யும் பேறு பெற்றுள்ளோம். மேலும் சபை ஆண்டு விழாவிற்காக எழுந்தருளிய விபுலாநந்த அடிகள், கரந்தைக் கவியரசு, ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, தெ. பொ. மீ. இரா. இராகவய்யங்கார் போன்ற பெருமக்களுக்கெல்லாம் தொண்டு செய்து மகிழ்ந்ததை இன்று நினைப்பினும் மெய்சிலிர்க்கிறது.

பண்டிதமணியவர்கள், சபையில் வந்து தங்கி-யிருக்கும் பொழுது, பெருமக்கள் புடை சூழப் பெரிய விரிப்பில் சாய்ந்து அமர்ந்திருப்பார்கள். அவர்களைச் சுற்றி நாங்கள் நின்ற வண்ணம் இருப்போம். அப்பொழுது அவர்கள், எங்கெங்கு எவ்வெந் நிகழ்ச்சிகள் நடந்தனவோ அவ்வந் நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் ஒன்றுவிடாது சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்வார்கள். நகைச்சுவை ததும்ப, மலர்ந்த முகத்துடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது இடையிடையே எம்மையும் பார்த்துக் கொள்வார்கள். அப்பார்வை 'நீங்களும் இவற்றை மனத்திற்கொளல் வேண்டும்' என அறிவுறுத்து மாபோலிருக்கும். ஆம், நாங்களும் நன்கு பதிய வைத்துக் கொண்டோம் என்பது போல முறுவலிப்போம்.

அந்நாநலம் படைத்த செம்மல், சபை விழாக்களில் நிகழ்த்திய ஒவ்வொரு சொற்பொழிவையும் ஊன்றிக் கேட்டு மகிழ்ந்திருக்கிறேன். ஆன்றோர் வாய்ச் சொற்களைக் கேட்பது அப்பருவத்திலேயே எனக்குப் பேரின்பமாக இருந்தது. யான் தமிழிற் பெரும்புலமை பெற்றிலே னெனினும் தளராத தமிழ்ப்பற்றுளனாக இன்றும் இருந்து வருகிறேன் என்றால், அஃது அக்கேள்விப் பயனேயாம். அப்புலவர் மணிக்குத் தொண்டு செய்தும் அவர்தம் சொன்மழையில் தோய்ந்து தோய்ந்து இன்பங் கண்டும் யான் அறிந்து கொண்ட செய்திகளை அடிப்படையாக வைத்தே இதனை எழுதப் புகுந்தேன். கண்ணிற் படலம் படர்ந்து பார்வை குறைந்துள்ளமையால் அவர்தம் நூல்களை இன்று படித்தறிய இயலவில்லை. யான் அறிந்த செய்திகள் சில; கிடைத்த செய்திகளும் சில, அறியாதவையும் கிடைக்-காதவையும் பல. ஆதலின் இது முழுமை பெற்ற நூலெனக் கோடல் பொருத்தமின்று.

எழுதுங்கால் யான்பட்டபாடு எழுதுதற்கரியது. படலம் படர்ந்துள்ளமையான் ஒருகண் அறவே தெரியாது. மற்றொன்றும் அரைப்பார்வை. அதுவும் மயங்கிய பார்வை. ஒருகண்ணை மூடி, மற்றொன்றைச் சற்றே திறந்து பூதக் கண்ணாடியின் துணையால் ஒவ்வோரெழுத்தாக எழுதுவேன்.

சிலவரிகள் எழுதியதும் மங்கிவிடும். இடக்கை விரல்களைச் சுருட்டி வைத்து அவ்விடை வெளியில் பார்த்து எழுதுவேன். பின்னர் அதுவும் மங்கும்; வேதனையுடன் நிறுத்திவிட்டு, இடைவேளைகொடுத்துப் பின்னர் எழுதுவேன். இக்கவியுலக ஆட்சி இரவுநேரத்திலேதான் நடைபெறும்; இரவு ஒரு மணியிலிருந்து மூன்று மணிவரை. சிலநாளிற் பகலிலும் செங்கோல் செலுத்துவதுண்டு. பகலை இரவாக்கிக் கொள்ள அப்போது கதவுகள் சார்த்தப்பட்டிருக்கும். பண்டிதமணி பற்றி உலகஞ் சுற்றிய தமிழர் திரு. சோம. லெ. எழுதிய நூலும் பெருமழைப்புலவர் திரு. சோமசுந்தரனார் எழுதிய நூலும் என்னாட்சிக்குச் செங்கோலும் வெண்கொற்றக் குடையுமாய் விளங்கின. வித்துவான் திரு வி. சு. திருநாவுக்கரசு எழுதிய நூல் அமைச்சராக நின்று உதவிற்று. அற்றை நாளில் மகிபாலன்பட்டிக்குச் செல்வோர் வழியிடை எத்துணைப் பட்டுழந்தனரோ அத்துணைப் படர் யானும் அடைந்தேன் எனினும் குறிக்கோளை நோக்கியே நடந்தேன். எப்படியோ என் தாய்க்கு ஓர் அணிகலன் செய்துமுடித்தேன் என்ற பெருமிதவுணர்வால் படர் மறந்து தளர்வுதுறந்து நிமிர்ந்து நிற்கின்றேன்.

இந்நூற் பாடல்களுள் உணர்ச்சிப் பெருக்கால் உந்தி வந்தன சில; கண்தொல்லையாற் பிந்தி வந்தன சில; உடற்றளர்வாலும் புறச்சூழலாலும் இடர்ப்பட்டு இழுத்துக் கொண்டு வந்து நிறுத்தியன சில; கனவிற் பிறந்தனவுஞ் சில. நயங்கூறும் நாயகன் வரலாறுதலின் ஆங்காங்கே நயங்களின் சாயல் விரவிக் கிடக்கும்; தொனிப்பொருளும் தோன்றக் கூடும். பயில்வோர் பார்வைக்கு அவை தென்படுமேல், பார்த்துப் படித்துப் படித்துச் சுவைத்து மகிழ்க!

இந்நூலுக்கு ''ஊன்றுகோல்'' எனப் பெயருந்தந்து தாமே மனமுவந்து சிறப்புப் பாயிரமும் அளித்துப் பெருமை தந்த துணைவேந்தர் டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கனார் அவர்களின் தமிழ் நெஞ்சத்தை நன்றிப் பெருக்குடன் நினைந்து நினைந்து மகிழ்கின்றேன்.

அன்பன்,

முடியரசன்

காப்பியச் செய்யுள்கள் — அடிவரையறை

பகுதி	செய்யுள்	அடிகள்
1. கதிரெழு காதை:	அறுசீர் விருத்தம் 22க்கு அடிகள்	88
2. கலைபயில் காதை:	அறுசீர் விருத்தம் 41க்கு அடிகள்	164
3. சபைகாண் காதை:	எழுசீர் விருத்தம் 18க்கு அடிகள்	72
	எண்சீர் விருத்தம் 17க்கு அடிகள்	68
4. மணம்புணர் காதை:	அறுசீர் விருத்தம் 16க்கு அடிகள்	64
	அறுசீர் விருத்தம் (வேறு) 1க்கு அடிகள்	4
	எண்சீர் விருத்தம் 2க்கு அடிகள்	8
	அறுசீர் விருத்தம் 5க்கு அடிகள்	20
	அறுசீர் விருத்தம் (வேறு) 1க்கு அடிகள்	4
5. நெறியுணர் காதை:	எண்சீர் விருத்தம் 14க்கு அடிகள்	56
6. மயக்குறாக் காதை:	நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா அடிகள்	285
7. வழக்காடு காதை:	அறுசீர் விருத்தம் 5க்கு அடிகள்	20
	அறுசீர் விருத்தம் (வேறு) 12க்கு அடிகள்	48
8. சொல்வல்ல காதை:	எண்சீர் விருத்தம் 31க்கு அடிகள்:	124
	நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா அடிகள்	62
9. நட்புவளர் காதை:	எண்சீர் விருத்தம் 5க்கு அடிகள்	20
	நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா அடிகள்	56
	எண்சீர் விருத்தம் 24க்கு அடிகள்	96
10. பேராசிரியக் காதை:	எண்சீர் விருத்தம் 20க்கு அடிகள்	80
	அறுசீர் விருத்தம் 6க்கு அடிகள்	24
11. பொதுப்பணிபுரி காதை:	எண்சீர் விருத்தம் 17க்கு அடிகள்	68
	கட்டளைக்கலித்துறை 4க்கு அடிகள்	16

	அறுசீர் விருத்தம் 1க்கு அடிகள்	4
	கலிவெண்பா அடிகள்	28
12. விருதுபெறு காதை:	நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா அடிகள்	71
13. நூல்தரு காதை:	நேரிசை ஆசிரியப்பா அடிகள்	115
	எண்சீர் விருத்தம் 1க்கு அடிகள்	4
	அறுசீர் விருத்தம் 1க்கு அடிகள்	4
	எண்சீர் விருத்தம் 3க்கு அடிகள்	12
	நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா அடிகள்	
	அறுசீர் விருத்தம் 4க்கு அடிகள்	16
14. மணிவிழாக் காதை:	அறுசீர் விருத்தம் 12க்கு அடிகள்	48
	நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா அடிகள்	19
15. பிணியுறு காதை:	எண்சீர் விருத்தம் 16க்கு அடிகள்	64
16. கதிர்மறை காதை:	நேரிசை ஆசிரியப்பா அடிகள்	46
	அறுசீர் விருத்தம் 2க்கு அடிகள்	8
	எண்சீர் விருத்தம் 1க்கு அடிகள்	4
	அறுசீர் விருத்தம் 2க்கு அடிகள்	8
	நாற்சீர் விருத்தம் 3க்கு அடிகள்	12
	அறுசீர் விருத்தம் 7க்கு அடிகள்	28
	எண்சீர் விருத்தம் 2க்கு அடிகள்	8
17. சிலைகாண் காதை:	எண்சீர் விருத்தம் 6க்கு அடிகள்	24
	அறுசீர் விருத்தம் 11க்கு அடிகள்	44
		2022

'தமிழண்ணல்'
டாக்டர் இராம. பெரியகருப்பன்,
தமிழியல் துறைத் தலைவர்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்.

தமிழ் மொழியை ஐயந்திரிபறக் கற்று, நல்லாசிரியராய் விளங்கி, செழுந்தமிழின் சுவைதேரும் பாவலராய்ச் சான்றோராய் விளங்கி வருபவர் **கவியரசு முடியரசர்.** 'பாட்டுத் திறத்தாலே வையத்தைப் பாலித்திட' எண்ணும் இம் முடியரசர் 'நமக்குத் தொழில் கவிதை, நற்றமிழ்க்கு ஆக்கம் தேடுதல்' என வாழ்ந்து வருபவர். தமிழ்நலம் கருதித் தன்னலம் விடுத்தவர். சிந்துபாடும் சிற்றாறு போலும் செந்தமிழ் நடை வல்லவர். தமிழ்த்தாய்க்கு வாய்த்த, மறந்தும் புறந்தொழாத ஆழ்வார்; பாமலர்கள் கொண்டு நாளும் அவளை அருச்சிக்கும் நாயன்மார்; தமிழ்ப்பிழை செய்வாரை மனமுருக வைத்துத் தினமவரைத் திருத்தும் மணிவாசகர். கண்ணொளி மங்கினும் தமிழ் நலத்தைக் கூர்ந்து கண்டு, காட்டத் தளராதவர். தலைமுடி நரைப்பினும், தமிழைப் பாடும்போது இளமை பெற்று மீசையை முறுக்கும் தமிழ் மறவர். தமிழாசிரியராக இருந்து ஒய்வு பெற்றவர்; ஆயினும் தமிழ்த்தாயைப் பாடும் பணியில் ஓய்வு காணாதவர்.

பண்டிதமணி மகாமகோபாத்தியாய மு. கதிரேசனாரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் காப்பியமாகப் புனைய, இவரினும் பொருத்தமானவர் வேறு எவருமிலர். மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் துணைவேந்தர் டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம் அவர்கள், பண்டிதமணி நூற்றாண்டு விழா நினைவாகப் பண்டிதமணியைப் பற்றிப் பல் படைப்பு இலக்கியங்களையும் திறனாய்வுகளையும் தக்கார் பலரைக் கொண்டு எழுத வைத்தனர். அம் முயற்சியுள் முடியரசனார்க்குக் காப்பியப் பணியை ஒப்படைத்ததொன்றே இவர் தம் ஒப்பரும் திறமைக்குச் சான்றாகும் எனலாம்.

காப்பியப் பண்புகள்

மீளும் கலைச்செல்வம்

பெருங்காப்பியப் பண்புகள் பல நிறைந்த சிறு காப்பியம் இது. கதிரெழுகாதை முதலாகச் சிலைகாண் காதை ஈறாகப் பதினேழு காதைகளை உடையது. அறுசீர், எழுசீர், எண்சீர் விருத்தங்களையும், கட்டளைக்கலித்துறை, கொச்சகக்கலியினையும் கொண்டு, இடையிடை மிடைந்த நிலைமண்டில நேரிசையாசிரியங்களுடன் யாக்கப் பெற்றது.

வாழ்க்கை வரலாற்றைப் புனைவுமிகுதியின்றி அவ்வாறே காப்பியமாக எழுத முடியும் என்பதற்கு இஃது ஒரு தக்க சான்றாகத் திகழ்கிறது. சோமலெ எழுதிய பண்டிதமணி என்ற நூல், இதற்குரிய பல கருத்துக்களை நல்கியுள்ளது: எனினும் ஆசிரியர் மேலைச்சிவபுரி சன்மார்க்க சபையில் படித்துப் பண்டிதமணியை அறிந்தவர் என்பதனால், தாமறிந்த பல செய்திகளையும் இதில் இணைத்துப் பாடியுள்ளார். பொதுவாகக் காப்பியங்களில் மிகைப் புனைவுகளையும் புராணப் போக்கினையும் நம்பவியலாக் கூறுகளையும் இணைத்துப் பாடுதல் அதன் இலக்கணமென்பர். இதில் அக் கூறுகட்கிடமில்லை. எனவே, செம்பாதிக்குமேல் படித்துக்கொண்டே செல்லும் பொழுது. உரைநடை வரலாறொன்றுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட செய்யுள் வடிவமோ என்ற நினைவு எழுகிறது. எனினும் நடையோட்டமும் கருத்துச்செறிவும் தடைபடாக் குருதியோட்டம்போல் காப்பியத்தை உயிர்ப்புடையதாக்குகிறது. கவிஞர் பிழையற்ற முறையில், யாப்பு வடிவத்துடன் பாப் புனையவேண்டும்; தமிழைப் பிறமொழிகட்காகப் புறக்கணித்துவிடக்கூடாது; சொற்பொழிவு,எழுத்துப் போன்ற துறைகளில் ஈடுபடுவோர் முதற்கண் நல்ல தமிழ்ப் புலமையுடையராதல் வேண்டும்: கடவுளின் திருமுன்னர்த் தமிழ் வழிபாடே தழைக்க வேண்டும்; எங்கும் எதிலும் தமிழுக்கு முதன்மை நல்க வேண்டும் என்றினைய கோட்பாடுகளில் நெஞ்சார்ந்த உறுதியுடையவர். மேலைச்சிவபுரி சன்மார்க்க சபையில் பல்லாண்டுகள் பயின்றதால் காப்பிய வரலாறு பற்றிய சொந்த அனுபவமுடையவர். இவையனைத்தும் இக் காப்பியத்து விரவிக் கிடந்து, மணமுட்டக் காணலாம். வருணனை, உவமை, பல்வகைச்சுவை, உட்பொருள் எனக் காப்பிய நலன்கள் பொதுளிய கலைப்பெட்டகமாகவும் இந்நூல் திகழ்கிறது.

ஊன்றுகோல்

இழுக்கல் உடையுழி ஊற்றுக்கோல் அற்றே
ஒழுக்க முடையார்வாய்ச் சொல் (415)

என்பது திருக்குறள். 'ஊன்றுகோல்' ஊற்றுக் கோலாக வலித்தமை அஃது உறுதிப்பாட்டோடும் திண்ணிதாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பதையும் நினைப்பூட்டுகிறது. பண்டிதமணி கையகத்தே எப்பொழுதும் விளங்கி, அன்னாரது இயக்கத்திற்குத் துணைநின்ற அரிய ஊன்றுகோலினையே காப்பியப் பெயராகக் கொண்டமை இதற்கொரு தனிச் சிறப்பாகும். 'ஊன்றுகோல் போல உதவுதலாவது தளர்ந்துழி அதனை நீக்குதல்' எனப் பரிமேலழகர் விளக்கு-வார். தமிழுக்குத் தளர்வு வராது எழுத்து, பேச்சுச் செம்மைகளை வற்புறுத்தி அம் மொழிவளர்ச்சிக்கு ஓர் ஊன்றுகோலென விளங்கியமையாலும், எப்பொழுதும் செவ்விய பேரரசரின் கையகத்தே விளங்கி அவர்தம் நடுவு நிலை, நல்லாட்சிகளை விளக்கி நின்ற செங்கோல் போலக் கதிரேசர் கையில் விளங்கியமையாலும் இக் காப்பியம் அச் சொல்லாட்சியில் அக்கறை காட்டிப் பலவிடத்தும் நன்கு புனைகின்றது.

கவிஞரின் கருத்துப்படி கதிரேசற்கு ஏற்பட்டது 'காற்குறை' யேயாகும் (1:22). கதிரேசர் கையகத்தே கண்ட ஊன்றுகோல், கதிர்காமத்துக் கடவுள் கதிரேசன் கையில் தண்டுகொண்டு (தண்டாயுதம்) நிற்பதுபோல இருந்ததைப் பகுத்தறிவு நெறிப்பட்ட பண்பாளராம் முடியரசர் சொல்லாமற் சொல்கின்றார்.

'ஊன்றுகோல் ஒன்று பற்றி
உரத்துடன் நிமிர்ந்து நின்றான்
சான்றவர் போற்று மாறு
தண்டுகொண் டங்கு நின்றான்' (2:18)

இளம்பிள்ளை வாதத்தால் பண்டிதமணியாரின் 'நவையுறு கால்கள் எங்கும் நடந்திட இயலவில்லை' என்றாலும் அன்னாரின் 'குவிதரும் புகழோ யாண்டும் குலவிட நடந்த தங்கே' என்கிறார் கவிஞர் (2:25).

பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன்று; அறிவறிந்து
ஆள்வினை இன்மை பழி (618)

என்பார் திருவள்ளுவர். இதற்குப் பரிதியார் ஐம்பொறி-களில் ஒன்று குறையினும் குற்றமின்று: முயலாமையே குற்றம் எனவுரைத்தார். முடியரசர் விதியை நம்பி அழிவாரைக் கண்டு வேதனைப்படுபவராதலின், பரிதியார் உரையை மேற்கொண்டு பாட்டிசைக்கின்றார்.

'பொறியின்மை கண்டு நெஞ்சம்
புழுங்கிலர் நாளும் நாளும்
அறிவறிந் தொழுகல் வேண்டி
ஆள்வினை உடைய ராகி
நெறியிலே நடந்து வந்தார்' (2:26)

என்று பண்டிதமணியையும் நடக்கவைத்துக் காப்பியத்-தையும் நடத்துகிறார் பாட்டரசர். காப்பிய நடையுடன் திருக்குறளும் பிறபல நன்னூற் கருத்துகளும் விரவிநடக்கும் பாங்கு, இக் காப்பியத்தே ஆங்காங்கு இனங்கண்டு மகிழத்தக்கதாகும்.

பண்டிதமணியவர்கள் ஏழாம் ஆண்டிற் பள்ளிபுக்குச் சில மாதங்களே பயின்றனர். அப்போது அவர் கற்ற ஆத்தி-சூடி, உலகநீதி முதலிய சிறுசிறு நீதி நூல்களே அவரைப் பெரிதும் கவர்ந்தமையால், அவற்றை ஓதிஓதி மகிழ்ந்து, பிறகு சிறுகச் சிறுகப் பெருநூல்களையெல்லாம் தாமே கற்றுத்தேரும் திறமையுடையவராயினர்.

'ஓதிய ஆத்தி சூடி
ஊன்றுகோல் ஆகக் கொண்டே
நீதிநூற் படிகள் ஏறி
நெடிய காப்பியங்கள் என்னும்
வீதிசேர் ஊர்கள் சுற்றி
வீறுகொள் சங்கச் சான்றோர்
ஓதிய இலக்கியத்தின்
உலகெலாம் உலவி வந்தார்' (2:39)

ஆத்திசூடியில் தொடங்கிய புலமை, அதனையே ஊன்றுகோலாகக் கொண்டு, அளவிலா வளர்ச்சி பெற்றமை ஓர் அரிய நிகழ்ச்சியன்றோ? இங்ஙனம் பண்டிதமணியவர்-களின் வாழ்வில் நேர்ந்த அரிய நிகழ்ச்சிகளை மட்டுமே இந்நூல் தொகுத்துரைக்கிறது.

சன்மார்க்க சபையைத் தோற்றுவித்து, வளர்த்த பெருமை பண்டிதமணிக்கு உண்டு. அதுபோலவே பண்டித மணியின் புகழ் பெருகி வளர்ந்ததற்கு அச் சபையே உறுதுணையாயிற்று. 'பொன்குன்ற நகருறையும் புலவருக்குப் புகழ்விளக்கும் சபையொன்று கிடைத்ததையா' (3:21) என்றும் 'சாலவுணர் இவராலே சபையும் அந்தச் சபையாலே இவருமுடன் வளரக் கண்டோம்' (3:25) என்றும் ஆசிரியர் இதனைச் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. அதனால்தான் 'தழைத்துவரும் அருள்மனத்தர் பழநியப்பர் அமைத்தசபை இவருக்கோர் ஊன்றுகோல் அமைந்திருக்கத் தமிழ்பரவிச் செழிக்கக்கண்டோம்' (3:31) எனப் பாவலர், பண்டித மணியின் கையில் இலங்கிய ஊன்றுகோற்கு நிகராகக் கருத்தில் துலங்கிய சபையாகிய ஊன்றுகோலையும் நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறார்.

பிறிதோரிடத்தில் பண்டிதமாமணியைத் 'தளர்ந்திருந்த தமிழ்மாந்தர் செயலாற்ற ஊன்றுகோலாய் வருபவர்தாம் இவர்' (4:5) என அறிவுறுத்துவது, நெஞ்சை நெகிழ்விக்கின்றது. இங்ஙனம் நூல் முழுமையும் இவ்வூன்றுகோற் செய்தி வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் இடம்பெற்றுக் காப்பியத்திற்கேற்ற பாவிகமாகி நிற்கின்றது. தமிழுணர்வும் தமிழறிவும் தளருமிடத்தெல்லாம் அதனை மீண்டும் நிமிர்ந்து நிறுத்த, இவ் 'வூன்றுகோலைக்' கவிஞர் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார். பண்டிதமணியின் வரலாறு அதற்கு நன்கு கைகொடுத்து உதவுகிறது. தமிழ்மொழியைக் கையாள்வோர் ஏதும் பிழைசெய்யின், அவர் மனத்திற் பதியும் வண்ணம் அதனைச் சுட்டிக்காட்டுவது மணியாரின் செயலாகும். பீமகவி போன்ற போலிப் புலவர்களை அவர் அயராது சாடிநின்றார். அவர் தலைமையில் யாரும் பேச அஞ்சுவர் என்பதே, அவர் உடனுக்குடன் முகத்திலறைந்தாற்போல் குற்றங்குறைகளைச் சுட்டிச் சாடியதனாலேயாம். இதில் பலர் நெளிவு சுளிவு பார்த்து, விட்டுக் கொடுத்துப் போவதனாலேதான் இன்று பயிரையே களைகள் சூழ்ந்து மூடிவிட்டன. எனவே பண்டிதமணியின் இத் திருவுளக் கருத்தை மனங்கொண்டு, இந் நூலாசிரியர் தாமும் அதே கருத்தினராதலின் அவ்வகையான ஆற்றல் மிக்க கருத்துரைகளை, அறையவேண்டுமிடங்களிலெல்லாம் அடித்துக்கூறி நூலுணர்வை அந் நெறிப்படுத்தியுள்ளார்.

இலங்கையிலிருந்து வந்த கதிரேசரைத் 'தமிழெனும் தாயைக் காக்க வந்திவண் தங்கிவிட்டான்' (2:16) என்பார். பண்டிமணியாருடன் பழகிய முன்னோடியாம் அரசன் சண்முகனாரும் 'அடித்துரை யாற்ற வல்லர்' (2:18). பண்டிதமணி வடமொழி கற்றாரேனும் 'தம்மொழி மறந்தாரல்லர்; தமிழராய் வாழ்ந்து நின்றார்' (2:34). வருமொழி கற்றுத் தாய்மொழி பழிக்கும் நாய்மனங் கொள்வாரைக் கவிஞர் கடிகின்றார். 'பெற்றதாய் மொழியிற் பற்றும் பிறமொழி தனில் மதிப்பும் உற்றிடல் வேண்டும்' (2:37) என்பதே மணியார் உணர்த்திய உண்மை. 'நெறியுணர்காதை' யில், சமயநெறியில் பொய்மை பூண்டு நின்றவர்களை இவர் விளக்கிக் காட்டுகின்றார்.

'முற்றுறக் கல்லார் தாமும்
முயல்கிறார் பாடல் யாக்க
வெற்றரைத் தட்டிக் கேட்க
வீறுகொள் புலவரில்லை' (7:5)

எனக் கவிஞர் 'நெறிபிறழாத பாடல் நெய்திடும் திறமையில்லாரைக்' கடிகின்றார்.

இன்றைய சொற்பொழிவாளர் குறைகளையும் சுட்டுகிறார் கவிஞர்.

'இலக்கியங்கள் பயிலாமல் இலக்கணத்தின்
இயல்பொன்றும் அறியாமல் நுனிப்புல் மேய்ந்து
சொலக்கருதும் ஒருபொருளைச் சிந்தித் தாய்ந்து
சொலுமுறையாற் சொல்லாமல், முழக்கமிட்டுக்
கலக்கிவரும் பேச்சாளர்' (8:1)

பெருகிவருவதை வருத்தத்துடன் புகல்கின்ற கவிஞர், ஒரு நல்ல பொழிஞனின் திறன்களையும் நன்கு வகுத்துரைக்கிறார். இலக்கணத்தை வெறுக்கின்ற இக் காலத்தைக் கடிந்து, 'நிகழ்காலம் இகழ்காலம் ஆயிற்றந்தோ' (10:9) என இரங்குகின்றார். பாட்டரங்கில் பிறமொழிப் பாடல்களையே இசைப்பவர்க்கு இவர் தக்கவாறு இடித்துரை கூறித் 'தமிழை மீண்டும் பூக்கவிடா தொழிப்பதுதான் அவர்தம் நோக்கம்' என அவருள்ளத்தையும் புலப்படுத்துகிறார்.

தமிழில் பிறமொழிச் சொற்கலந்து எழுதும் சிலரை மிகவும் இடித்துக்கூறிப் பிறமொழி கற்றும் நல்ல தமிழ் நடையிலெழுதும் கதிரேசரின் திறமையை விதந்தோதுகிறார். 'நன்மொழி இதனுள் நாணம் இலராய்ப் பன்மொழிச் சொற்கள் பரவிடக் கலந்து, புன்மைச் செயலாற் பொருந்தாது எழுதும்' பன்மொழிப் புலமைப் பயிற்சியரை அவர் நகையாடுகின்றார். எனவே பண்டிதமணியின் செம்மையும் செழுமையும் வாய்ந்த சொல்லும் செயலும் தமிழ்மக்கட்கு ஊன்றுகோலாய் உதவும். இழுக்கல் உடையுழி ஊன்றுகோல் போல, நாமும் அவர் தந்த ஊன்றுகோலைக் கொண்டு பயன்பட வாழ்வோமாக என்று இக் காப்பியம் நிறைவுறுகிறது. 'பண்டித மணியார் தந்த பயன் தரும் ஊன்றுகோலைக் கொண்டுளம் தளரா வண்ணம் கூடியே நடப்போம் வாரீர்' (17:17) என்று, நம் நெடிய பயணத்தை நமக்கு நினைவூட்டி அமைகிறது இக் காப்பியம், இவ்வாறு 'பாவிகம் என்பது. காப்பியப் பண்பே' என்பதற்கொப்ப இந்நூல் முழுதும் இக் கருத்துப் பல்வேறு முறைகளிலும் துறைகளிலுமாக இழையோடுவது மேலும் ஆராய்ந்து மனங்கொள்ளுதற்குரியதாகும்.

காப்பியத் தொடக்கம்

'உலகெலாம் உணர்ந்து', 'உலகம் யாவையும்' என இவ்வாறு உலகை முன்வைத்து முறையே சேக்கிழாரும் கம்பரும் தொடங்கியதற்கு இணங்க, இவர் 'உலகெலாம் உய்ய' எனத் தொடங்குகிறார். முதல் பாட்டு தமிழ்த் தெய்வ வணக்கமாக அமைகிறது.

'உலகெலாம் உய்ய வைக்கும்
உயரிய கொள்கை யாவும்
நிலவிய தொகையும் பாட்டும்
நிகழ்த்திய சங்கம் ஏறி
அலகிலாப் பெருமை பூண்டாள்
அன்னையாம் தமிழணங்கின்
மலருலாம் அடிகள் வாழ்த்தி
மகிழ்வுற மனத்துள் வைப்பாம்!'

கவிஞர் முடியரசனாரின் தமிழ்வாழ்த்துக்கள் எதுவும் சோடைபோவதில்லை, அதற்கவர் உள்ளத்துணர்வே காரணம். 'கரந்தைக் கட்டுரைகள்' என்னும் நூலில், முதற்கண் நீ. கந்தசாமியார் பாடிய தமிழ்வாழ்த்து ஒன்றுண்டு. அதனை அற்றைநாளில் யாமனைவரும் பத்திமைப் பாசுரம் போல் பாடிப் பாடி மகிழ்வதுண்டு. அதனையே இறைவணக்கமாகக் கொண்டு கூட்டங்கள் தொடங்குவ-துண்டு.

'வையம் ஈன்ற தொன்மக்கள் உளத்தினைக்
கையி னுலுரை காலம் இரிந்திடப்
பைய நாவை அசைத்த பழந்தமிழ்
ஐயை தாள்தலை கொண்டு பணிகுவாம்!'

இப் பாட்டு அன்றுதொட்டு எம் நெஞ்சைவிட்டு அகன்றதில்லை. ஒரு நூல் எழுதித்தான் பெரும்புகழ் பெற-வேண்டும் என்பதில்லை. ஒரு சிறுபாடல்கூட ஒருவருக்கு நிலைத்த புகழைத் தரமுடியும். பாவலர் முடியரசர்,

''எழிலொழுகும் தமிழ்வாழ்த்து 'வையம் ஈன்ற'
சீரணியும் கலிவிருத்தம் பாடித் தந்து
சிறப்படைந்த கரந்தையுறு கந்த சாமி'' (9:19)

என்று, இதனைக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து, இவருக்குத் தமிழ்-வாழ்த்துப் பாடுவதிலுள்ள ஆர்வமும் புலப்படுகிறது.

'தாயே உயிரே தமிழே நினைவணங்கும்
சேயேன் பெறற்கரிய செல்வமே—நீயே
தலைநின்றாய் இவ்வுலகில் தாள்பணிந்தேன் நீஇங்கு
இலையென்றால் இன்பமெனக் கேது'

என்று, கவிஞர் முடியரசனார் பாடிய தமிழ்வாழ்த்-தொன்றும், ஒருகால் கற்றவர்க்கு மனத்தைவிட்டு அகலாத மாண்புடையது.

காப்பிய நலன்

ஆற்றுப்படலம், நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம் முதலியவற்றைக் கோடிட்டுக் காட்டிச் சுருங்கவுரைக்கும் திறம் குறிப்பிடற்பாலது. அங்கு வளக் குறைவுண்டெனினும் வாழ்வோரின் மனவளங் காட்டி நிறைவுசெய்யும் பாவலர் 'வெளிப்படை' எனும் அணி நலத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்.

'குளங்களில் நிறையும் நீர்தான்
குறையினும் ஆங்கு வாழ்வோர்
உளங்களில் நிறையும் ஈரம்
உலருதல் என்றுங் காணுர்
வளங்களிற் சுருங்கு மேனும்
வழங்கலிற் சுருங்காக் கையர்
களங்களில் பதர்க ளுண்டு
காளையர் மணிகள் போல்வர்' **(1:11)**

வருணனைகளில் இந்நூல் அருமையில் எளிய அழகைக் காட்டுகிறது. பண்டிதமணி அழகான தோற்றப் பொலிவு உடையவர். அதற்குக் கண்ணேறு கழித்தல் போலவே, அவருக்குக் காற்குறை அமைந்திருந்தது. மேடையில் அவர் அமர்ந்திருந்து பேசும்போது, பரியவுடலும் பொன்னிற மேனியும் புன்னகை முகமுமாய் யாரையும் வயப்படுத்தும் தோற்றம் கண்ணையும் கருத்தையும் கவரும். அதை ஓவியம் தீட்டுகிருர் பாவரசர்:

'சிரிப்பிருக்கும் அவர்வாயில்; பேசுங்காலை
சிந்தனையின் தெளிவிருக்கும் அவர்முகத்தில்;
விரித்திருக்கும் ஒளியிருக்கும் விழியிரண்டில்;
விரிநெற்றி பொலிவுபெற நீறிருக்கும்;
பருத்திருக்கும் கழியினைக்கை பிடித்திருக்கும்;
பளபளக்கும் அக்கழியில் பூணிருக்கும்;
விரித்திருக்கும் நீள்விரிப்பில் அமர்ந்திருப்போர்
விழிகளுக்குள் வியப்பிருக்கும் களிப்பிருக்கும்.'

'பொன்விசிறி மடிப்பொன்று தோளின்மீது
புரண்டிருக்கும். வடமொழியும் பயின்ரு ரேனும்
மின்முகிலிற் பொழியுங்கால் அயன்மொழிச்சொல்
மேவாத தமிழிருக்கும்; பிறர்கருத்தை
முன்னியல்பின் எள்ளலொடு மறுக்குங்காலை
முனைமழுங்காக் கூர்ப்பிருக்கும் இனிதமர்ந்து
நன்மணியார் நிற்காது பேசுகின்ற
நாவன்மை கண்டுலகம் போற்றி
நிற்கும்.' (8:6, 7)

வெறும் தோற்றத்தைவிடப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் இயங்குநிலையில் சித்திரித்திருப்பது உயிரோவியமாகிறது. இடையிடையே மறுப்புரை, எள்ளல், நகையாடல், கைதட்டு இருப்பதனால் மின்னலுடன் மழை பொழிவதை உவமை கூறுகிறார். 'நிற்காது பேசுகின்ற' என்பது, காலூன்றி நின்று பேசுதற்கியலாத நிலையில் எப்போதும் அமர்ந்து பேசுதலை மட்டுமின்றி, இடையே தட்டுத்தடுமாறி நிற்காமல் சரமாரியாகப் பேசுதலையும் குறிக்கிறது. அவருடைய கண்ணின் ஒளியும் கருத்தின் ஒளியும் காண்போரையும் ஊடுருவி நிற்கும் எனக்காட்டுவது, பொலிவிற்குப் பொலி-லூட்டும் சித்திரத்திறனாகும். பற்பல புதிய உவமைகள் இடம்பெற்று ஆசிரியரின் அனுபவத்தையும் இலக்கியக் கலைத்திறனையும் விளக்குகின்றன.

காப்பியக் கதையே நம்பவியலாப் புராணத்தன்மை பெற்றதாயிருக்குமெனல் அதன் பழையநிலை. எனினும் அழுத்தம்பெறப் புனைதலில், முடியரசர் பாவியத்திலும் அக்கூறு தலைநீட்டுகிறது. பண்டிதமணியவர்களே கூறி-யாங்கு, பழம்பெரு நூல்களையெல்லாம் பயில்கின்ற பொழுது, அவற்றை முன்கூட்டியறிந்திருந்தது போன்ற நினைவும் தெளிவும் அவருக்கு ஏற்பட்டனவாம்.

'படித்தனன் எங்கோ முன்னர்ப்
படித்தது போன்றுணர்ந்தான்' (2:22)

'கற்பிக்கும் ஆசான் இன்றித்
தனிமையில் அனைத்தும் கற்றுத்
தக்கதோர் புலமை பெற்றான்' (2:23)

'சொல்லிய ஆசான் பாடஞ்
சொல்லுமுன் உணர்ந்து கொண்ட
நல்லியற் புலமை கண்டு
நயந்தவர் வியந்து நின்றார்' (2:29)

இவ்வாறு மணியார்க்குக் கல்வி கைவரப் பெற்றதன் காரணத்தைக் காப்பியப் புலவர் நடுநிலையோடு நவில்-கின்றார்.

'ஒருமையில் கற்ற கல்வி
உதவிடும் எழுமை என்ற
மறைமொழி புகன்ற வாய்மை

மறைமொழி யாகா தன்றோ?
தெரிதரும் முன்னை நூல்கள்
தெளிவுறக் கற்கும் போது
பரிவுடன் பழைய பாடம்
படிப்பபோல் இருந்த தென்றூர்' (2:9)

இங்ஙனம் நிகழ்ந்தமை புனைந்து கூறப்பட்டதன்று. காப்பிய நாயகரே வெளிப்படுத்திய உண்மையாகும். தமிழன்னையே தலைமகற்குற்ற குறைகண்டு மனம் நொந்து இக் கொடையினை நல்கினள் என்னும்போதுதான், புலவர் காப்பியப் புலவராகின்றூர்.

'தலைமகன் இவனுக் குற்ற
தாழ்வினைக் கண்டு நொந்தாள்
இலைநிகர் இவனுக் கென்ன
இவனைநான் உயர்வு செய்வேன்
கலைமலி புலமை ஈவேன்
கதிரொளி பரவ என்று
தலையளி சொரிந்து நின்றாள்
தமிழன்னை அவனை நோக்கி' (2:19)

ஒரு காப்பியப் புலவன் கதைநிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் கூறுவதோடுமட்டும் அமையானுப், தன் கருத்துக்கள், சிந்தனைகளை யெல்லாம் பெய்துவைக்கும் பேழையாகவும் காப்பியத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்வான் என்பர். அதற்கொப்ப இவ் வாசிரியர் பேச்சாளன் இலக்கணம், மொழிபெயர்ப்பின் இலக்கணம், நூலாசிரியன் இலக்கணம், கவிஞன் இலக்கணம், ஈகை இலக்கணம் என்றினைய பல வரன்முறைவிதிகள் போன்ற சிந்தனைகளை ஆங்காங்கு பெய்து வைத்துள்ளார். ஈகை என்பது எது?

'சொலக்கேட்டு விழியிமைகள் இமைப்பதில்லை
தூண்டுவதால் ஈகைமனம் பிறப்பதில்லை
மலைக்காட்டில் திரிமயில்கள் தோகைதன்னை
வற்புறுத்திக் கூறுவதால் விரிப்பதில்லை
மலைக்கோட்டு மாமுகிலும் பிறர்சொல்லை
மதித்தெழுந்து மழைநீரைப் பொழிவதில்லை
தலைக்கொள்ளும் இயல்புணர்வால் மனங்குளிர்ந்து
தானுவந்து வழங்குவதே ஈகையாகும்'

பண்டிதமணியாரின் நட்புச் சிறப்பைப் பாடுமுகத்தான் குன்றக்குடி அடிகளின் சிறப்பைக் குன்றின் மீதிட்ட விளக்காகப் புனைந்துள்ளார். மறைமலையடிகள், நாட்டாரையா போன்ற பலரை விளக்கும் திறன், கவிஞரின் உணர்வு, ஈடுபாடு ஆகியவற்றைப் புலப்படுத்துகிறது.

முருக பத்தர் ஒருவர் பண்டிதமணியின் சமயப் பற்றை நினைத்து, அவரை ஏமாற்றி ஐயாயிரம் ரூபாய் பெறலாம் என எண்ணி வந்து நாடகமாடியபோது, தாமும் அதனையே பின்பற்றி அவரைச் சொல்லாமல் ஓடவைத்த செய்தி நகைச்சுவை மிளிர்வதாகும் 'மயக்குருக் காதை' படிப்படியாக, நகைச்சுவையை வளர்க்கும் பான்மை படித்து இன்புறத்தக்கது. கையில் காசில்லாதபோது 'பணமுடை' என்பது ஒரு வழக்காறு. அதனைப் 'பணம் உடையார்' என்றும் 'பண முடையார்' என்றும் பிரித்து, இரட்டுற மொழிதலாக நயந்தோன்றக் கூறலாம். பண்டிதமணி குடும்பத்தார் பண முடையார் என்று மகட்கொடை நேர்த்தோர் சற்றே மறுத்தளித்தபோது, மேலைச்சிவபுரி வ. பழ. சா. பழநியப்பர் பணம் உடையாராதலினால் அக் கவலையைத் தவிர்க்க உதவினராம். இத்தகைய சுவையான, இலக்கிய நயந்தோற்றும் பகுதிகள் இதிற்பலவுள. இலக்கிய நயம் பாராட்டுதலில் ஈடும் எடுப்புமற்றவரென மதிக்கப் பெற்ற ஒருவரது வரலாற்றுக் காப்பியமும் இத்தகைய நயங்களால் பொதுளப் பெற்றிருத்தல் சாலச்சிறப்பேயன்றோ?

காப்பிய நாயகர்

பண்பு நலன்கள்

காப்பிய நாயகராம் கதிரேசரின் குணநலன்களும் இயல்புகளும் ஆற்றலும் அறிவும் இந் நூலுள் நடப்பியலாக நன்கு எடுத்தோதப்பட்டுள்ளன. இவ் வகையில் மிகைப் புனைவைத் தவிர்த்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது. எப்பொழுதும் எதிலும் திருத்தமும் செம்மையுமே மணியாரின் குறிக்கோள்கள். உணவும் சுவையாக, நன்றாக அமைய வேண்டுமென அவர் விரும்புவர்.

'பாச்சுவையில் குறைகாணின் எடுத்துச்சொல்லிப்
பாங்குபெற வழியுரைக்கும் ஆற்றல்போல
நாச்சுவையிற் குறையிருப்பின் சுட்டிக்காட்டி
நன்கடிசில் அமைவதற்குப் பக்குவத்தை
ஆச்சியிடம் எடுத்துரைக்கும் அழகுகாணின்
அடடாஓ எனநமக்கு வியப்புத்
தோன்றும்.' (4:19)

பண்டிதமணியின் உலகியலறிவும் நிகரற்றது. நூலறிவுடைய பலர் உலகியலில் யாதுமறியா இயல்பினராய் இருப்பர். கதிரார் அதற்கு மாறாக இருதுருவங்களும் இணையுமாறு வாழ்ந்தவர். அறிவிலும் பதவியிலும் உயர உயரச் செல்வத்திலும் உயர்ந்து விளங்கினர் அவர். வீடு கட்டுவது முதல், வரவுசெலவுக்கணக்குப் பார்ப்பது வரை நன்கறிந்த பல்கலைச் செல்வராக அவர் வாழ்ந்தமையைப் பாவியம் விரித்துக் கூறத் தவறவில்லை. 'இருவேறு உலகத்தியற்கை' என்ற நூற்கணக்கை மாற்றி வைத்தது இவர்திறம் (4:25).

தலைவரை நூன்முழுதும் பாராட்டும் இந்நூல் அவருக்கேற்ற வாழ்க்கைத்துணை, எங்ஙனம் அவர் உயர்வுக்கெல்லாம் உதவிய அரிய துணையாக அமைந்தது என்பதையும் சுருங்கக்கூறி விளங்க வைக்கின்றது.

'கண்ணகியைக் கண்ணெதிரே கண்டதில்லை கதிர் மணியார் வீட்டிற் கண்டோம்' என்று மதிக்கப்படும் மீனாட்சி அன்னை, கண்ணிறைந்த கணவனெனக் கதிராரின் மதிவிளைத்த மெய்பார்த்து மணந்துகொண்ட மாட்சி, மனம்நெகிழுமாறு விளக்கப்பெற்றுள்ளது. அவ்வன்னையைப் பலவாறு மனமுவந்து பாராட்டும் பாட்டுப்புலவர், 'பெண்மைக்கும் இல்லறத்தின் பெருமைக்கும் மதிப்பளித்தார்; உண்மைக்கும் கதிரேசர் உயர்வுக்கும் வாழ்வளித்தார்' என முத்தாய்ப்பு வைத்துரைப்பது குறிப்பிடற்பாலதாகும்.

நகரத்தார் மரபு

பண்டிதமணியார் நகரத்தார் சமூகத்தில் பிறந்ததனால், இடையிடையே நகரத்தார் நலன்களைப் பாராட்டிக் குறைகளைச் சுட்டும் போக்குக் காப்பியத்தில் நிழலாடுகிறது. மேலும் காப்பியப் பாவலர் செட்டிநாட்டில் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து, நகரத்தாரோடு நகரத்தாராகக் கலந்துறை

வாழ்க்கை கொண்டவர். எனவே இவர் வாக்கில் இவ் வட்டார வழக்குகளும் இவர்தம் பழக்கவழக்கங்களும் வெளிப்படுதல் இயல்பேயாம். சிலசமயங்களில் இவர் பாடும்போது. நகரத்தாராய்ப் பிறந்தவர்க்குத் தலையைச் சற்றே நிமிர்த்திக் கொள்ளலாம் போலத்தோன்றும்.

'இலக்கியப் பண்பா டின்னும்
இருக்கிற தென்றுகூறித்
துலக்கிடச் செட்டி நாடே
துணையெனச் சொல்லலாகும்' (1:4)

சைவமும் தமிழும் தழைத்தினி தோங்க, நாளும் பணிபுரியும் நகரத்தாரைப் பின்புலமாகக் கொண்ட வரலாறு இது. எனவே மகிபாலன்பட்டியில் வாழ்வோர், 'பொருளினால் மிகுந்த மேலோர், புலமையிற் சிறந்த நூலோர்' என்று போற்றப்படுகின்றனர். 'திரைவழி கடந்து சென்று, திறமையால் ஈட்டுவார்' காட்டப் படுகின்றனர். உருவினால் சிறிய தவ்வூர், உளத்தினால் சிறந்த மாந்தர் எனப் பாராட்டி, வளரிளம் காடு சூழ்ந்து வனப்பினில் பொலிந்து தோன்றும், குளமெலாம் மீன்கள் துள்ளிக் குதித்திடும் இயற்கையைக் காட்டி,

'மனமதில் அமைதி காட்டி
மதிவளர் புலமை கூட்டும்
கனவுல கொன்று காட்டிக்
கவிதையும் படைத்துக் காட்டும்' (1:10)

என அவ்வூரைச் சிறப்பிக்கின்றார் ஆசிரியர். ஆனால் அவ்வூர் பண்டிதமணியார் பொதுப்பணியிலீடுபட்டு நன்மை சில செயுமுன்னர் எவ்வாறு இருந்ததென எடுத்துரைக்கு- மிடத்து, அதன் மழைக்காலச் சேற்றுநிலை படம்பிடித்துக் காட்டப்படுகிறது. அவ்வூருக்குப் போகும் வழிதான் பெரிதும் இடர்ப்பாடானது. திருமணம் முடித்தவர் பெண்ணழைத்துப் போகுமுன் மழைவந்து. ஆற்றில் வெள்ளம் வந்துவிட்டால் மூன்று நாளானாலும் காத்திருந்துதான், வெள்ளம் வடிந்த பின் தம்மூர் போக வேண்டுமாம். இதனால் அவ்வூரில் சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்ளப் பெரிதும் தயங்குவராம். இந் நிலைமையை நீக்க அரும்பாடுபட்டுப் பண்டிதமணியார் முயன்றார். பாலம் கட்டுவித்துப் பாதையைச் செப்பனிட்- டார்; ஊருக்குள் அஞ்சலகம், பள்ளிக்கூடம் வரச்செய்தார். இவற்றைப் பாட்டில் வடிக்குமழகு படித்தின்புறத்தக்கது.

'ஒருநாள் மகிபாலன் பட்டிக்குள் உற்றுர்
மறுநாளும் வந்துசெல மற்றும் மனம்விழையார்
கற்றுழை கள்ளி கருநாகம் புக்குவரும்
புற்றுளே எங்கும் பொலிந்திருக்கும்; வான்முகில்தான்
சற்றே பொழியின் சகதி நிறைந்திருக்கும்
பற்றுக் குறைக்கங்குப் பள்ளம் படுகுழிகள்;
ஆற்றில் புனலும் அடித்துத் திரண்டுவரும்
சேற்று நிலமாய்அச் சிற்றூர் விளங்கும்;
பகடு தனைப்பூட்டிப் பண்டியில் ஊர்வோர்
சகடு தனையிழுக்கத் தாங்குதித்து நிற்பார்;
சுடுகாடும் அங்கே சுடர்விட்டுக் கண்ணிற்
படுமாறு தோன்றிப் படர்வாரை அச்சுறுத்தும்;
கள்வர் சிலரும் கரந்து திரிந்திடுவர்;
பேருந்து செல்லாப் பெருமை உடையதோர்
ஊரந்த ஊரேதான்; யாரங்குச் செல்வார்கள்?'

இத்தகைய ஊரினைச் சீர்திருத்திய மணியாரின் முயற்சி, பொதுப்பணிபுரி காதையில் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது. இத்தகைய பின்புலமான செட்டிநாட்டில் அன்று பலவூர்கள் இவ்வாறே இருந்தன. வெளிநாடு செல்வதே குறிக்-கோளாகக் கொண்டவராதலின் தத்தம் ஊர் நலனை அவர்கள் கருதிலர். எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தால் போதும்; அப் பையனை வெளிநாட்டிற்கனுப்பிவிடுவர்.

திண்ணையில் அமைந்த பள்ளி
'திருத்திடும் ஆசாற் சார்ந்தங்கு
எண்ணுடன் எழுத்தும் கற்கும்
இளையநற் பருவத் தாரைக்
கண்ணெனும் வணிக நோக்கில்
கலத்தினிற் செல விடுத்தல்
பண்ணுயர் செட்டி நாட்டுப்
பழங்குடி வழக்க மாகும்' (2:10)

அதற்கேற்பப்பண்டித மணியாரும் இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்கே அவர் துணிக்கடை வாணிகத்தில் அமர்த்தப்பட்டார். அவர் புத்தகம் எழுதுங்கையால், புதுத்துணி மடித்துத் தந்தார். கவிஞர் கருத்துப்படி, பிற்காலத்தில் பத்துடன் சங்கத் தொகையைச் சொல்-வார், பணத்தொகை விலையைச் சொல்லி வாழ்ந்து வந்தார். துணிநயத்தை விரல்கள் தொட்டுப் பார்த்தாலும் சொல்நயத்திலேயே சிந்தை தோய்ந்து நின்றதாம்.

நகரத்தார்கள் முயற்சிமிக்கவர்கள். ஒன்று பெற்றாலும் அதனையே தம் முயற்சியால் பத்தாகப் பெருக்கிக்கொள்ள வல்லவர்கள். மற்றவர்கள் பத்தைப் பெற்றாலும் ஒன்றோ இரண்டோதான் மீத்துவைப்பர். நகரத்தார்க்கும் பிறர்க்கும் இஃதொரு அடிப்படை வேறுபாடாகும். இத் திறமையைக் கதிரேசர் கல்வியிற் காட்டித் தம் புலமையைப் பெருக்கிக் கொண்டார் என்பது கவிஞரின் மதிப்பீடு.

> 'பெற்றிடும் ஒன்றைக் கொண்டே
> பத்தெனப் பெருக்கிக் காட்டக்
> கற்றவர் குடியில் வந்த
> கதிரேசச் செம்மல்—' (2:41)

என்று ஒரு சமுதாயச் சான்றிதழ் வழங்கப்படுகிறது.

ஈட்டுதல், சேமித்தல், வழங்குதல் என்பன அண்ணாமலை அரசர் கண்ட குறிக்கோள்கள். இது செட்டிநாட்டவர் அனைவரின் குறிக்கோள்களே எனப் பொதுவகையில் கூறலாம். இவற்றை நகரத்தார் பண்பில் தோய்ந்த நலன்கள் எனவும் சுட்டலாம். ஒருசாதி, ஒருசமூகம் என்ற உணர்வு குறுகியதே. ஆயின் அவ்வுணர்வே நாட்டுநலனும் மொழிநலனுமாகிய பொதுநலனை வளர்க்கப் பயன் படுமாயின் அது சாலச் சிறந்ததன்றோ? நகரத்தார்கள் என்றும் நகரத்தார்க்குமட்டுமே என நலன்நாடி உழைத்த தில்லை. உண்மையிற் சொல்லப்போனால், நகரத்தார் எவரும் மற்றொரு நகரத்தாருக்கு மனமுவந்து உதவ முன்வருவதில்லை. அங்ஙனம் யாரும் உதவினர்களாயின், அதற்குத் தவிர்க்க முடியாத காரணமுண்டென்பதே உண்மை. எனினும் உலகு வாழ உதவும் அவர்கள் மனப்போக்கு உவகைதருவதேயாம். பாவலர்ஏறு முடியரசர் பெருமிதத்தோடு புனையும்போது, நெஞ்சம் கிளுகிளுக்கத்தான் செய்கிறது.

> திருக்கோயில் பலஎழுப்பச் சிதைவிடத்துத்
> திருப்பணிகள் எனும்பேரால் திருத்திக்கட்ட
> வெருக்கொள்ளும் வெயில்நாளில் வேட்கையுடன்
> வருவார்க்கு விழைந்தெழுந்து தண்ணீர்ப்பந்தர்
> உருக்கொள்ளு மாறமைக்க, உணவுதரும்
> அறச்சாலை உண்டாக்கக் குளங்கள் தோண்டப்
> பெருத்தநிதி எடுத்தெடுத்து வழங்குவது
> பெருமை எனப் பேணுவது வணிகர்நாடு

'கடல்கடந்து நெடுந்தொலைவு சென்றிடுவர்
கணக்கிலநாள் அங்கிருந்து கொண்டுவிற்பர்;
மடல் வரைந்து மனைக்கிழத்தி மனம்மகிழ
மறவாமல் உய்த்திடுவர்; நெடுநாள் தொட்டுத்
தொடர்ந்தெழுந்த ஆள்வினையால் தொகை
மிகுத்துத்
தாய்நாட்டுத் துறைமுகத்தை நோக்கிவந்து
படர்ந்துவரும் ஆர்வத்தாற் கால்வைப்பர்
பலபலநல் லறஞ்செய்யக் கால்கோள்வைப்பர்'
(3:1, 2)

குலவிவரும் செல்வத்தைப் பெட்டகத்துட் குவித்தெடுத்துப் பார்ப்பது ஒரு வழக்கம் (3:7). 'ஆண்டு பதின்மூன்றானால் ஆடவர்தம் திருமணத்தை அதற்கப்பாலும் தாண்டவிடமாட்டார்கள்; தனவணிகர் வழக்கமிது; மரபின் கொள்கை பூண்டொழுகும் குலம்' (4:1.) தமிழர்களே பழம்மரபில் பற்றுடையவர்கள் (Conservatives). நகரத்தார்களோ அதனிலும் ஆழமான மரபுபோற்றும் மனத்தினர்.

இங்ஙனம் நலம்பாராட்டினாலும், திருமணத்தில் அவர்கள் பணமே பெரிதென்று பகட்டித் தம் பண்புக்கு மாறாகப் பிடிவாதத்துடன் செயற்படுவதைத், தலைமேலடித்துக் கண்டிக்கவும் அவர் தயங்கவில்லை.

'குலம்பார்ப்பர், குவிசெல்வ வளம்பார்ப்பர்,
குடிபார்ப்பர், சீரும் பார்ப்பர்,
நலம்பார்ப்பர், கலன்பார்ப்பர் நடந்துவரும்
நடைபார்ப்பர், உடையும் பார்ப்பர்,
நிலம்பார்ப்பர், நாகரிக மனைபார்ப்பர்,
நிகழ்மணத்தில் அறிவு, பண்பு
நலம்பார்க்கும் நிலைமட்டும் மறந்திடுவர்
நகரத்தார் நிலைதான் என்னே' (4:3)

இங்ஙனம் இந்நூலுட் காணும் நகரத்தார் நிறைகுறைகள் பற்றிய பல கருத்துக்கள் தொகுத்துக் காணுதற்குரியனவாம். இது நகரத்தார் ஊடே இருந்து பார்த்த பிறரொருவர் பார்வையாக இருப்பதனால் கூர்மையாகவும் சீர்மையாகவும் பதியத்தக்கதாகவுளது.

படைப்பாளி இடம்பெறும் பாங்கு

சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோ தாமே ஒரு பாத்திரமாக இடம்பெற்றுத் தம்மைப் பற்றிக் கூறிக்கொள்வதுடன், பத்தினித் தெய்வத்தின்பால் தமக்குரிய பத்திமையையும் வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறார். கவிஞர் முடியரசன் பண்டித–மணியின் தூண்டுதலால் மேலைச்சிவபுரி வ. பழ. சா. பழநி–யப்பர் உருவாக்கி, அவர் தம்பி அண்ணாமலையாரால் புறந்தரப்பட்டு, இன்று வரை அவர்களின் மக்கள் சாமி–நாதர், சிதம்பரனார் மற்றும் பெயரர் சீனி என்ற பழநி–யப்பர் போல அனைவராலும் காக்கப்பட்டுவரும் சன்மார்க்க சபையில் தொடக்கக்கல்வி முதல் புலவமைப்பட்டம் வரை பயின்றவர். மேலைச்சிவபுரிக்கு வந்த தமிழ்ச்சான்றோர்களின் உரைநலங்களைக் கேட்டுணர்ந்தவர். பண்டிதமணியின் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டும், சீர்திருத்தச் செம்மல் சொ. முருகப்பா அவர்களுடன் பண்டிதமணி நோயுற்ற போது சென்று கண்டும் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளால் இவ் வரலாற்றிலும் சிறிது இடம்பெற்றவர். எனவே அவர் தம் உள்ளத்துணர்வுகளை வடிக்கும்போது தம்மை மறந்து பாடுகிறார். சன்மார்க்கசபைத்தாயை நினைந்து போற்று–கிறார். வ. பழ. சா. குடும்பத்தாரை வாயார, மனதாரப் புகழ்கின்றார்.

> 'செழுநிதியை வகுத்தளிக்க வல்லார் தம்முள்
> வாழ்த்தெடுத்துப் பாடுதற்குத் தகுதியுள்ளார்
> வ. பழ. சா. பழநியப்பர் ஒருவ ராவர்' (3:8)

என்று பழநியப்பரையும் அவர் தம்பி அண்ணாமலையையும் பெருமிதம் தோன்றக் குறிப்பிடுகிறார்.

பழநியப்பரின் பண்பு நலங்களை அடுக்கியுரைத்துவிட்டு,

> 'கற்றுணர்ந்தார் நல்லுறவும் கலந்தாடிக்
> களிக்கின்ற செவியுணர்வும் வல்லார்வந்து
> சொற்றதிரு முறைநூல்கள் செவிமடுத்துச்
> சுவைக்கின்ற புலனுணர்வும் ஒருங்குசேரப்
> பெற்றொளிரும் பழனியப்பர்......' (3:10)

என்று இயன்மொழியாய் இசைக்கின்றார் முடியரசர். சன்மார்க்கசபையில் கற்றவர்கள் துலக்கமுறக் கற்றதனால் இன்று நாடறிந்த பேராசிரியர்களாய், கவியரசர்களாய்த்

நிகழ்கின்றமையையும் அவர் எடுத்துரைக்கும்போது, அவரது புகழுரை அவருக்கே சென்று சேர்வதும் புலனாகிறது. அவர் படிக்கிற காலத்தில், அவருக்கு ஆசிரியராக, வழிகாட்டியாக இருந்த பலரை நினைவு கூர்கின்றார்.

'நலந்தந்த சங்கரரும் ஆட்டு வித்த
நடேசருமென் தெய்வங்கள்! நாளும் நாளும்
வலம்வந்தே அருள்பெற்ற கோவிலுக்குள்
மல்லிங்க சாமியொரு சாமி எற்குக்
குலம்தந்த தமிழ்தந்த முத்து சாமி
கும்பிட்டு நான்மகிழ்ந்து நத்துஞ் சாமி
உளம்தந்து பாருலகின் இயல்புங் காட்டி
உய்வித்த செல்லப்பர் மற்றோர்
தெய்வம்' (3:33)

மேலைச்சிவபுரிச் சன்மார்க்கசபை போன்றவை தோன்றி, இளமை முதல் தாய்ப்பால் ஊட்டி வளர்ப்பது போல் தாய்மொழிப் பற்றையும் அறிவையும் ஊட்டி வளர்க்குமானால், இங்கு தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தடைகளே எழா எனலாம். நாடுமுழுவதும் இத்தகைய சபைகள், கழகங்கள் எழாவா என்ற ஏக்கத்தைக் கவிஞர் உரை தோற்றுவிக்கிறது.

'உள்ளத்துள் உணர்வூட்டிப் பற்றுண் டாக்கி
உண்மைபெறும் பத்தியுடன் தொண்டு செய்ய
மெள்ளத்தன் னுளாக்கிப் பாடல் வல்ல
மேலவர்தம் கூட்டத்துள் ஒருவனாக்கி
அள்ளித்தன் அருளெல்லாம் என்மேற் பெய்தாள்
அழியாத வரமளித்தாள் தமிழ்த்தாய், அந்தத்
தள்ளைக்கு நானடிமை யான திந்தச்
சன்மார்க்க சபையென்னும் கோவிலிற்றான்'
(3:32)

கதிர் எழுந்து, மறைந்த ஒருநாள் நிகழ்ச்சி போல ஒரு வாழ்நாளைச் சொல்லும் இக்காப்பியம் கதிராரை மட்டும் காட்டிநிற்றிலது. அவர் காலத் தமிழகத்தின் ஒரு பகுதியையே காட்டி நிற்கிறது. சொல்வளமும் நடைநலமும் மிக்க இக் காப்பியம் பொருள் நிறைவும் உணர்வுச் செறிவும் மிக்கதாக மிளிர்கிறது. என்றுமுள தென்றமிழ் இன்றும் வளர்கிறது; இனியும் வளரும் என்பதைக் காட்டும் காலத்துக்கேற்ற காப்பியம் இதுவாகும்.

கவிஞரைப்பற்றி

(பாவலர்மணி ஆ. பழநி)

பெரியகுளம் ... ... மதுரை மாவட்டத்தின் எழில் கொஞ்சும் நகரம் மட்டுமன்று, இருபதாம் நூற்றாண்டின் இலக்கியப் பசியைத் தணிக்கத் தமிழ் விருந்து படைத்த கவியரசு முடியரசனாரை ஈன்றெடுத்த நகரமும் ஆகும்.

7—10—1920 தமிழ் நெஞ்சங்களில் நிலைபெற்றுவிட்ட நாள். ஏனெனில், அதுதான் கவியரசு முடியரசனார், சுப்பராயலு சீதாலெட்சுமி என்பார்க்கு மகனாகப் பிறந்த நல்ல நாள். ''பிறப்பினாலேயே பெருமை வந்து விடுமா?'' என்று சிலர் வினவுவர். வாழ்வின் சிறப்பினால் பெருமை வளர்கின்ற பொழுது அது பிறப்பையும் பெருமைப்படுத்தி விடுவது உண்மைதானே!

உரிய வயதில் தொடக்கக் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டது. தாய்மாமன் துரைசாமி பிற்கால இலக்கியங்களில் பெரும் ஈடுபாடு கொண்டவர். இதனால் ''இலக்கியச் சாறு'' பருகும் பழக்கம் இளமையிலேயே இவருக்குக் கிட்டிற்று. அது இந்தக் கவிதைமீனுக்குப் பெரியகுளத்தை நல்ல நீச்சற்களமாக ஆக்கிற்று.

வளைந்து கிடக்கும் மேற்குமலைத் தொடரும் அதில் மேய்ந்து திரியும் மேகக்காட்சியும்–இசைபாடும் புள்ளினமும் இறங்கிவரும் சிற்றாறும்–வெள்ளிக் காசை சுண்டிவிட்டாற் போலத் துள்ளிக் குதிக்கும் கெண்டை மீன்களும் வெடித்துச் சிரித்துக் காண்பவர் விழியைக் கவரும் வாசமலர்க் குலமும் துரைராசுவின் இதயத்தைக் கவர்ந்தன; என்னவோ செய்தன; தாய்மாமன் துரைசாமி ஊட்டிய இலக்கியச் சாறு தன்வேலையைத் தொடங்கிவிட்டது.

விளைவு.....? இளைஞர் துரைராசு கவிஞர் முடியரசன் ஆனார். மேலைச்சிவபுரி கணேசர் செந்தமிழ்க் கல்லூரி தமிழறிவைத் தந்து சிறப்பித்தது. அக்கல்லூரியில் நிகழும் அறிஞர் பெருமக்களின் உரைகள், அப்போது நிகழ்ந்த உரையாடல்கள் கவிஞரின் உள்ளத்தில் ஆழ்ந்த மொழிப் பற்றையும் இனப்பற்றையும் கிளர்ந்தெழச் செய்தன.

1940ஆம் ஆண்டில் தந்தை பெரியாரின் தன்மான இயக்கத்தில் தொடர்பு கொண்டார். இத்தொடர்பு அவருடைய ஆளுமையை வெற்றிபெறச் செய்தபோதிலும் 1943ஆம் ஆண்டு வித்துவான் தேர்வில் தோல்வியுறச் செய்தது. அவர் தோல்வியுறவில்லை; தோல்வியுறுமாறு செய்யப்பட்டார்.

இடையிலே நவாபு டி. எசு. இராசமாணிக்கம் நாடகக்குழு தம்பால் பணியாற்ற வருமாறு அழைத்தது; சென்றார். அங்கிருந்த ''சிறைவாழ்க்கை'' யும் மதவழிபாட்டு முறைகளும் வெறுப்பை விளைத்தன. எனவே போன சுவடு அழியுமுன்னரே திரும்பி வந்துவிட்டார். பின்னர்த் தம்மைத் தோல்வியுறச் செய்தவர்களைத் தோற்கடிப்பதற்காகத் ''தலைமறைவாக'' இருந்து படித்து 1947இல் வித்துவான் பட்டம் பெற்றார்.

1947–1949 வரையிலான இரண்டாண்டுக் காலம் சென்னை முத்தியாலுப்பேட்டை உயர்நிலைப்பள்ளியில் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றினர். இக்காலம் அவர்தம் எழுத்து வன்மை உரம் பெற வாய்ப்பாக அமைந்தது மட்டுமின்றி அறிஞர் பலரோடு தொடர்பு கொள்ளவும் ஏற்றதாக இருந்தது. போர்வாள், கதிரவன், குயில், முருகு, அழகு முதலிய இதழ்கள் இவர்தம் சிறுகதைகளையும், கவிதைகளையும், கட்டுரைகளையும் தாங்கி வந்தன. அப்பொழுது புதுக்கோட்டையிலிருந்து வெளிவந்த ''பொன்னி'' எனும் இலக்கிய இதழ் ''பாரதிதாசன் பரம்பரையில்'' முன்னணியில் நிற்பவராக அறிமுகம் செய்து வைத்தது.

சென்னையில் பேராசிரியர் மயிலை. சிவமுத்து, தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. க., கவிஞர் வாணிதாசன் ஆகிய புலமைச் சான்றோர்களுடன் இவர் இடையறாத் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்.

1949ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் மயிலை. சிவமுத்து அவர்களின் சீரிய தலைமையில் கலைச்செல்வி என்னும் நலத்தகையாரைக் கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

அப்பொழுது நடைபெற்ற இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் தனியாக எதிர்ப்பதைக் காட்டிலும் துணை-யோடு சென்று எதிர்ப்பது தான் வெற்றிக்குரிய போராட்ட முறை என்பதனுல் தக்க துணையோடு (துணைவியாரோடு) ஈடுபட்டார்.

திருமணம் முடிந்த பின்னர்ச் சென்னையிலிருந்து விலகி வந்து காரைக்குடி மீ. சு. உயர்நிலைப்பள்ளியில் தமிழா-சிரியராக அமர்ந்து 28 ஆண்டுகள் பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றுள்ளார். ''ஆணும் பெண்ணும் சரிநிகர்'' என்ற பாரதியின் வாக்கை நிலைநிறுத்துவது போல் மகள்மார் மூவரையும் மகன்மார் மூவரையும் பிள்ளைச் செல்வங்களாகப் பெற்றுள்ளார்.

1955ஆம் ஆண்டில் குருதி உமிழும் கொடு நோய்க்கு இலக்கானுர். ''பிழைப்பது அரிது'' என்ற நிலை வந்துற்ற போது புதுக்கோட்டை அண்ணல் சுப்பிரமணியனுர் தாயினும் சாலப் பரிந்தெடுத்து, நோய்நீங்கி நலம் எய்த மருத்துவர் வி. கே. இராமச்சந்திரனுர் துணையோடு எல்லா வகையானும் உதவி புரிந்தார். அவ்வுதவி இயம்பத் தீரா ஏற்றமுடையது. புத்துயிர் கொடுத்த அவ்வித்தகரைத் தந்தையாகவே கருதி வருகிருர். காலத்தினுல் செய்த-ஞாலத்தின் பெரிதாகிய அவ்வுதவியை நாடொறும் எண்ணி உருகுகின்றுர்.

இடையிலே ஓராண்டு திரைப்படத்தின் ஈர்ப்புக் கவர்ச்சிக்கு ஆளாகிச் சென்னை சென்றுர். ஆங்கு நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் தம் இயல்புக்கு ''ஏலாதன'' என்பதைக் கண்டு மறு ஆண்டே தமிழாசிரியப் பணிக்கு மீண்டார்.

1966இல் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் ஈடு-பட்டதாகக் கல்வித் துறையினரால் இவர்மீது வழக்-கொன்று கொண்டு வரப்பட்டது. ''விசாரணை'' நடை-பெற்றது. அப்போது ''இந்தியை எதிர்ப்பவன்தான் நான். அதற்கு என் பாடல்களே சான்று. ஆனுல் இப்பொழுது சாற்றப்பட்டிருக்கும் குற்றங்கள் பொய்யானவை. என்மீது பழிசுமத்துவதற்காக இட்டுக் கட்டப்பட்டவை'' என்று வாக்குமூலம் கொடுத்தார். ஆய்வுக்குப் பின்னர் வழக்கு, தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

இளமைக் காலத்தில் முருகனைப் பாடுவதே முத்தமிழ் கற்றதன்பயன் என்றிருந்த இவர் 1940–க்குப் பிறகுச்முத்தாய்ச் சூழல்–நாடு–மொழி இவற்றையே பாடிவருகின்றார். சூழ்–நிலையின் தாக்கமும், சுயமரியாதை இயக்க வேட்கையும், பாவேந்தர்பால் கொண்ட பற்றும் கடவுள் மேலிருந்த கருத்தை மாற்றிக் காலத்தின் தேவையைப் பாடவந்த கவிஞராக ஆக்கிவிட்டன.

கலப்பு மணத்தின் தேவையைப் பற்றிக் கவிதைபல பாடிய இவர் தாமும் கலப்புமணம் செய்து கொண்டு தம் பிள்ளைகட்கும் கலப்பு மணம் செய்வித்துத் தம் கொள்–கைக்கு வெற்றிதேடித் தந்துள்ளார். ''அரியவாம் சொல்லிய வண்ணம் செயல்'' என்னும் வள்ளுவன் வாக்கைத் தோல்வியுறச் செய்த பெருமை இவர்க்குண்டு.

சாதிசமயங்களுக்குள் ஆட்படாமை–நன்றி மறவாமை–நட்பைப் பேணல்–கொள்கைப் பிடிப்பு–குறிக்கோள் வாழ்வு–உதவும் உள்ளம்–ஒட்டார் பின் செல்லாமை–ஆசிரியர்ப் போற்றல்–ஆகியன இவர்தம் இயல்பிற் சில.

''சங்கப் புலவர் தம் பாடலே பாடல்'' என்பதில் அழுத்தமான நம்பிக்கை உடைய இவர் பாட்டுலகில் பாரதியாரைப் பாட்டனாகவும், பாரதிதாசனாரைத் தந்தை–யாகவும் கருதிக் ''குலமுறை கிளத்தும்'' கொள்கையுடை–யராக விளங்குகிறார்.

பெரும்பாலும் ''தன்னை மறந்த லயம் தன்னில்'' இருக்கும் இயல்பினர். ''புட்டி''களின் துணையால் அன்று; எட்டியவரை சிந்திக்கும் இயல்பினால். கனவிலும் கவிதை பாடுவது என்பது இவருக்கே உள்ள தனித் திறனாகும். கனவிற்பாடிய கவிதையை மறுநாள் காலையில் எழுந்து வரிமாறாமல் எழுதிவிடும் இவரது ஆற்றல் வியப்புக்குரியது. இஃது இயற்கை வழங்கிய அருட்கொடை என்றே கூறல் வேண்டும்.

''அழகின் சிரிப்பு'' என்ற இவர்தம் கவிதை 1950ஆம் அண்டு கோவையில் நடந்த முத்தமிழ் மாநாட்டில் முதற் பரிசுக்குரியதெனப் பாவேந்தர் பாரதிதாசனால் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற சிறப்பினையுடையது.

——......

1966இல் ''முடியரசன் கவிதைகள்'' என்ற நூலும், 1973இல் ''வீரகாவியம்'' என்ற நூலும் தமிழக அரசின் பரிசிலைப் பெற்றன. சிறப்புக்குரிய பலபாடல்கள் சாகித்திய அகாதெமியால் இந்தியிலும் ஆங்கிலத்திலும் மொழி-பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

1966இல் பறம்பு மலையில் நடந்த பாரிவிழாவில் தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் இவர்க்குக் ''கவியரசு'' என்னும் பட்டம் வழங்கிச் சிறப்புச் செய்தார். 1979ஆம் ஆண்டு பெங்களூர் உலகத் தமிழ்க் கழகத்தினர் இவரை அழைத்துப் பொன்னாடை அணிவித்துப் பொற்பேழையும் வழங்கினர். இதுபோலவே இவர்பாற் பயின்ற மாணவர் சிலர், இவர்தம் மணிவிழா நாளன்று (7—10—1979) பொன்னாடை போர்த்துப் பொற்கிழி வழங்கி மகிழ்ந்தனர்.

1980ஆம் ஆண்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழக மாநில இலக்கிய அணி, கவிஞரின் அறுபதாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவினை நடத்தியது. அப்பொழுது கழகத்தின் சார்பில் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் பத்தாயிரம் வெண்-பொன் பொற்கிழி வழங்கிப் பாராட்டிச் சிறப்புச் செய்தார்.

எல்லா நம்பிக்கைகளிலும் மேலானதாக அவர் கொண்டிருப்பது ''என்றும் நானோர் இளைஞன்'' என்ற நம்பிக்கையே. இந்த நம்பிக்கை சுவையும், பயனும் முதிர்ந்த பல கவிதைகளை மேலும் தரும் என்று நம்புவோமாக.

உள்ளுறை

கதிரெழு காதை

உலகெலாம் உய்ய வைக்கும்
உயரிய கொள்கை யாவும்
நிலவிய தொகையும் பாட்டும்
நிகழ்த்திய சங்கம் ஏறி
அலகிலாப் பெருமை பூண்டாள்
அன்னையாம் தமிழ ணங்கின்
மலருலாம் அடிகள் வாழ்த்தி
மகிழ்வுற மனத்துள் வைப்பாம் 1

யாதும்நம் ஊரே யாகும்
யாவருங் கேளிர் என்னும்
கோதிலாக் கொள்கை முற்றுங்
குறித்திடும் பாட லொன்றை,
ஓதுவார் உள்ள மெல்லாம்
உவந்துவந் தேத்தும் வண்ணம்
ஓதினன் கணியன் என்னும்
ஒப்பிலாச் சங்கச் சான்றோன் 2

விரிமனக் கொள்கை யெல்லாம்
விரித்திடுஞ் சங்கப் பாட்டுக்
குரியவன் கணியன் என்னும்
ஒருதனிப் புலவ ஞன
குரிசிலே உலகம் போற்றக்
கொடுத்தது தமிழ்ப்பூங் குன்றம்
சிறியதே எனினும் மிக்க
சிறப்பினுற் பெரிய தாகும் 3

இலக்கியப் பண்பா டின்னும்
இருக்கிற தென்று கூறித்
துலக்கிடச் செட்டி நாடே
துணையெனச் சொல்ல லாகும்
நலத்தகும் அந்நாட் டுள்ள
நமதுபூங் குன்றுக் கின்று
சொலப்படும் பெயரோ நல்லோர்
சூழ்மகி பாலன் பட்டி 4

பொருளினுல் மிகுந்த மேலோர்
புலமையிற் சிறந்த நூலோர்
அருளினுல் இரங்கும் நல்லோர்
அன்புடன் பண்பும் உள்ளோர்
குறளினுல் உரைத்த கொள்கை
குறிக்கொளும் இல்ல றத்தார்
மருளினுல் திரியா மாந்தர்
மதியிஞர் வாழும் நல்லூர்

திரைவழி கடந்து சென்று
திறமையால் ஈட்டு வாரும்
செறுவழி உழுது செல்வம்
சேர்த்ததை உதவு வாரும்
தருவழி யறிந்து செல்வம்
தக்கவர்க் கருளு வாரும்
ஒருவழி அறமே யாக
உலவிடும் நல்லூர் அவ்வூர் 6

இளஞ்சிறார் பயிலும் பள்ளி
இருப்பதங் கொன்றே ஒன்று
புழங்குவார் இருவர் மூவர்
போய்வரும் தெருவி ரண்டு
வழங்கிடும் கடைகள் மூன்று
வடிவினிற் சிறிய வாகும்
அளவுவார் மக்க ளீட்டம்
ஆயிரத் தைந்நூ றாகும் 7

உருவினிற் சிறிய தவ்வூர்
உளத்தினுற் சிறந்த மாந்தர்
மருவியங் குறைத லாலே
மதிப்பினில் உயர்ந்த தாகும்
உருவுகண் டெள்ளல் வேண்டா
ஓதுவ தறநூல் அன்றோ?
உரியவர் நல்ல ரானல்
ஒருநிலம் நல்ல தாகும்

வளரிளங் காடு சூழ்ந்து
வனப்பினிற் பொலிந்து தோன்றும்
அளறிடை விளைந்து நிற்கும்
அணிவயல் அழகு கூட்டும்
களமர்கள் சென்று சென்று
கடமைகள் ஆற்றி மீள்வர்
குளமெலாம் மீன்கள் துள்ளிக்
குதித்திடுங் காட்சி யுண்டு 9

புனல்தரு மணிமுத் தாறு
புறத்தினிற் சூழ்ந்து நிற்கும்
இனமலர் பூக்குஞ் சோலை
எழில்தரும் இயற்கைக் காட்சி
மனமதில் அமைதி காட்டி
மதிவளர் புலமை கூட்டும்
கனவுல கொன்று காட்டிக்
கவிதையும் படைத்துக் காட்டும் 10

குளங்களில் நிறையும் நீர்தான்
குறையினும் ஆங்கு வாழ்வோர்
உளங்களில் நிறையும் ஈரம்
உலருதல் என்றுங் காணார்
வளங்களிற் சுருங்கு மேனும்
வழங்கலிற் சுருங்காக் கையர்
களங்களிற் பதர்க ளுண்டு
காளையர் மணிகள் போல்வர் 11

நிழல்களே சாயும் அன்றி
நிலையினிற் சாயா நெஞ்சர்
கழனியில் வரம்பு செய்வர்
கற்பதில் வரம்பு செய்யார்
உழவினிற் களைகள் தோன்றும்
உறவினிற் களைகள் காணர்
அழல்களே சுடுவ தன்றி
அவர்மொழி சுடுவ தில்லை 12

உழுகலங் குழிகள் செய்யும்;
ஒருவர்மற் றொருவர்க் காகக்
குழியகழ் வினைகள் செய்யார்
கூடியே வாழ்ந்து நிற்பர்;
புழுங்குதல் அரிசிக் கன்றிப்
புந்தியில் அதனைக் கொள்ளார்
பழகுதற் கினியர் அந்தப்
பகுதியில் வாழும் மாந்தர் 13

குலவுவார் நடந்து செல்லக்
குறுவழி கொண்ட தேனும்
உலகுளார் நடந்து செல்ல
உயர்வழி பலவுஞ் சொல்லி
அலகிலாப் பெருமை பூண்ட
அரும்பெரும் பாடல் தந்து
நிலமெலாம் புகழ்வி ரித்து
நிலவுவ தவ்வூர் ஆகும் 14

சிலவிதை தூவி விட்டுச்
செந்நெல்ற் களஞ்சி யத்தைக்
குலவுற நிறைத்துக் காட்டுங்
குடியினர் வாழுஞ் சிற்றூர்
உலகினர் வியக்கும் பாடல்
ஒன்றினைக் கொடுத்து விட்டுப்
பலபல பாடல் கொண்டு
பல்கிடுஞ் சிறப்பிற் றாகும் 15

பெருமைசேர் பூங்குன் றத்துப்
பீடுயர் வணிகர் தம்முள்
கருணைவாழ் மனத்நர் முத்துக்
கருப்பனென் றொருபேர் தாங்கும்
திருவினர் துணைவி யான
சிவப்பியார் மணிவ யிற்றுள்
கருவிலே உருவ மான
கதிரவன் எழுந்தான் அம்மா! 16

பெற்றவர் உள்ளம் பொங்கப்
பிறந்தநல் வீடும் ஊரும்
பெற்றொளி விளங்கப் பண்டை
இலக்கியம் பிறங்கித் தோன்றக்
கற்றவர் நெஞ்ச மெல்லாம்
கதிர்விடத் தமிழ வானில்
உற்றெழு கதிரைக் கண்டாள்
உவந்தனள் தமிழ்த்தாய் அங்கே 17

விசுபுரட் டாசித் திங்கள்
வெள்ளியாம் இரண்டாம் நாளில்
பசுபதிக் குரிய தென்று
பகருமா திரைநன் னாளில்
பசுமையிற் பொலியும் அந்தப்
பதியினர் பெற்றோர் மற்றோர்
நசைமிகு தமிழ்த்தாய் செய்த
நற்றவப் பயனைக் கண்டார் 18

கதிரொளி தரும்பிள் ளைக்குக்
கதிரேசன் எனும்பே ரிட்டார்
மதியொளி முகத்திற் கண்டு
மகிழ்ந்தனர் உற்றார் பெற்றார்
எதிரென எவரு மில்லா
இளம்பிள்ளை இரண்டாண் டாகப்
புதுமெரு குடனே நாளும்
பொலிவுற வளர்ந்த தங்கே 19

வரும்பகை யனைத்துந் தாங்கி
வளர்தமிழ் மொழிக்கோர் ஆக்கம்
அரும்புதல் காணின் ஆங்கே
அல்லலும் அணுகு மாபோல்
பெருங்கதிர் மணியைப் பாழ்நோய்
பிடித்தது மூன்றும் ஆண்டில்
இரும்படர் தந்த நோயை
இளம்பிள்ளை வாதம் என்றார் 20

ஊன்று கோல்

செஞ்சுடர்ப் பரிதி கண்டோர்
சிந்தையுள் மகிழுங் காலை
அஞ்சிடு மாறு வாழ்வில்
ஆரிருள் படர்ந்த தம்மா!
பிஞ்சினைப் பற்றும் நோயாற்
பெற்றவர் நைந்து நொந்த
நெஞ்சின ராகி நாளும்
நெடிதுயிர்த் தங்கு வாழ்ந்தார் 21

காற்குறை யதனைக் கண்டு
கலங்கின ரேனும் பெற்றோர்
மேற்குறை நேரா வண்ணம்
விழிப்புடன் காத்து வந்தார்
பார்க்குறை செய்ய வல்ல
பண்டித மணியா வாரென்
ருர்க்கது தெரியும்? காலம்
ஆக்கிடும் செயல்தான் என்னே! 22

2. கலைபயில் காதை

திண்ணையிற் பள்ளி வைத்தே
தெளிவுறக் கற்கக் கல்விப்
பண்ணையென் றதனைக் கொண்டே
பயின்றனர் அற்றை நாளில் ;
எண்ணுடன் எழுத்தும் மண்ணில்
ஏட்டினில் எழுதி ஓதிக்
கண்ணென மதித்துப் போற்றிக்
கல்வியை ஓம்பிக் காத்தார் 1

பலர்புகழ் கல்வி கற்கப்
பச்சிளஞ் சிறுவர் எல்லாம்
புலருமுன் விழித்துக் கொள்வார்
புள்ளெனப் பறந்து செல்வார்;
மலர்விரல் கொண்டு மண்ணில்
வடிவுற எழுதிக் காட்டி
அலர்சிறு வாயால் ஓதி
அவரவர் முறைவைப் பாரே 2

எழுத்தறி வித்த ஆசான்
இறைவனென் றெண்ணி வந்தார்
பழுத்தநல் லறிவும் அன்பும்
பண்புடன் கருணை நெஞ்சும்
வழுத்திடுந் தோற்ற முங்கொள்
வானவன், பயில வந்தோர்
தழைத்திடல் ஒன்றே கொண்டு
தண்ணளி சுரப்பன் நன்றே 3

மூவிரண் டாண்டு செல்ல
முதன்முதல் தொடங்குங் கல்வி
நாவினில் ஓதி ஓதி
நலம்பெற விழைந்து பள்ளிக்
கோவிலுட் புகுந்த தந்தக்
குலக்கதி ரேசப் பிள்ளை
பூவினுள் மணிவண் டொன்று
புகுந்தது தேனை மாந்த 4

பழுதற எழுதக் கற்றுப்
படித்தனன் நெடுங்க ணக்கை
அழகிய ஆத்தி சூடி
அறஞ்சொலும் உலக நீதி
விழைவுடன் ஓதி ஓதி
விரைவினிற் கற்றுத் தேர்ந்து
தொழுதகும் ஆசா னுக்குத்
தொடுத்தனன் புகழின் ஆரம் 5

படித்தனன் ஏழு திங்கள்
பயின்றது போதும் என்று
தடுத்திட எண்ணி முற்றுப்
புள்ளியும் தந்தை வைத்தார்
அடிக்கடி படித்த பாடல்
அடிமனத் தெழுந்து நின்று
நடித்ததோர் இன்பக் கூத்து
நாளெலாம் நினைந்து பார்த்தான் 6

பள்ளியில் ஏழு திங்கள்
பயில்கதி ரேசப் பிள்ளை
தெள்ளிய மதிய ராகித்
தேர்ந்தநற் புலவ ராகி
அள்ளிய புகழாம் செல்வம்
அளப்பில பெற்றான் என்றால்
உள்ளவும் படுமோ அந்த
ஒய்விலா உழைப்பை அம்மா! 7

இருமொழி வல்ல ரானார்
இனியசொல் வல்ல ரானார்
உரைசெய உரிய ரானார்
உயர்கவி தருவ ரானார்
பொருள்நயம் தெரிய லானார்
புகழும்நூல் வரைய லானார்
வருமிவை திங்கள் ஏழில்
எவ்வணம் வாய்த்த வம்மா! 8

ஒருமையிற் கற்ற கல்வி
　　உதவிடும் எழுமை என்ற
மறைமொழி புகன்ற வாய்மை
　　மறைமொழி யாகா தன்றோ?
'தெரிதரும் முன்னை நூல்கள்
　　தெளிவுறக் கற்கும் போது
பரிவுடன் பழைய பாடம்
　　படிப்பபோல் இருந்த' தென்றார் 9

திண்ணையில் அமைந்த பள்ளி
　　திருத்திடும் ஆசாற் சார்ந்துங்
கெண்ணுடன் எழுத்துங் கற்கும்
　　இளையநற் பருவத் தாரைக்
கண்ணெனும் வணிக நோக்கில்;
　　கலத்தினிற் செலவி டுத்தல்
பண்ணுயர் செட்டி நாட்டுப்
　　பழங்குடி வழக்க மாகும் 10

வணிகர்தம் குலத்து வந்த
　　வழக்கினல் இலங்கை யென்னும்
அணிநகர்க் குய்த்து வைத்தார்
　　அக்கதி ரேசன் தந்தை;
பணியினை ஏற்ற பிள்ளை
　　பதினோராண் டகவை கொண்டான்;
துணிபகர் கடையில் அந்தத்
　　துய்யவன் பணிமேற் கொண்டான் 11

முத்தமிழ் அளக்க வல்ல
முழுமதி பெறுவான் அங்கே
அத்துணி அளந்து விற்ருன்
அவன்நிலை யாரே கண்டார்
புத்தகம் எழுதுங் கையால்
புதுத்துணி மடித்துத் தந்தான்
பத்துடன் தொகையைச் சொல்வான்
பணத்தொகை விலையைச் சொன்ஞன் 12

தொகைஎனும் நூல்சொல் வாயால்
துணித்தொகை பகர்ந்த போதும்
தகுதியின் மிக்க சான்ருேர்
தம்முடன் பழகி வந்தான்
வகைபடு துணிக ளெல்லாம்
வாணிகம் செய்யும் போதும்
அகமொரு தனித்த போக்கை
அவாவியே சென்ற தங்கே 13

துணிகளைக் கைகள் பற்றும்
தூய்மையை நெஞ்சம் பற்றும்
அணிகலை விழிகள் நோக்கும்
அணிகளை உள்ளம் நோக்கும்
துணிநயம் விரல்கள் பார்க்கும்
சொல்நயம் சிந்தை பார்க்கும்
மணியவன் நினைவு முற்றும்
மற்றுமோர் உலகிற் செல்லும் 14

நடந்தன ஆண்டு மூன்று
நயந்துணி விலைகள் பேசித்
தொடர்ந்தது விற்கும் செய்கை
துணிபடு மாறு, தந்தை
கடந்தனர் வாழ்வை என்ற
கடுந்துயர் தருஞ்சொற் கேட்டுப்
படர்ந்தனன் விரைந்து தன்னைப்
படைத்ததாய் நாட்டை நோக்கி 15

தந்தைதாம் பிரிந்தார், ஆனால்
தமிழெனும் தாயைக் காக்க
வந்திவண் தங்கி விட்டான்
வாழ்வுக்கு வழியைத் தேடிச்
சிந்தையைப் பறக்க விட்டான்
சிலபகல் கழிந்த பின்னர்
வந்தது மீண்டும் வாதம்
பறந்திட வழியே யில்லை 16

முற்றிய வாத நோய்தான்
முழுவலி கொண்டு தாக்க
வற்றிய காலைப் பெற்றான்
வளர்கதி ரேசன் அந்தோ!
பெற்றவள் அதனைக் கண்டு
பெருந்துயர் உற்றா ளேனும்
பற்றுளங் குறைய வில்லை
பரிவினைச் சொரிந்து நின்றாள் 17

ஈன்றவள் மனத்திற் கொண்ட
இடரினைப் போக்கு தற்கோ
நான்றகால் தளர்ச்சி போக்கி
நன்கனம் நடப்ப தற்கோ
ஊன்றுகோல் ஒன்று பற்றி
உரத்துடன் நிமிர்ந்து நின்றான்
சான்றவர் போற்று மாறு
தண்டுகொண் டங்கு நின்றான் 18

தலைமகன் இவனுக் குற்ற
தாழ்வினைக் கண்டு நொந்தாள்
'இலைநிகர் இவனுக் கென்ன
இவனைநான் உயர்வு செய்வேன்
கலைமலி புலமை ஈவேன்
கதிரொளி பரவ' வென்று
தலையளி சொரிந்து நின்றாள்
தமிழன்னை அவனை நோக்கி 19

தன்னுளே தங்கி நின்று
தனிநடம் புரியும் எங்கள்
அன்னையாம் தமிழ ணங்கின்
அடிகளை எண்ணுந் தோறும்
இன்பெலாம் ஒருங்கு கண்டான்
இவன்மனம் உருகக் கண்டான்
அன்பெலாந் திரண்டு தாயின்
ஆரமு துண்டு வந்தான் 20

பள்ளியில் ஆத்தி சூடி
படித்ததை நினைந்து பார்த்தான்;
தெள்ளிய இன்பம் இந்தச்
சிற்றடி தருமேல் மற்றை
உள்ளுறை இலக்கி யங்கள்
ஊற்றெனச் சுரந்து நெஞ்சை
அள்ளுமே எனநி னைந்தான்
ஆய்ந்தனன் ஏடு தேடி 21

கிடைத்தது கம்ப நாடன்
கிளத்திய காப்பி யந்தான்
படித்தனன்; எங்கோ முன்னர்ப்
படித்தது போன்று ணர்ந்தான்;
முடித்திடத் தடைக ளில்லை
மூழ்கினன் இலக்கி யத்துள்;
அடித்தளத் தூறி வந்த
அவாவினால் வளர்ந்து விட்டான் 22

இனியநல் லார்வம் விஞ்ச
இனுஞ்சில தேடிப் பெற்றான்;
கனிவுடன் விளக்கிக் கூறிக்
கற்பிக்கும் ஆசா னின்றித்
தனிமையில் அனைத்துங் கற்றுத்
தக்கதோர் புலமை பெற்றான்
தனிமொழி தமிழே யன்றோ
தனித்திருந் ததனைக் கற்றான் 23

அரும்பிய புலமை யாற்றல்
அழகிய மொட்டும் ஆகி,
விரும்பிய போதும் ஆகி,
விளைந்திடும் நறவம் மாந்தச்
சுரும்பினம் மொய்க்கும் வண்ணம்
தூயநன் மலரும் ஆகி
விரிந்தது; மணமும் சற்றே
வீசிடத் தொடங்கிற் றங்கே 24

கவர்மணம் நுகர்ந்த மாந்தர்
களித்தனர் புகழ்ந்து நின்றார்;
அவனெனும் சொல்லை மாற்றி
அவரென அழைக்க லுற்றார்;
நவையுறு கால்கள் எங்கும்
நடந்திட இயல வில்லை;
குவிதரும் புகழோ யாண்டும்
குலவிட நடந்த தங்கே 25

பொறியின்மை கண்டு நெஞ்சம்
புழுங்கிலர், நாளும் நாளும்
அறிவறிந் தொழுகல் வேண்டி
ஆள்வினை உடைய ராகி
நெறியிலே நடந்து வந்தார்;
நிலைபுகழ்க் கலைகள் கற்கும்
குறியிலே குறையா ராகிக்
கூடிய ஆர்வங் கொண்டார் 26

கசடற மொழியில் தேற
இலக்கணங் கற்க எண்ணும்
நசையின ராகி நாளும்
நயந்தது பயின்று வந்தார்
அசைவிலா ஊக்கங் கொண்டும்
ஆசானை அணுகிக் கற்க
இசையுநர் ஒருவர்த் தேடி
இருந்தன ராக அந்நாள் 27

படித்தநல் லிலக்க ணத்திற்
பழுத்ததோர் புலமை யாலே
அடித்துரை யாற்ற வல்ல
அரசன்சண் முகனார் நட்புக்
கிடைத்தது கதிரே சர்க்குக்
கிளர்ந்தெழும் உணர்வு பொங்கப்
படித்தனர் அவர்பால் நன்கு
பழையதொல் காப்பி யத்தை 28

சொல்லிய ஆசான் பாடஞ்
சொல்லுமுன் உணர்ந்து கொண்ட
நல்லியற் புலமை கண்டு
நயந்தவர் வியந்து நின்றார்
முல்லையின் மணத்தைக் காட்ட
முன்வருந் தென்ற லானார்;
கல்வியின் மணியைத் தீட்டிக்
கடைந்தொளி நல்கி நின்றார் 29

தன்னுணர் வுந்தித் தள்ளத்
தணிவிலா ஆர்வத் தாலே
தென்மொழி தேர்ந்த பின்னர்
வடமொழி தெளிவான் வேண்டி
நன்னய மொழியில் வல்ல
நல்லவர்த் தேடி நின்றார்;
பன்மொழி கற்றுத் தேறல்
பைந்தமிழ்க் காக்கந் தானே 30

சாத்திரங் கற்றுத் தேர்ந்த
நாரணன் [1] என்று சாற்றும்
சாத்திரி ஒருவர்க் கண்டார்
தம்முளக் கருத்தைச் சொன்னார்,
பாத்திரம் ஏற்ற தென்று
பயிற்றிட அவரும் நேர்ந்தார்;
ஏத்திடும் வண்ணங் கற்றார்;
இருமொழி வல்ல ராஞர் 31

வடமொழிப் பயிற்சி முந்நூல்
வகுப்பினர்க் குரிய தென்பார்
அடஇது வியப்பே யன்றே?
அப்படி மொழிதான் உண்டா?
இடமுடை ஞாலத் துள்ளார்
எம்மொழி விழைவ ரேனும்
திடமுடன் முயல்வ ராகின்
தெள்ளிதின் உணர லாகும் 32

---

[1]. நாரணன்— தருவை நாராயண சாத்திரியார் இவரிடம் ஐந்தாண்டுகள் கதிரேசர் வடமொழி பயின்றார்.

துளிர்த்தெழும் ஆர்வம் ஒன்றே
துணையெனக் கொண்டார்; ஆற்றல்
பளிச்சிடும் வண்ணம் தொன்மைப்
பழமொழி கற்றுத் தேர்ந்தார்;
அளித்திட ஈட்டு கின்ற
அக்குடிப் பிறந்த செம்மல்
கொழித்திடுங் கல்விச் செல்வம்
குவித்தனர் வழங்கு தற்கே 33

அம்மொழி வல்லார் தாமும்
ஆவென வியந்து நிற்கச்
செம்மையிற் றெளிந்து தேர்ந்து
செழும்புலம் மிளிரப் பெற்ருர்;
எம்மொழி பயின்ரு ரேனும்
இரும்புலம் பெற்ரு ரேனும்
தம்மொழி மறந்தா ரல்லர்
தமிழராய் வாழ்ந்து நின்ருர் 34

வாய்மொழி கல்லா ராகி
வருமொழி மட்டுங் கற்றுத்
தாய்மொழி பழித்து வாழ்ந்து
தமிழரென் றிருப்பா ருள்ளார்;
ஆய்மொழி பயின்றும் மற்றை
அயன்மொழிக் கடிமை யாகும்
நாய்மனங் கொள்வார் தாமும்
நந்தமிழ் நாட்டில் உள்ளார் 35

அறிவினை வளர்க்க வேண்டி
அயன்மொழி ஒன்றைக் கற்றார்;
செறிதரும் அறிவைக் கொண்டு
செந்தமிழ் பேணி நின்றார்;
நெறிதடு மாற வில்லை
நெடும்புகழ்த் தமிழை என்றும்
குறைபடப் பேச வில்லை
குலக்கதி ரேசர் மாதோ 36

பெற்றதாய் மொழியிற் பற்றும்
பிறமொழி தனில்ம திப்பும்
உற்றிடல் வேண்டு மென்னும்
உளக்குறிப் புணர்த்தல் போலப்
பெற்றதம் பெயரின் முன்னர்ப்
பிறங்குதல் தமிழே யாக
மற்றது வடமொ ழிக்கண்
மருவிய பெயரர் [1] ஆனார் 37

இருமொழி நூல்கள் தேடி
எப்பொருட் டாகக் கற்றார் ?
பொருள்வரும் புகழும் வந்து
பொலிந்திடும் என்று கற்றார் ?
ஒருசிறி தேனும் அவ்வா
றுளத்தினிற் கருத வில்லை;
இருள்படர் வாழ்வில் இன்பம்
எய்துதல் குறித்தே கற்றார் 38

---

[1]. பெயர்— கதிரேசன். கதிர் + ஈசன்.

ஓதிய ஆத்தி சூடி
ஊன்றுகோ லாகக் கொண்டே
நீதிநூற் படிகள் ஏறி,
நெடியகாப் பியங்க ளென்னும்
வீதிசேர் ஊர்கள் சுற்றி,
வீறுகொள் சங்கச் சான்றோர்
ஓதிய இலக்கி யத்தின்
உலகெலாம் உலவி வந்தார் 39

சமயநூற் பொய்கை மூழ்கிச்
சாத்திரக் கரைகள் கண்டார்;
அமைவுறும் வடமொ ழிக்கண்
ணாறுகள் கடந்து வந்தார்
இமிழ்கடல் இலக்க ணத்தில்
எழிலுற நீந்தி வந்தார்;
தமிழ்மொழிப் பெருமை யெல்லாம்
சாற்றியே உலவி வந்தார் 40

பெற்றிடும் ஒன்றைக் கொண்டே
பத்தெனப் பெருக்கிக் காட்டக்
கற்றவர் குடியில் வந்த
கதிரேசச் செம்மல் தாமும்
பெற்றதைக் கொண்டே நாளும்
பெருக்கினர் கல்விச் செல்வம்
சுற்றமும் நட்புந் தம்மைச்
சூழ்ந்திட வாழ்ந்து வந்தார் 41

3. சபைகாண் காதை

திருக்கோயில் பலஎழுப்பச் சிதைவிடத்துத்
திருப்பணிகள் எனும்பேரால் திருத்திக் கட்ட,
வெருக்கொள்ளும் வெயில்நாளில் வேட்கையுடன்
வருவார்க்கு விழைந்தெழுந்து தண்ணீர்ப் பந்தர்
உருக்கொள்ளு மாறமைக்க, உணவுதரும்
அறச்சாலே உண்டாக்கக் குளங்கள் தோண்டப்
பெருத்தநிதி எடுத்தெடுத்து வழங்குவது
பெருமைஎனப் பேணுவது வணிகர் நாடு! 1

கடல்கடந்து நெடுந்தொலைவு சென்றிடுவர்
கணக்கிலநாள் அங்கிருந்து கொண்டு விற்பர்;[1]
மடல்வரைந்து மனைக்கிழத்தி மனமகிழ
மறவாமல் உய்த்திடுவர்; நெடுநாள் தொட்டுத்
தொடர்ந்தெழுந்த ஆள்வினையால் தொகைமிகுத்துத்
தாய்நாட்டுத் துறைமுகத்தை நோக்கி வந்து
படர்ந்துவரும் ஆர்வத்தாற் கால்வைப்பர்
பலபலநல் லறஞ்செய்யக் கால்கோள் வைப்பர் 2

---

[1] வெளிநாட்டு வாணிகத்தைக் குறிக்கும் செட்டிநாட்டு வழக்குச் சொல்.

வழங்குதலை வழக்காக்கி வாழ்ந்திருந்த
வணிகர்சிலர் புதியஅறஞ் செயநினைந்தார்
முழங்குதிரைக் கடல்கடந்து முயன்றுபெறுஞ்
செல்வமெலாம் ஈந்துவக்க முனைந்து வந்தார்;
எழுங்கலைகள் பலவளருங் கழகங்கள்
எழிலறிவுக் கலைக்கோவில் எழுப்பி நின்றார்;
பழங்கலைகள் பதிப்பித்தார் தமிழிசைக்குப்
பயன்பட்டார் மாறிவருங் காலம் நோக்கி 3

கணக்கிட்டுச் செட்டோடு வாழுமவர்
கல்விக்குக் கணக்கின்றி வழங்கி வந்தார்;
பணக்கட்டுப் பாடின்றி வழங்கியதால்
பாரிலுளார் வள்ளலென அவரைச் சொன்னார்;
மணக்கட்டும் அறிவுமணம் மலரட்டும்
கலைமலர்கள் எனவிழைந்து செல்வ நீரை
அணைக்கட்டுப் போடாமல் திறந்துவிடும்
அழகுளத்தைப் பெருமனத்தை வியவார் யாரே? 4

நல்லறத்தை விலைகொடுத்து வாங்குவது
நாகரிகச் செயலன்று, நாளும் ஓங்கும்
பல்வளங்கள் பெற்றவர்தாம் ஊருணிபோல்
பழமரம்போல் மருந்துமரம் போல நின்று
நல்குதலை இயல்பாகக் கொளல் வேண்டும்
நல்லவர்கள் ஒப்புரவென் றதைத்தான் சொல்வர்;
இல்லறத்தாள் மனமகிழக் கலையளித்தல்
இயல்பன்றோ? விலைகொடுத்துப் பெறுவா ருண்டோ
5

சொலக்கேட்டு விழியிமைகள் இமைப்பதில்லை
  தூண்டுவதால் ஈகைமனம் பிறப்ப தில்லை;
மலைக்காட்டில் திரிமயில்கள் தோகைதனை
  வற்புறுத்திக் கூறுவதால் விரிப்ப தில்லை,
மலைக்கோட்டு மாமுகிலும் பிறர்சொல்லை
  மதித்தெழுந்து மழைநீரைப் பொழிவ தில்லை;
தலைக்கொள்ளும் இயல்புணர்வால் மனங்குளிர்ந்து
  தானுவந்து வழங்குவதே ஈகை யாகும் 6

குலவிவருஞ் செல்வத்தைப் பெட்டகத்துட்
  குவித்தெடுத்துப் பார்ப்பதிலே என்ன கண்டோம்?
செலவுசெயத் தன்னலந்தான் வழியென்று
  தனித்துண்டு வாழ்வதில்தான் என்னகண்டோம்?
பலவிருந்தும் உண்பதுவும் உடுப்பதுவும்
  ஓரளவே; பகுத்துணர்ந்தால் உண்மை தோன்றும்;
உலவிவரும் இயல்பினதை ஒடுக்காமல்
  ஊர்நலத்துக் குதவிவரல் இன்ப மன்றோ? 7

ஈத்துவக்கும் இன்பத்தை நன்குணர்ந்த
  இயல்புடையார் பலருண்டு செட்டி நாட்டில்;
சேர்த்தமைத்துத் தொகுத்திருந்து காத்துவரும்
  செழுநிதியை வகுத்தளிக்க வல்லார் தம்முள்
வாழ்த்தெடுத்துப் பாடுதற்குத் தகுதியுளார்
  வ. பழ. சா. பழநியப்பர் ஒருவ ராவர்
ஏத்துமவர்க் குடன்பிறந்து பின்னிற்கும்
  இளையவரண் ணாமலையும் ஒருவ ராவர் 8

அடியவர்பால், அருந்தமிழை யுணர்ந்தவர்பால்
அளப்பரிய பற்றுடையார், அணுகி வந்த
மிடியவர்பால் இரங்குமனம் மிக்குடையார்;
மேலவரோ டுரையாடி மகிழுங் கொள்கைப்
பிடியுடையார், நெறியுடையார், பிறர்க்குதவும்
பேறுடையார்; சிவமுடையார்; நாளும் இந்த
நடையுடையார் பழநியப்பர், பின்வந்த
நல்லவரும் அவ்வணமே ஒழுகி வந்தார் 9

கற்றுணர்ந்தார் நல்லுறவும், கலந்தாடிக்
களிக்கின்ற செவியுணர்வும், வல்லார் வந்து
சொற்றதிரு முறைநூல்கள் செவிமடுத்துச்
சுவைக்கின்ற புலனுணர்வும் ஒருங்கு சேரப்
பெற்ருளிரும் பழநியப்பர் பெரிதுவந்து
பெரும்பொருள்கள் வழங்கிவரும் உணர்வும் கொண்டார்;
பெற்றபொருள் பிறர்மகிழத் தாம்மகிழப்
பிரிப்பதுதான் இன்பமென உணர்ந்து கொண்டார் 10

சிவநெறியும் பொதுநலமும் செவியுணர்வும்
சேர்ந்துறையும் பழநியப்பர் வாழும் மேலைச்
சிவபுரிக்குக் கதிரேசர் செலுந்தோறும்
தெள்ளியரைச் சந்திப்பார் நல்லநல்ல
கவிதருவார் பொருள்தருவார்; சமயத்தின்
கருத்துரைப்பார்; பழகியஅந் நல்லார் நட்புக்
கவரிலதாய்ச் செறிவினதாய் வளர்ந்தது காண்;
கலைமகளும் திருமகளும் இணையக் கண்டோம் 11

கலைமகளின் திருவுளத்துக் குறிப்பறிந்து
 களிநடஞ்செய் திருமகளும் இயங்கி வந்தாள்;
நிலைபெறுமோர் திருப்பணியை நிலையாத
 உலகத்தில் நிகழ்த்துவது நிதிபெற் றார்க்குத்
தலையாய பணியாகும் எனு முணர்வைத்
 தகுபொழுதில் கதிரேசர் விதைத்து விட்டார்;
கலையாத ஆள்வினையர் பழநியப்பர்
 கருத்துக்குள் முளைத்தெழுந்து கதிர்க்கக் கண்டார். 12

அரசன்சண் முகனார்தாம் தலைமை பெற
 அவ்வூரில் அவையொன்று கூடிற் றாகப்
பரசுபுலஞ் சான்றோரும் வந்திருந்து
 பற்பலநற் கருத்தெடுத்துப் பகர்தல் கேட்டுப்
பரிவுகொடு நன்காய்ந்து பாராட்டும்
 படியாக முடிபொன்று படைத்து நின்றார்;
தரிசுநிலம் விளைநிலமாய்ப் பயனளிக்கச்
 சபையொன்று காண்பதெனத் தீர்வு செய்தார் 13

நன்றாய்ந்து சீர்தூக்கி அவர்கண்ட
 நலம்பயக்கும் முடிபதனால் நானி லத்து
நின்றோர்ந்த புகழ் பரப்புஞ் சன்மார்க்க
 சபையொன்று நெடிதோங்கி நிற்கக் கண்டோம்;
வென்றாரும் அறியாத தமிழ்தழைக்க
 விளைநிலம்போற் கல்லூரி யொன்று கண்டார்;
சென்றாரும் எளிமையில்நூல் பயிலுதற்குச்
 செந்தமிழ்நூல் நிலையமொன்றும் தொடங்கி வைத்தார். 14

தமக்காகத் தமிழ்வளர்ப்பார் சிலருண்டு
தமிழ்காக்கத் தமைவளர்ப்பார் சிலரும் உண்டு
நமக்கோஇவ் வுண்மைநிலை தெரியாது;
நாவலிமை கொண்டவர்தாம் மயக்கி நிற்பர்;
தமிழுக்கே தமிழ்வளர்த்தார் தமைமறந்தார்
தம்பியையும் தமையுமதிற் பிணைத்துக் கொண்டார்
நமக்காக வாழ்ந்துவரும் பரம்பரையை
நாளெல்லாம் நினைந்துளத்தால் வாழ்த்து வோமே
15

கல்வியுடன் ஒழுக்கங்கள் பரவிவரக்
கற்றுணர்ந்த சான்றோராற் பொழிவு செய்தல்,
பல்வகையில் துண்டறிக்கை அவைபற்றி
அச்சிட்டுப் பலருக்கும் பயன்கொ டுத்தல்
சொல்வளமை கொண்டிலங்கும் ஆசானைத்
துணைக் கொண்டு மாணவர்க்குப் பயிற்று வித்தல்
நல்லுணவும் உறைவிடமும் பயில்பவர்க்கு
நல்கி உயர் தமிழ்கொடுத்தல் சபையின் நோக்கம்
16

எங்கெங்கே தமிழ்ச்சான்றோர் தமிழ்நாட்டில்
இருக்கின்றார் அவரெல்லாங் குழுமி வந்து
சங்கங்கள் மொழியாய்ந்த செயல்போலத்
தமிழாய்ந்து நூலாய்ந்து கண்ட வற்றை
இங்கெங்கள் செவிகுளிர மனங்குளிர
இனிதளித்தார் மகிழ்வித்தார் ஏற்றந் தந்தார்;
பொங்குங்கள் மலர்மணம்போல் இச்சபையின்
புகழ்மணமும் பரவிற்றுப் பூமி எங்கும். 17

இலக்கணநூல் வல்லுநரும் இலக்கியநூல்
சொல்லுநரும் ஆசான்மா ராக நின்று
துலக்கமுற விளக்கமுறப் பயிற்றிய நற்
றொண்டதனாற் பயன்பெற்றோர் அளவைச் சொல்ல
இலக்கமிலை, பல்கலைசேர் கழகங்கள்
கல்லூரி பள்ளியெனும் இவற்றி லெல்லாம்
தலைக்கொளும்பே ராசிரியப் பொறுப்பினராய்ச்
சான்றோராய்க் கவியரசாய்த் திகழு கின்றார். 18

தொடுவதெலாந் துலங்கவைக்குங் குடியில் வந்த
தொடர்பதனால் பழநியப்பர் தொடங்கி வைத்த
நெடியபுகழ்ச் சன்மார்க்க சபைவ ளர்ந்து
நிலைத்திருந்து துலங்குவதைக் காணு கின்றோம்;
விடுகதிர்போல் விளங்குகதி ரேசர், நெஞ்சின்
விழைவிலுரு வானசபைத் தொடர்பால் குன்றில்
இடுவிளக்கின் ஒளிபோலத் தமிழ்நா டெங்கும்
இசைபரப்பித் தமிழ்பரப்பி விளங்க லுற்றார். 19

நிலைத்தபணி புரிந்திருக்கும் பழநி யப்பர்
நிலையாமை தமக்குவரல் உணர்ந்து கொண்டார்
களைத்துடலம் பிணியுற்று வருந்தும் போதும்
கவலையெலாம் சபையின்மேல் வைத்தி ருந்தார்;
அலைத்தகடல் சூழிலங்கை சென்றி ருந்த
அண்ணலைக்குமடல் எழுதி வைத்தார்;
மலைக்காமல் சன்மார்க்க சபையை என்றும்
வளர்ப்பதுநின் கடமையென வரைந்தி ருந்தார் 20

பின்வந்த அவ்விளவல் தலைமை யேற்ற
  பிறகுசபைப் பொறுப்பனைத்தும் கதிரே சர்க்கு
முன்வந்து சேர்ந்தமையால் தாமே நின்று
  முழுநோக்கும் அதனிடத்துச் செலுத்தி வந்தார்,
வண்குன்றத் தோளுடையான், உழைப்புக் கஞ்சான்,
  உழவனுக்கு வயலொன்று வாய்த்த தைப்போல்
பொன்குன்ற நகருறையும் புலவ ருக்குப்
  புகழ்விளக்குஞ் சபையொன்று கிடைத்த தையா. 21

பேருந்து முதலான ஊர்தி காணப்
  பெருமைத்தாம் அவ்வூரில் ஆண்டு [1] தோறும்
சீருந்தச் சிறப்புந்த விழாந டக்கும்;
  செந்தமிழில் வல்லரெனச் செப்பு கின்ற
பேருந்துஞ் சான்றோர்தாம் பெரிது வந்து
  வழியருமை பேணாது குழுமி வந்து
காருந்திப் பொழிவதுபோற் பொழிந்தி ருப்பர்,
  களித்ததனுள் நனைந்திருப்பர் அவையோர் கேட்டு 22

ஒருவாரத் திருநாள்போல் சபையின் சார்பில்
  ஊர்மகிழ நிகழ்வுறுமவ் விழாவுக் காக
வருவார்க்கும் ஆய்வுரைகள் அள்ளி யள்ளித்
  தருவார்க்கும் நல்லுணவு வழங்குஞ் சாலை,
பொருள்வார்க்கும் அப்புலவர் தங்கு தற்குப்
  பொலிவுதரும் உள்ளறைகள், கேட்க வந்து
நிறைவார்க்குப் பூம்பந்தர் அனைத்துந் தென்னை
  நெடுங்கீற்றால் ஒப்பனையால் விளங்கச் செய்வர் 23

---

[1] மேலைச்சிவபுரி

எளிதாகச் சென்றுவரும் வாய்ப்பே யின்றி
இலங்கிடுமவ் வூருக்கு விழவு காண
வெளியூரில் வாழ்பவர்கள் சகடு கட்டி
விழைந்தோடி வந்தங்குக் குழுமு வார்கள்;
ஒளிகாலும் மணியெருதுக் கூட்டம் உண்ண
உருவாகும் முன்கூட்டி வைக்கோற் குன்றம்;
அளியாளர் ஒவ்வொன்றும் எண்ணி எண்ணி
அழகுறவே விழாநடத்தி வந்தார் அன்று. 24

நூலறிவும் நுண்மதியும் மாட்சி யுற்ற
நுழைபுலமும் நிறைசான்றோர் விழாவில் வந்து
வாலறிவுத் திறங்காட்டி உறைவர் பன்னுள்
வளர்பயிர்க்கு மழைபோல வாய்த்த தங்கே,
காலமுணர் கதிரேசர் புலவர் தம்பால்
கலந்துசவி மனமகிழ்ந்து செழித்து நின்றூர்,
சாலவுணர் இவராலே சபையும், அந்தச்
சபையாலே இவருமுடன் வளரக் கண்டோம். 25

தாங்கற்ற வடமொழியில் சிலநூல் தேர்ந்து
சபையுதவத் தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்த ளித்தார்;
ஈங்குற்ற அவற்றையெலாம் வெளியீ டாக்கி
எம்சபைதான் உலகுக்குக் கொடுத்த தன்று,
வீங்குபுகழ் யாங்கணுமே கதிரே சர்க்கு
விரைந்ததனுற் பரவியது; சபையின் பேரும்
ஓங்கியது; நாளுக்கு நாள்ம லர்ந்தே
ஒன்றற்கொன் றுதவியென வளரக் கண்டோம் 26

பதினாறும் ஆண்டுவிழா சபைநடத்தும்
பருவத்தில் விரிவுரைகள் ஆற்ற வந்த
மதிவாணர் பலர்கூடிச் சிந்தித் தாய்ந்து
மகிபாலன் பட்டியெனும் பூங்குன் றத்துக்
கதிரேசர் சபைவளர ஆற்றுந் தொண்டும்
கற்றுணர்ந்த நற்புலமைப் பெருக்குங் கண்டு
பதிவான பெயராகி விளங்கும் வண்ணம்
பண்டிதமா மணியென்னும் பட்டம் தந்தார் 27

பலசிறப்புப் பெயரிவர்க்குக் கிடைத்த பின்பும்
பண்டிதர்க்குள் மணியென்னும் பட்டம் மட்டும்
உலகினர்க்குத் தெரிதருமா றுயர்த்திக் காட்டி
ஒளிநல்கும் மணியாகித் தமிழ்நா டெங்கும்
ஒலியெழுப்பும் பணியாகி ஓங்கி நின்றார்;
உவந்தளித்த விருதுக்கு மதிப்பும் தந்தார்;
புலமைக்குக் கிடைத்தபெயர் நிலைக்கும் வண்ணம்
போற்றியதைக் காத்தோம்பித் துலக்கிக் கொண்
டார். 28

தனியரசாய்த் தமிழரசாய் விளங்கி வந்த
தகவுடைய புதுக்கோட்டை மன்னர் தம்மை
இனியதமிழ்க் கல்லூரி தொடங்க வேண்டி
எடுத்துரைத்தார், கல்விதருங் கூட மெல்லாம்
இனியுரிமை தமிழுக்குத் தருதல் வேண்டும்
வடமொழியை எடுத்தியம்பும் நிலைய மெங்கும்
கனிதமிழைக் கற்பிக்க வேண்டும் என்று
வடமொழியுங் கற்றவர்தாம் சாற்றி வந்தார் 29

புலமிக்க கதிரேசர் தாய்மொ ழிக்குப்
புரிந்துவருந் தொண்டெல்லாம் சபையார் கண்டு
நலமிக்க அப்பணிக்குச் சிறப்புச் செய்ய
நாட்டமிகக் கொண்டவராய்ச் செட்டி நாட்டு
வளமிக்க மன்னரண்ணு மலையைக் கொண்டு
மணிப்புலவர் படமொன்றைத் திறந்து வைத்தார்;
தலைமைக்குத் தகுமணியார் நன்றி சொல்லிச்
'சபைக்குமுதல் மாணுக்கன் நான்தான்' என்ருர் 30

எமக்கெல்லாந் தமிழமுதை ஊட்டி யூட்டி
எமதறிவை வளர்த்துநலந் தந்த தாயாம்
இமைக்குநிகர் எனநின்று தமிழைக் காக்கும்
இயல்புடைய நற்சபைக்கோர் ஊன்று கோலாய்த்
தமக்குநிகர் இலாமணியார் விளங்கி நிற்கத்
தழைத்துவரும் அருள்மனத்தர் பழநி யப்பர்
அமைத்தசபை இவருக்கோர் ஊன்று கோலாய்
அமைந்திருக்கத் தமிழ்பரவிச் செழிக்கக் கண்டோம் 31

உள்ளத்துள் உணர்வூட்டிப் பற்றுண் டாக்கி
உண்மைபெறும் பத்தியுடன் தொண்டு செய்ய
மெள்ளத்தன் ஞளாக்கிப் பாடல் வல்ல
மேலவர்தம் கூட்டத்துள் ஒருவ ணுக்கி
அள்ளித்தன் அருளெல்லாம் என்மேற் பெய்தாள்
அழியாத வரமளித்தாள் தமிழ்த்தாய்; அந்தத்
தள்ளைக்கு நானடிமை யான திந்தச்
சன்மார்க்க சபையென்னுங் கோவி லிற்ருன் 32

ஊன்றுகோல்

நலந்தந்த சங்கரரும் [1] ஆட்டு வித்த
நடேசருமென் தெய்வங்கள்; நாளும் நாளும்
வலம் வந்தே அருள்பெற்ற கோவி லுக்குள்
மல்லிங்க சாமியொரு சாமி, எற்குக்
குலந்தந்த தமிழ்தந்த முத்து சாமி
கும்பிட்டு நான்மகிழ்ந்து நத்துஞ் சாமி;
உளம்தந்து பாருலகின் இயல்புங் காட்டி
உய்வித்த செல்லப்பர் மற்ருேர் தெய்வம் 33

கதிர்மணிபாற் கற்றுணர்ந்த தலைமா ணுக்கர்
கான்முளையாய் அவர்க்குப்பின் விளங்குஞ் செம்மல்
புதுமுறையாற் றமிழாயும் புலமை யாளர்
போதுமெனும் மனங்கொண்டு வாழும் நல்லர்
இதுசரியென் றவர்மனத்திற் கொள்வ ராயின்
எப்பொருட்டும் பிடித்தபிடி விடாத நெஞ்சர்
முதுபுலவர் ஏற்றிருந்த சபைப்பொ றுப்பை
முற்றுணர்ந்த மாணிக்கம் [2] ஏற்றுக் கொண்டார் 34

பொருட்டுறையில் சபைதளரும் நிலைய றிந்து
பொறுப்பேற்ற மாணிக்கம் கல்விக் கீயும்
அருட்கொடையோர் இவ்வுலகில் இன்று முள்ளார்
ஆதலினுல் திரட்டுதும்யாம் எனத்து ணிந்து
மருட்கடலுங் கடந்துபொருள் தொகுத்து வந்து
வளர்க்கின்ருர் மாணிக்கத் தூணுய் நின்று;
திருச்சபையும் சீனிதுணை [3] யாகி நிற்கத்
திருக்குறள்போல் தன்னிறைவாற் பொலிதல் கண்டோம் 35

---

[1] க. சங்கரநாராயணப்பிள்ளை, நடேசஜயர், மல்லிங்க சாமி, முத்துசாமிப்புலவர், வீர. செல்லப்பஞர் இவர்கள் ஆசிரியர்கள். [2] துணைவேந்தர் வ. சுப. மா. [3] பழநியப்பர் பெயரர் சீனிவாசன்.

4. மணம் புணர் காதை

ஆண்டுபதின் மூன்ருனால் ஆடவர்தம்
திருமணத்தை அதற்கப் பாலும்
தாண்டவிட மாட்டார்கள் தனவணிகர்
வழக்கமிது; மரபின் கொள்கை
பூண்டொழுகும் குலத்துவரும் பூங்குன்றப்
புலவருக்கோ முப்பான் ஆண்டு
தாண்டியுமப் பேற்றுக்குத் தகுதிதர
அக்குலத்தார் தள்ளி நின்ருர் 1

நூலொன்றும் பொருளுணர்ந்து நயமுணர்ந்து
நுவல்கின்ற நிறைபு லத்தார்
காலொன்றுங் குறையறிந்து பெண்கொடுக்கக்
கருதுபவர் எவரு மில்லை;
வேலொன்று தருபுண்ணில் வெந்தழல்தான்
வீழ்வது போல் வெந்து நொந்து
நாளொன்று வாராதோ எனக்கலங்கி
நலிந்துழன்ருர் அவரை ஈன்ருர் 2

குலம்பார்ப்பர், குவிசெல்வ வளம்பார்ப்பர்,
குடிபார்ப்பர், சீரும் பார்ப்பர்,
நலம் பார்ப்பர், கலன்பார்ப்பர், நடந்துவரும்
நடைபார்ப்பர், உடையும் பார்ப்பர்,
நிலம் பார்ப்பர், நாகரிக மனைபார்ப்பர்,
நிகழ்மணத்தில் அறிவு, பண்பு
நலம்பார்க்கும் நிலைமட்டும் மறந்திடுவர்
நகரத்தார் நிலைதான் என்னே! 3

மகனுக்குத் திருமணநாள் வாராதோ
எனஈன்றோர் வருந்தி நிற்க,
தொகைமிக்க நூல்வல்லார் அதையுணர்ந்து
'துயர் விடுக என்பின் வந்தார்
மகிழ்வுக்கு வழிசெய்க மணஞ் செய்க
மற்றெனக்குத் தேவை யில்லை;
பகலுக்கும் பயின்றிடுவேன் சபைவளரப்
பணி செய்வேன்' எனப்ப கர்ந்தார் 4

உறுபிணியாற் கால்தளர்ந்த கதிரேசர்
உளந்தளரார், ஊன்று கோலின்
பெருவலியால் நாடெங்கும் நடந்துலவித்
தமிழ்பரப்பி, அதனைப் பேணுச்
சிறுசெயலால் தளர்ந்திருந்த தமிழ்மாந்தர்
செயலாற்ற ஊன்று கோலாய்
வருபவர்தாம் இவரென்று தெளியார்தாம்
மகட்கொடைக்கு மறுத்து வந்தார். 5

கல்விவளம் பரப்புவதாற் கதிரேசர்
புகழ்மணந்து காணும் செவ்வி
செல்வவளங் குறியாகக் கொண்டோர்க்குச்
செவ்வையுறத் தெரிய வில்லை;
அவ்வளவில் ஒருமணத்தைப் பொருட்டாக
அவர்மனத்திற் கொள்ளா ராகி
எவ்வகையில் தமிழ்மணக்கச் செய்வமென
எந்நாளும் எண்ணி நின்றார். 6

செல்வாக்குப் பரவிவரப் புகழ்ச்செல்வம்
சேர்ந்துவர அத்தை விட்டார்
நவ்வாக்குக் கொடுத்தார்கள் மகட்கொடைக்கு
நாளடைவில் மாறி விட்டார்
இல்வாழ்க்கைத் துணைவியென முதன்மகளை
ஈவதென்று சொன்ன சொல்லை
அல்வாக்கென் றாக்கியவர் வேறிடத்தில்
அம்மகளைக் கொடுத்து விட்டார். 7

முன்னவள்பேர் கலியாணி; அம்மகளை
மொய்த்தமலர் சூட்டு தற்குச்
சொன்னமொழி மாறியது நெஞ்சத்தைச்
சுட்டதனல் திருந்தி வந்து,
மின்னுமெழில் முகத்தாளைக் குணமிகுந்த
மேலாளைக் கலியா ணிக்குப்
பின்னவளை மீனாட்சி எனப்பகரும்
பேராளை தரநி னைந்தார், 8

மணியுடையார் உடற்குறையைக் கருதிலராய்
மகட்கொடைக்கு முன்வந் தார்க்குப்
பணமுடையார் அவரென்று சற்றுமனம்
பரிதவிக்க அதனைக் கண்ட
பணமுடையார் சபைகண்ட பழநியப்பர்
பரிவுடையார் 'மணத்திற் கென்ன
பணந்தடையா ? கவலற்க ஈப்போவில் [1]
பங்காளி யாக்கிக் கொள்வேன் 9

மலைத்திடுதல் கைவிடுக மணஞ்செய்க
வழிசெய்வேன்' என்று கூறிக்
கலைத்துறையில் வல்லகதி ரேசர்க்குக்
கடையிலொரு பங்குந் தந்தார்
நலத்தக்க மீனாட்சி, கதிரேசர்
நல்லறத்தில் துணைவரானார்
நிலைத்தக்க சபைத்தொடர்பால் மதிபெற்றார்
நிதிபெற்றார் மணமும் பெற்றார். 10

கைநிறைந்த பொருள்பார்ப்பர் பெண்பெற்றார்
கண்ணிறைந்த கணவ னைத்தான்
மைவரைந்த விழியுடைய பெண்பார்ப்பாள்
மாநிலத்தில் ஈதி யற்கை
ஐவிளைந்த கொடியிடையார் மீனாட்சி,
அன்பரவர் மெய்யைப் பாரார்
தைநிறைந்த மதிவிளைந்த மெய்பார்த்துத்
தரம்பார்த்து மணந்து கொண்டார். 11

---

1. ஈப்போ—மலேசியாவில் உள்ள ஊர்.

பெண்ணணங்கின் பெருந்துணிவை ஈகமிகு[1]
பேருளத்தை இரக்கப் பண்பை
எண்ணினிங்குப் புல்லரிக்கும் மெய்யெல்லாம்,
இருவிழிகள் புனலால் மல்கும்;
அண்ணலிங்குப் பெற்றதுணை மனவளத்தை
அளந்துரைக்க யாரே வல்லார்?
கண்ணகியைக் கண்ணெதிரே கண்டதில்லை
கதிர்மணியார் வீட்டிற் கண்டோம் 12

கொண்டான்றன் குறிப்புணர்து நடந்தொழுகுங்
குலமகளாய்க் கூடி வந்து
கண்டாரை விருந்தோம்பிக் காக்கின்ற
கலைமகளாய் எவரை வீட்டிற்
கண்டாலும் பணிந்துரைத்துக் கனிந்தமொழி
தருமகளாய் எளிமை பூண்டு
கண்டாரும் தொழத்தக்க திருமகளாய்க்
கற்பரசி வாழ்ந்து வந்தார் 13

'கலைவாழ்வின் விளக்க' மெனக் கதிரேசர்
காண்பரெனிற் கற்பின் செல்வி
கலைவாழ்வின் அமைதியெனத் திகழ்ந்திடுவர்;
கனிவாயில் மூர லொன்று
நிலையாகக் குடியிருக்கும்; களங்கமிலா
நெஞ்சிருக்கும்; அங்கி ருந்து
விளைவாகும் மொழியெல்லாம் மழலையென
இனிமையினை விளைத்து நிற்கும் 14

---

1. ஈகம்—தியாகம்

'அயர்வின்றி விருந்தோம்பும் பண்பிருக்கும்;
அவர்பிறந்த செட்டி நாட்டின்
உயர்வொளிர அமைதிமிகும் கோலத்தில்
உடலிருக்கும்; கணவர்க் கென்றே
உயிர்வாழும் பெருமையுடன் மெல்லுடலில்
உரமிருக்கும்; காணுந் தோறும்
உயவந்த தமிழன்னை போல்வ' ரென,
தெ.பொ.மீ உரைத்தார் அன்று **15**

பெண்மைக்கு மதிப்பளித்துப் பேணிவரும்
வணிகர்குலம் பெருகும் நாட்டில்
தண்மைக்கு மனந்தந்த மீனாட்சி
ஆண்மைக்குத் தாம்ப ணிந்து
பெண்மைக்கு மதிப்பளித்தார், இல்லறத்தின்
பெருமைக்கும் மதிப்ப ளித்தார்
உண்மைக்கும் கதிரேசர் உயர்வுக்கும்
வாழ்வளித்தார் அதுவே வாழ்க்கை. **16**

பேணிய குழலில் தோன்றும்
பிசிரிலா இசையைப் போலக்
காணும்நல் வாழ்வு கொண்டார்
கனிவுறும் இனிமை அன்பு
பூணுநல் லழகு தூய்மை
பொலிசுவை அமைதி யாவும்
மாணுற அமைந்த வாழ்வு
மணிபெறும் வாழ்வே யாகும் **17**

பாவமுதின் எண்சுவையும் தோய்ந்தெ டுத்துப்
பகர்கின்ற வாயுடையார்; படைத்து வைத்த
நாவமுதின் அறுசுவையும் நன்கு கண்டு
நுகர்கின்ற நாவுடையார்; வடித்துத் தந்த
பூவமுதின் வாசகத்தைத் துய்க்குங் காலைப்
புனல்மல்கும் விழியுடையார்; மணியார் நாளும்
காவமரும் மலர்சூழும் சுருப்பு போலக்
காலமெலாம் சுவைவாழ்வு வாழ்ந்து வந்தார் 18

பாச் சுவையிற் குறைகாணின் எடுத்துச் சொல்லிப்
பாங்குபெற வழியுரைக்கும் ஆற்றல் போல
நாச்சுவையிற் குறையிருப்பின் சுட்டிக் காட்டி
நன்கடிசில் அமைவதற்குப் பக்கு வத்தை
ஆச்சியிடம் எடுத்துரைக்கும் அழகு காணின்
அடடாஓ எனநமக்கு வியப்புத் தோன்றும்;
நூற்சுவையார் எச்சுவையும் ஆழ்ந்து நோக்கும்
நுண்ணறிவுப் புலனுணர்வுத் திறந்தான் என்னே! 19

கற்பனை படைத்துக் காட்டும்
கலையுல கதனில் வாழ்வோர்
முற்படும் உலக வாழ்வின்
நடைமுறை முற்றுந் தேரார்;
கற்பனை ஏடு வேறு
காண்குறும் நாடு வேறு
சொற்பொருள் உண்மை உண்மை
தொன்றுதொட் டியற்கை யாகும் 20

கண்முனம் படரா ஒன்றைக்
    கருத்தினுள் படைத்துக் கொண்டு
நண்ணுமவ் வுலகிற் புக்கு
    நலிவெலாம் மறந்தே இன்பப்
பண்ணுயர் பாடல் பாடிப்
    பறந்தவண் திரிவா னுக்கு
மண்படும் வாழ்வா வந்து
    மனத்தினில் தோன்றி நிற்கும்? 21

தான்படுந் துயர்ம றப்பான்
    தன்னினந் தனைநி னைப்பான்
வான்படு பொருளை யெல்லாம்
    வாரிவந் தவர்கள் வாழ்வு
மேம்படக் கொடுப்பான் போல
    மேவுமப் பித்தன் கண்ணில்
ஏன்படும் உலக வாழ்க்கை?
    ஈதவன் இயற்கை யாகும் 22

கற்பனைப் பித்தன் போலக்
    கதிர்மணி வாழ்ந்தா ரல்லர்;
பிற்படும் புலவ ரெல்லாம்
    பெருமையே கொள்ளு மாறு
நற்புகழ் அரசர் போற்ற
    நண்பரும் ஆகி நின்று
பற்பலர் போற்றும் வண்ணம்
    பாரினைத் தெரிந்து வாழ்ந்தார் 23

உலகியல் நன்கு தேர்ந்தார்
இவரைப்போல் ஒருவ ரில்லை;
கலைபயில் அறிவும் அந்த
உலகிய லறிவுங் கண்டோர்
துலையினில் தூக்கிப் பார்ப்பின்
மிக்கது தோன்று ராக
அலைபடும் மனத்த ராவார்;
அவ்வணம் தெளிந்து நின்றார் 24

மேற்கணக்காய்க் கீழ்க்கணக்காய் மேவுபதி
னெண்கணக்குங் கற்றுத் தேர்ந்தார்;
பார்த்தலத்தில் வரவுபற்றுப் பார்க்கின்ற
பணக்கணக்குங் கற்றுத் தேர்ந்தார்;
மேற்புலத்தாற் றெளிவுபெறல் மிகுதிருவால்
மேம்படுதல் வெவ்வே றென்ற
நூற்கணக்கை மாற்றிவைத்த இவர்திறத்தை
நுண்ணறிவை வியவார் யாரே? 25

5. நெறியுணர் காதை

போராடிச் செங்கதிரோன் தோன்று முன்னர்ப்
புலர்காலைப் பொழுதத்துக் கடமை யாற்றி,
நீராடி வெள்ளியமெல் லாடை பூண்டு,
நீருடி மலரடியை நினைந்து, நெற்றி
நீருடி மெய்யெல்லாம் பொலிந்தி ருக்க,
நிறைமொழிகள் சிலசொல்லி வணங்கிப் பின்னர்
யாரோடும் உரையாடல் முதலாம் செய்கை
யாவையுமே செய்துவரல் அவர்வ ழக்கம் 1

தேவாரம் ஓதுபவர்க் காணின் மூவர்
திருமுறையுள் அப்பர் தரும் 'மாசில்வீணை'
நாவாரப் பாடுகவே பாடு கென்று
நயந்துரைப்பார், அப்பாடல் இசைக்குங் காலை
மீவானில் வெண்மதியம் ஊர்ந்து செல்ல
வேனிலிளம் பருவத்துத் தென்றல் வீசப்
பூவாரும் பொய்கையினுட் குடைந்து வந்த
புத்துணர்வு கொண்டவர்போல் தினைத்தி ருப்பார் 2

சமயத்தை நன்குணர்ந்து திளைத்துத் தோய்ந்து
 தளராத செம்பொருளைக் கண்ட சைவர்;
உமைநத்தும் இறைவனடி மலரை என்றும்
 ஒருமையுடன் நினைந்துருகும் தூய நெஞ்சர்;
தமைமுற்றித் துயரங்கள் சூழ்ந்த போதும்
 தண்புனல்சேர் சடையான்பால் முறையிட் டாங்கண்
சுமைமுற்றுந் தவிர்ந்ததுபோல் இன்பங் காண்பார்;
 சுடர்மணியார் மெய்ச்சமய நெறியில் நின்றார் 3

அன்புவளர் சமயத்தை விழைந்த தன்றி
 ஆர்ப்பாட்டச் சமயத்தை விரும்ப வில்லை;
என்புருக இறைவனடி தொழுத லன்றி
 ஏமாற்று வேலைக்குக் கொள்ள வில்லை;
பொன்பொருள்கள் வருமென்று பற்ற வில்லை
 பொலிமனத்துத் தூய்மைக்கே பற்றி நின்றார்.
புன்மையென வாழ்க்கையினை வெறுக்க வில்லை
 புணையாக அதைப்பற்றி வாழ்ந்து வந்தார் 4

உள்ளத்தாற் பொய்யாது சிவனை எண்ணும்
 உயர்சமயம் இவர்கொண்ட சமய மாகும்;
கள்ளத்தார் கயமையினர் கரந்து வாழக்
 கண்டமதம் இவர்கொண்ட மதமே யன்று;
வெள்ளைத்தூள் பொடிபூசும் மெய்ய ரேனும்
 வேடத்தைத் திருவுளத்தும் நினைந்தா ரல்லர்;
எள்ளித்தான் சமயத்தை நகைக்கும் பாங்கில்
 எச்செயலும் என்றுமவர் கொண்ட தில்லை 5

புறப்பொருளாச் சமயத்தைக் கொண்டா ரல்லர்
புந்திமகிழ் அகப்பொருளென் றெண்ணி வாழ்ந்தார்
மறச்செயலுக் குற்றதென நினைந்தா ரல்லர்
மனத்துக்கண் அறத்துக்கே துணையாக் கொண்டார்
பிறர்க்குரிய சமயத்தைப் பகைத்து வாழும்
பேதைமையைக் கனவகத்தும் எண்ண வில்லை
மறப்பரிய மனையாள்மாட் டவர வர்க்கு
மதிப்பிருக்கும் அன்பிருக்கும் அதனா லென்ன? 6

கொண்டவன்பால், தன்னோடு பிறந்த வன்பால்
குலமங்கை செலுத்திவரும் அன்பி னுக்குள்
கண்டறியும் இருதன்மை இருத்தல் போலக்
கடைப்பிடித்து நடப்பதற்குச் சிறந்த தாக
அண்டியதன் சமயத்திற் சிறப்பு நோக்கும்
அடுத்தபிற சமயத்திற் பொதுவின் நோக்கும்
கொண்டொழுகல் யாவர்க்கும் கடமை என்பார்
கூடாராய்ப் பகைமைகொளல் மடமை என்பார் 7

கல்லானும் செம்பானும் வடித்து வைத்த
கடவுளெனும் வடிவங்கள் கண்டு வந்தே
எல்லாரும் நிற்பதுபோல் நில்லா ராகி
இணைந்துமனம் உவந்துருகிக் கசிந்து நின்று
சொல்லாலும் பொருளாலும் துய்க்கும் இன்பப்
பயனாலும் சொலற்கரிய பெருமைத் தாய
நல்லோர்தம் அருண்மொழிகள் நிறைந்த நூலுள்
நாயகனைக் கண்டுவப்பார் அருளின் செல்வர் 8

கற்கோவில் வலம்வந்து சிலையில் நிற்கும்
கடவுளரை வணங்கலினும் அடியார் செய்த
சொற்கோவில் வலம்வந்து, தடையே யின்றித்
துணிந்தெழுந்து கருவறைக்குட் புகுந்து சென்று
முற்காணுஞ் செம்பொருளைக் கண்டு கண்டு
மூழ்குவதில் வணங்குவதில் இன்பங் கண்டார்;
தெற்கோதும் திருமுறையுட் பேறு பெற்ற
திருவுடையார் அருளுடையார் இவரே யாவர் 9

கடையிரவு கழிந்தபினர் விழிம லர்ந்து
கனிவுதரும் வாசகத்தை விரித்து நெஞ்சில்
இடையறவு படாவகையில் ஓதி ஓதி
இறைவனடி நினைந்துருகி மகிழ்ந்து பின்னர்
மடலெழுதும் மெய்யன்பர் மகிழு மாறு
மறவாமல் அவ்வவர்க்கும் ஏற்ற பாங்கில்
விடையெழுதும் இயல்பதனைக் கடமை யாக
விடையுடையன் அடிபரவும் தொழும்பர்
கொண்டார் 10

ஒருபாதி உமையவட்குத் தனது மெய்யில்
இடமளித்த ஒருவனடி உளத்திற் கொண்டார்,
ஒருபாதி தமதுளத்திற் செந்த மிழ்க்கும்
ஒருபாதி சிவநெறிக்கும் இடம ளித்தார்;
இருவேறு மொழியுணர்ந்தும் உளத்திற் றோய்ந்த
இனியதமிழ் மொழியாலே தொழுது வந்தார்;
திருவாத வூரர்மொழி மூவர் ஓதும்
திருமொழிகள் இவர்நெஞ்சை யுருக்கி நிற்கும் 11

வான்கலந்த மாணிக்க வாச கர்தாம்
வாய்மலர்ந்து பொழிந்ததிரு வாச கத்தைத்
தாங்கலந்து பாடுங்காற் செங்க ரும்பின்
செழுஞ்சாறு வடித்தெடுத்துக் குறிஞ்சி தந்த
தேன்கலந்து பால்கலந்து முற்றி நின்ற
தீங்கனியின் சுவைகலந்து பிறந்து வந்த
ஊன்கலந்தும் உயிர்கலந்தும் பருகுங் காலை
உவட்டாமல் இனிப்பதுபோல் இன்பங் காண்பார் 12

கோடையிலே இளைப்பாற்றிக் கொள்ளும் வண்ணம்
குளிர்மரங்கள் சூழுமகி பாலன் பட்டி
மேடையிலும் ஓடையிலும் மற்று முள்ள
வீதியிலும் தமையொத்த சிறுவ ரோடும்
ஆடையிலே இவருளத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட
அரியதமிழ் மொழிதந்த நீதி நூலின்
பாடலினுற் பெறுமின்பம் தழைத்தெ ழுந்து
படர்ந்துவர மெய்யுணர்வாய் மிளிரப் பெற்றுர் 13

கொலைகளவு பொய்யொடுகள் காமம் என்ற
குற்றங்கள் தவிர்த்துமனம் தூய்மை யாக்கி,
மலையளவு துயர்வரினும் நெறியில் நின்று
மாருது மற்றவர்க்குத் துயர்த ராது
நலமருவு செயல்செய்யும் அன்பு பூண்டும்
நம்முயிர்போற் பிறவுயிரை மதித்தல் செய்தும்
உலகுபுகழ் மாந்தரென வாழ்தல் ஒன்றே
உயர்சமயம் அச்சமய நெறியில் நின்ருர் 14

6. மயக்குருக் காதை

மெய்ம்மைச் சமயம் விழைபவர் ஆயினும்
பொய்ம்மைச் சமயப் போர்வையுள் நடக்கும்
கயமைச் செயலைக் கடிவதிற் சற்றும்
தயக்கங் காட்டார்; தமிழ்மணி வாழ்வில்
நடந்த சமயப் போலியின் நடிப்பும் 5
தொடர்ந்திவர் கொடுத்த படிப்புஞ் சொல்லுவாம்;
காற்றும் வெளிச்சமும் கலந்து விரவும்
கீற்றுக் கொட்டகைக் கீழமர்ந் திருந்து
பயிலுதல் எழுதுதல் பண்டிதர் வழக்கம்;
துயிலெழுந் தொருநாள் தொன்னூல் ஒன்றைப் 10
படித்துச் சுவைத்துப் பழநூ லதனுள்
தொடுத்த விழியொடு தோய்ந்தினி திருக்க,
குளிர்புன லாடித் தளிர்புரை மேனியில்
ஒளிபெறு திருநீ றெருங்குறப் பூசி
உருத்தி ராக்க உயர்வடம் பூண்டு 15
பருத்துயர் மேனியர் பத்தர் ஒருவர்
முருகா முருகாஎன் றுருகும் வாயர்
அருகே வந்தவர் அன்பின் வடிவாய்

முகிழ்த்த விழியொடு முருகா எனக்கை
குவித்து நின்றனர் கோலம் பொலிவுற; 20
கோலப் பொலிவாற் சீலத் தவர்போற்
காணப் படுமவர் காட்சியின் மயங்கிப்
பண்டிதர் எழுந்து பணிவுடன் வணங்கி
'அண்டர் போல்வரும் அடியீர் இருக்கையில்
அமர்ந்தருள் செய்க' என் றன்புரை கூறியும் 25
அமர்ந்திலர், அடியவர் அன்பின் பெருக்கால்
தம்முகம் மாறிக் கண்புனல் மல்கி
மும்முறை வாயால் முருகா என்றனர்;
பத்தியின் பெருக்கைப் பார்த்த புலவர்
உத்தியால் இயல்பை உணரா ராகிப் 30
பொய்த்தவ வேட முத்த நாதப்
பத்தனைக் கண்ட மெய்ப்பொரு ளார்போல்
தாமும் மாறித் தம்முளம் நெகிழ்ந்து,
பெரியோர் இயல்பின் பெற்றிதான் என்னே!
அருளாற் பெரியீர் அமர்ந்தினி திருந்து 35
கட்டளை யிடுக' என்று கழறிப்
பெட்டவர் பன்முறை வேண்டிய பின்னர்
உற்ற வண் அமர்ந்தனர் உறுதவ வேடர்;
'எத்தகு பத்தி! எத்தகு காட்சி!
ஆ! ஆ! முருகா அருளல் வேண்டும்' 40
என்ன மணியார் பன்னிய பின்னர்த்
தென்முகக் கடவுள் சின்முத் திரைபோற்
கையை அமைத்துக் காட்டி யதன்பின்
பைய வாயாற் பத்தர் பேசினர்;
'முருகா முருகா கருதிய பயனைப் 45
பெறுவான் வந்திலன்; பேணிய அன்பனைத்

தரிசித்து வாவெனத் தணிகை முருகன்
கட்டளை யிட்டனன்; கந்தன் ஆணையைத்
தலைமேற் கொண்டிவன் வருகை தந்தனன்;
எனுமுறை கேட்ட இப்பெரும் புலவர் 50
நனிமிக மகிழ்ந்து 'நல்லீர் உலகில்
எத்தனை எத்தனை அன்பர் இருக்கப்
பத்தியில் எளியேன் பக்கல் வருகென
முருகன் பணித்தது முன்னைப் பிறவியின்
வருபெரும் பேறே வாய்மலர்ந் தின்னும் 55
உத்தர வாக வேண்டு'மென் றோதினர்;
'சற்றுப் பொறுக்க' எனக்கை காட்டி
முற்றிய வேடர் மோனங் கொண்டுபின்
'முருகா முருகா' என்று மொழிந்தனர்,
'அருளுக முருகா அருளுக' எனக்கனிந் 60
திருமொழிப் புலவர் இயம்பக் கேட்டுக்
'கடம்பன் கட்டளை கதிர்செலும் மாலை
வெளியிடப் படு'மென விளம்பினர் பத்தர்;
பகலுண வுண்டு பத்தர் உறங்கி
மிகமகிழ்ந் தெழுந்து மேலவர் கோலம் 65
தாங்கி வந்து தரிசனம் தந்தனர்
ஆங்கவர் வருங்கால் ஓங்குயர் வடமொழி
பாங்குடன் அறிந்தவர், பண்டித மணியுடன்
கலந்துரை யாடி யிருத்தலைக் கண்டே
உளந்திறந் தாட அவர்இடை யூறுய் 70
இருத்தலைக் குறிப்பால் உணர்த்தினர் பத்தர்;
வடமொழி யாளர் படர்ந்ததற் பின்னர்
தடநுதல் நீற்றினர் தனித்துப் பேசினர்;
'முருகா முருகா முகவை நகருக்

கருகே அமைந்த சிற்றூர் இவனூர்; 75
நெடுநா ளாக இவன்மனம் நினைந்து
படருமோர் ஆசை பற்றி யுள்ளான்;
இரந்து பெருமல் இருக்கும் பொருளால்
உரங்கொளும் வேலற் கொருபெருங் கோவில்
எழுப்பும் ஆசையால் இருந்தஐ யாயிரம் 80
முழுக்கத் தீர்ந்தும் முற்றுப் பெற்றிலாச்
செயலால் வருந்திச் சேவற் கொடியோன்
செயலே யாக எனஇவன் நினைந்து
முருகன் தலைமேற் பொறுப்பை ஏற்றி
வரும்நாள் ஒருநாள் வடிவேல் முருகன் 85
கனவில் தோன்றிக் 'கவலை கொள்ளேல்
எனக்கோர் ஆலயம் எடுக்க நினைந்தனை
மனத்தெழும் ஆசைக்கு மற்றவ ரிடத்தே
இரந்து பொருள்பெறல் இழுக்கென எண்ணினை
உறுதிப் பாட்டினை உளத்தாற் போற்றினேன்; 90
உன்போல் அன்பன் ஒருவன் ஆங்குளன்
அன்பன் அவன்பொருள் உன்பொரு ளாகும்
வேறென நினைத்தல் வேண்டா, நாளையே
சேறி மகிபால புரிக்கெனச் செப்பிக்
கதிரேச அன்பனைக் கண்டென் கட்டளை 95
இதுவெனக் கூறு; புதுவகை அன்பால்
ஐயா யிரமவன் அளிப்பான் நின்னிடம்
மெய்யான் அவன்தரும் ஐயா யிரமும்
பெற்று வந்து முற்று திருக்கும்
நற்றிருப் பணியை முற்றுறச் செய்க' 100
கட்டளை யிதனைக் கந்தன் அருளினன்
ஆங்கவன் கட்டளை தாங்கி வந்ததை

ஈங்குப் பதுவே இவன்கட னாகும்'
எனுமொழி இயம்ப, இருமொழிப் புலவர்
நனிமிக மகிழ்ந்து பனிவிழி ததும்ப 105
மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பக் கைம்மலர் குவித்து
'முருகா நின்பெருங் கருணைதான் என்னே!
உருகா நின்றுளம் உன்பெயர் ஓதிப்
பெருகும் அடியவர் எத்தனை பேருளர்!
அவரெலாம் இருக்க அடியேன் மாட்டுக் 110
கட்டளை யிட்ட கருணையே கருணை!
கிட்டரும் புண்ணியச் செயல்செயக் கிளத்தி
அடியனை ஆளா ஆக்கிய அருட்குப்
படிமிசை எங்ஙனம் பாராட் டுரைப்பேன்?
என்ற மொழிகள், எழுந்தருள் பத்தர்க் 115
கிரட்டிப் பாக எழுந்தது நம்பகம்;
மீண்டுங் கூறினர்; 'ஆண்டவன்' முருகன்
ஈண்டருள் ஆணையை ஏற்று முடிப்பேன்;
எளியேன் எனையும் பொருட்டென எண்ணி
அளியீர் கனவிடை அருளிய கந்தன் 120
கட்டளை பற்றிஎன் கனவிலும் தோன்றிச்
சுட்டி யருளுதல் ஆகா தோ? அம்
முருகன் அருட்கியான் முழுத்தக விலனோ?
நெடுந்தொலை வென்றும் நினையா னாகிப்
படர்ந்திவண் உமைவரப் பணித்த முருகன் 125
எளியேன் கனவிலும் வாரா திருப்பனோ?
அளியன் அவன்தான் அடியேன் கனவிடை
இற்றை இரவில் எழுந்தருள் செய்குவன்
மற்றைநாள் விடியல் கட்டளை நிறைவுறச்
செய்குவன்' என்று செப்பின ராக; 130

உருகும் புலவர் உரையால் அவர்க்கு
பெருகும் நம்பிக்கை பிறந்தது; பின்னர்
முருகன் அடியவர் முகத்தில் ஐயமும்
மறுகித் தோன்றி மறைய, 'முருகா
அவ்வணம் ஆகுக' எனுமொழி அருளிக் 135
கவ்விய இரவு கழிந்தபின் மறுநாள்
தண்புன லாடி வெண்பொடி பூசி
முன்பொலி வேடம் மும்மடங் காகப்
புனைந்து வந்தஅப் புண்ணியர் 'முருகா
முருகா' என்று மொழிந்துகை கூப்பி 140
இருந்தனர்; இருந்தவர் வரவெதிர் நோக்கிப்
புனலும் ஆடிப் பொடியும் ஆடி
முனமுறு நிலையினும் முகப்பொலி வுடனே
புலவர் இருத்தலைப் புண்ணியர் நோக்கி
அலைவுறும் ஐயம் அகன்றன ராகி 145
உருகி யெழுந்த உள்ளத் தன்பின்
முருகிய நிலைபோல் 'முருகா' என்றனர்;
புலவர் மணியும் புன்னகை பூத்தே,
'அலகிலா விளையாட் டாறு முகனும்
முருகன் திருவருட் பெருமைதான் என்னே! 150
வேண்டுவார் வேண்டுவ தீவதோ டன்றி
மும்மடங் குதவுவான் வள்ளல் முருக'னென்
றிம்மொழி கூறி' 'அம்மநும் பத்தியால்
எளியேன் எனக்கும் எழில்மிகும் முருகன்
அளிய னாகி அருளினன் காட்சி; 155
எத்தகு கோலம்! எத்தகு காட்சி!
ஆ ஆ! அளப்பரும் பேரொளிப் பிழம்பு!
நீல மயிலில் நேரிழை யாருடன்

கோலக் காட்சி கொடுத்தருள் புரிந்தனன்
இரவிடைக் கண்ட காட்சிதான் என்னே! 160
முருகன் அருளே அரு'ளென மொழிந்தனர்;
கேட்ட துறவி, வேட்டது பெற்றேம்
போட்ட திட்டமும் பொய்த்தில தாகி
ஐயா யிரமும் மெய்யாம் என்று
செய்யான் அடிகளைச் சிந்தை செய்தனர்; 165
முருகனுர் மகிழ்வை முகத்தான் உணர்ந்த
திருவினுர் சிலசொல் செப்பினர் 'ஐய,
உள்ளிய தொகையோ ஓரைந் தாயிரம்
வள்ளல் முருகன் காட்டிய வழியால்
மும்மடங் காகி நம்மிடம் வருமாம் 170
அம்முதல் பெற்றதும் அதிலொரு பங்கை
நீவிர் விழைந்த கோவில் எழுப்பவும்
மேவும் முருகனை நாளும் வழிபட
மற்றெரு பங்கை வழங்கவும் பணித்தனன்;
எஞ்சிய ஐந்தை இவண்எழும் நும்போல் 175
வஞ்சமில் லன்பர் வருவ ராயின்
அவர்தமக் குதவ அருளினன்; அதுகேட்
டுவகை மீக்கூர்ந் தொள்வேல் முருகா
அருட்பெருங் கடலே ஆண்டவா நின்னுளக்
கருத்தினை முடிக்குங் கடப்பா டுடையேன் 180
ஆயினும் அடியேன் அத்தனைப் பெரும்பொருள்
ஈயும் நிலையில் இன்றிலேன் நின்றன்
ஆணையை எவ்வணம் ஆற்றுவேன்? என்னக்
காணும் வழியுங் காட்டினன் முருகன்'
என்ற மொழிகேட் டீடிலா மகிழ்வில் 185
ஒன்றிய உளத்தால் உறுதல வேடர்

'வடிவேல் முருகா வாய்த்தநின் ஆணையை
அடியர் இவர்க்கும் அருளினை என்னே!'
என்றுபா ராட்டி இருமொழிப் புலவரின்
ஒன்றும் முகத்தை உற்று நோக்கி' 190
'முழுமுதற் பொருளாம் முருகன் பொருள்பெற
வழிசொலா திருப்பனோ? அவன் சொலும் வழியை
அடியன் இவனுக் கறைதல் ஒல்லுமோ?'
என்னலும், புலவர் 'எழில்வேல் முருகன்
சொன்ன மொழிகள் தூய மறையெனப் 195
போற்றத் தக்கன; பொருந்திய நெஞ்சம்
ஏற்றுளோம் ஆதலின் இசைத்தநல் வழியை
நும்மிடம் புகல இம்மியுந் தடையிலை'
என்று கூறி எதிர்வெளி நிலத்தில்
நின்ற வெள்வேல் மரத்தினைச் சுட்ட, 200
ஒன்றும் தோன்று உளத்துட னிருந்த
சாமியை நோக்கிச் சாற்றினர் புலவர்;
வெள்வேல் முருகற்கு மிகவும் உகந்தது
வள்ளல் கைவேல் வெள்வே லன்றோ?
இம்மரம் அதன்பேர் ஏற்றுள தாதலின் 205
அம்மரம் விரும்பினன், அதனைக் காட்டி
அதன்கீழ்த் திசையில் ஆறு முழத்தில்
பதமுற ஆழந் தோண்டிப் பார்ப்பின்
பசும்பொன் அங்கே பதுங்கிக் கிடக்கும்
எடுத்ததைத் திருப்பணி இயற்றத் தருகவென் 210
றருளிச் செய்தனன் ஆறு முகத்தான்?'
என்றதும் மகிழ்ச்சி ஏகிய முகத்தில்
துன்றும் வருத்தந் தோன்ற இருந்த
துறவியை நோக்கித் 'தொழுதகு பெரியீர்!

அருளிய ஆணையை ஐயுறல் வேண்டா 215
கந்தன் நமக்கருள் கட்டளை பொய்க்குமா?
இந்தப் பணியில் இன்னுமேன் தாழ்வு?
தொடுகுழி அமைத்தல் தொண்டர் நமக்கே
இடுபணி யாகும் ஆதலின் ஐய, 220
ஊரார் அரவம் ஒடுங்கிய பின்னர்
ஈராறு கையன் இட்ட பணியை
இன்றிராப் பொழுதே இருவருந் தொடங்குதும்'
என்றனர் புலவர்; இரங்கிய குரலில்
வந்தவர் திருவாய் மலர்ந்தனர் 'செய்யலாம் 225
தொடுகுழி யதனுட் படுபொருள் ஒருகால்
அடைதல் இயலா தாகினென் செய்வோம்!'
என்னுமோர் ஐயம் எழுப்பலும் 'ஆஆ!
இன்ன வகையில் எண்ணுதல் தகுமா?
நெடுந்தொலை விருந்திவ் விடந்தனில் வரஉமைக் 230
கடம்பன் அருளினன்; இருவர் கனவிலும்
மயில்மிசை ஏறி மனைவி மாரொடும்
அயில்வேல் முருகன் காட்சி யருளினன்;
பொன்னின் புதையல் பொருந்தும் இடமும்
சொன்னவன் அவனே, சொலும்அம் மொழியில் 235
ஐயம் உறுதல் அடாத பாதகம்;
ஐய நும்போல் அறியாத் தனத்தால்
மெய்யன் மொழியில் ஐயம் உற்றுநான்
ஆண்டவா முருகா அக்குழி யதனைத்
தோண்டிய பின்னர்ச் சொலும்பொன் இலையேல் 240
யாமென் செய்குவோம்? என்று வினவ,
பூமென் முகத்திற் புன்னகை அரும்பி
ஆறு முகத்தன் சீறுத லின்றித்

தேறுதல் மொழியுஞ் செப்பினன்; அந்தக்
கலியுக வரதன் கருணை தான் என்னென 245
மலியும் உவகை மனத்தன் ஆகினேன்;
எனுமொழி கேட்டவர் இக்குழி தோண்டுதல்
இன்றியே அப்பொருள் எளிதிற் கிடைக்கலாம்
அன்றித் தோண்டினும் அப்பொருள் கிடைக்கலாம்
என்று நினைந்துளம் ஆறுதல் எய்தி, 250
'வழிபடும் முருகன் வழிதரா திருப்பனோ?
வழியென எதனை வாய்மலர்ந் தருளினன்?
எளியான் இவனுக்கியம்புக' என்றனர்;
அடியவர் அவாவின் விரைவினைக் கண்டு,
'பொடிசேர் மேனியீர் 'புதையற் பொருள்பெற 255
ஆறு முழத்தின் ஆழம் அமையச்
சோருத லின்றித் தோண்டுக, அதனுட்
செம்பொன் இலதேல் செய்தஅக் குழியுள்
அன்பின் வந்த அடியவன் அவனைச்
சீவன் முத்தி சேர்பயன் என்று 260
யாவரும் போற்ற ஆவியோ டிறக்கி
முறையாற் சமாதி முற்றுறக் கட்டி
இறையோற் கெழுப்பும் கோவிலும் எடுத்து
நினது கையால் நித்திய பூசையும்
இயற்றுக' என்றோர் ஆணை யிட்டனன்; 265
முருகன் ஆணையை முடிமிசைக் கொண்டு
கருதி நடக்குங் கடப்பா டுடையேன்;
ஐய நீவிரும் ஐயுறல் விடுத்தும்
தளர்ந்து பின் வாங்குதல் தவிர்த்தும் இதனை
அங்கீ கரித்துடன் அருளுதல் வேண்டும்' 270
இங்ஙனம் புலவர் இசைத்தது கேட்டுத்

துங்க முகமும் துவண்டது; வாயும்
மலரா திருந்தது; மற்றவர் நிலையை
நோக்கிய புலவர், 'நோன்பிற் பெரியீர்!
ஆக்கிய தவப்பயன் வாய்த்தது போலும், 275
ஒள்வேல் முருகன் உகந்த வெள்வேல்,
தலத்தின் விருட்சம் ஆகித் தழைக்க அந்
நிலத்திடைக் கோவிலும் நிமிர்ந்தெழு மாகின்
அளப்பில் தவமே! ஆர்க்கது வாய்க்கும்?
மலைத்தல் தவிர்க மற்றுண வுண்டு 280
மாலைப் பொழுதில் வந்தருள் புரிக;
என்றதும் சாமிகள் எழுந்து நடந்தனர்,
மாலை வந்தது மாதவர் வந்திலர்,
கந்தன் பெயரால் கயிறு திரித்தவர்
அந்தர்த் தியானம் ஆகினர் அன்றே! 285

7. வழக்காடு காதை

'கலையறி வார்ந்த நெஞ்சிற்
கருவுறும் கவிதை எண்ணம்,
புலமையிற் செறிந்த பாடல்
புதல்வனுய் வந்து தோன்றும்,
கலையது கருக்கொள் ளாராய்க்
கருவினை உயிர்க்க எண்ணின்
நலமுறும் மகவா தோன்றும்?
நகைப்பன்றே வந்து தோன்றும்! 1

'நிறைபுலம் செழிக்கப் பெற்றோர்
நிலையுறும் பாடல் யாக்கும்
முறைகளும் தெரிதல் வேண்டும்
முற்றிய புலமை என்றல்
நெறிபிற ழாத பாடல்
நெய்திடுந் திறமை வேண்டும்,
நெறிபெறுந் தமிழ்த் தொண் டாக
நினைத்திதைச் செய்க' என்பார். 2

பிழைபடப் பாடல் யாத்தல்
　பீடுயர் தமிழ்மொ ழிக்கே
அழிவிலாப் பழியை ஆக்கும்
　ஆதலின் நண்ப ரேனும்
வழுவுறும் பாடலொன்றை
　வடிப்பினும் வெகுண்டு ரைப்பார்
இழிவுறும் செயலைச் செய்ய 3
　இனியும்நீர் முயலேல் என்பார்.

பிறதுறை வல்லா ராகப்
　பிறங்குதல் உடையார் இந்தத்
துறையிலும் இறங்கி நின்று
　தூய்மையைக் கலக்கு கின்றார்;
நிறைவுறுங் கைகால் இல்லார்
　நெடும்புனல் நீந்த வந்தால்
கரைதனை அடைதல் உண்டோ
　கையறு நிலைதான் உண்டு. 4

முற்றுறக் கல்லார் தாமும்
　முயல்கிறார் பாடல் யாக்க,
வெற்றரைத் தட்டிக் கேட்க
　வீறுகொள் புலவ ரில்லை
மற்றைநாள் வாழ்வைச் சற்றும்
　மனத்தினுட் கொள்ளா ராகிப்
புற்றுறை ஈயல் போலப்
　புறப்படல் காணு கின்றோம் 5

(அறுசீர் விருத்தம் - வேறு)

முற்ருத கல்வி நலம், முழுமைபெருக்
கவிதைவளம், முனைப்பில் நின்று
வெற்ருக ஆர்ப்பரிக்கும் பேசுவளம்,
வீமகவி என்ற பேரும்
பெற்ருர்தாம் தனவணிகர் நாட்டகத்துப்
பெருங்கவிஎன் றெடுத்துக் கூறிச்
சுற்ருத இடமில்லை, அப்புலவர்
சுடர்மணிக்கு நண்ப ராஞர் 6

''கலைமகளின் அருள்பெற்ற கவிஞன்யான்
கண்ணசைத்தால் என்முன் நிற்பாள்;
சொலுமொழிகள் கேட்டேவல் செய்திடுவாள்;
சொன்னதுதான் பலிக்கச் செய்வாள்;
புலவனென துளமகிழப் பொருள்தந்தால்
பூரித்துப் பாடல் சொல்வேன்
அலைமகளின் அருள்கிடைக்கும் தராவிடிஞே
அறம்பாடித் தொலைப்பேன் என்பார் 7

சொன்னவெலாம் உண்மையென நம்பிநின்று
தொண்டுசெயல் தொன்று தொட்டு
மன்னிவரும் இயல்பன்ருே? அவ்வியல்பு
மாருத செல்வர் எல்லாம்
பன்னிவரும் வீமகவி சொல்லெல்லாம்
பலிக்குமென அஞ்சி அஞ்சி
என்னபொருள் கேட்டாலும் அவர்மகிழ
இலையென்ரு தீந்து வந்தார் 8

பொருள்பெற்று நலம்பெற்றுப் புவியெங்கும்
புகழ்பெற்றுக் கலையின் அன்னை
அருள்பெற்றேன் எனவுரைக்கும் வீமகவி
அங்கங்குத் தலபு ராணம்
மருள்பெற்ற மக்களிடம் பாடிவரு
மானங்கள் பெருக்கி வந்தார்;
இருளுற்ற உலகத்தில் விழியற்றோன்
ஏறுநடை போடு மாபோல்! 9

தனக்குரிய தலையன்றிப் பிறதலைகள்
தட்டாத வெண்பா யாப்பால்
மனக்குரிய நீதிவழி எனும்நூலை
வடித்தெடுத்துத் தேவ கோட்டைத்
தனப்பெரியார் இரட்டித்த அருசோம
சுந்தரனார்[1] தலைமை ஏற்க
நினைத்தபடி அரங்கேற்ற வீமகவி
நிகழ்ச்சியினை அமைத்தி ருந்தார். 10

அரங்கேறும் அழைப் பேற்ற நம்மணியும்
அங்கிருந்தார்; பாடல் கேட்டுத்
தரங்கூற வல்லஇவர் அதுகேட்டுத்
தலைவலியைப் பொறுத்துக் கொண்டார்;
இரங்காது நிற்பாரோ நற்புலவர்?
என்செய்வ தெனநி னைந்தே
அரங்கேறி முடிகாறும் அமைதியுடன்
அவ்வவையில் வீற்றிருந்தார். 11

---

[1]. இரட்டித்த அரு—அரு. அரு. சோம. சோமசுந்தரஞ் செட்டியார்

வீமகவி என்பாரைத் தனித்தழைத்து
நீதிவழி வெண்பா நூலின்
தாமறியும் வழுவனைத்தும் எடுத்துரைத்துத்
'தமிழுக்குத் தீங்கு செய்யிங்
காமமினி வேண்டற்க இத்தொழிலைக்
கைவிடுக' என்று ரைக்க,
ஊமையின்முன் மூக்கதனை வருடுங்கால்
உறுசினத்தை அவர்தாம் பெற்றார். 12

திருந்தமனங் கொள்ளாராய்த் தேவையிலாச்
சினமுற்று, நீதி நூலிற்
பொருந்தவழி புகலாத வீமகவி
புழுக்கத்திற் கடிமை யானார்;
பெருந்திறமை கொண்டிலங்கும் நன்மணியைப்
பெருஞ்சொற்கள் பேசி நின்று
வருந்து வனம் பழிதூற்றத் தலைப்பட்டார்;
வருங்காற்றில் மணியார் கேட்டார். 13

நன்செய்நிலத் துறுகளைகள் வளர்வதனால்
நலமொன்றும் வாய்ப்ப தில்லை;
புன்கவிகள் வளர்வதனால் நற்றமிழ்க்குப்
புகழொன்றும் வாய்ப்ப தில்லை;
பின்பதனாற் கேடுகள்தாம் சூழுமெனப்
பெரும்புலவர் நினைந்தா ராகிச்
சின்மொழிகள் மிடைந்ததல புராணத்தின்
சீர்கேட்டை விளக்கி விட்டார். 14

மேடைகளில் துணிந்தேறி முழக்கிவரும்
வீமகவி பேச்சிற் காணும்
சோடைகளை இதழ்களிலே எடுத்தெழுதிச்
சொத்தையெனச் சுட்டிக்காட்டப்
பாடுவதைக் கண்டஞ்சி வந்தோரும்
பதரிதுவென் றுணர்ந்து கொண்டார்;
கூடிவருஞ் செல்வமுடன் செல்வாக்குங்
குறைந்தனவே வீம ருக்கு. 15

'என்கவியில் என்பேச்சில் குறைதேடி
எழுதியதால் நாடி வந்த
என்வருவாய் நன்மானம் இழந்தே' னென்
றொருவழக்குத் தொடர்ந்தா ராகத்
தென்மொழியும் ஆங்கிலமுந் தேர்ந்துணர்ந்த
வழக்குரைஞர் யாரோ என்று
நன்மணியார் தஞ்சார்பில் வழக்காடும்
நல்லவரைத் தேடி வந்தார். 16

நற்றமிழில் வல்லவராய் வழக்குரைக்கும்
நாவலராய்ச் சிங்கம் என்று
பற்றுடனே சொலநிற்கும் பசுமலையார்
பாரதியார் இவர்க்கு வந்தார்;
சொற்றவறும் வீமகவி இடுவழக்கில்
தோற்றோடச் செய்து விட்டார்;
அற்றைமுதல் இவ்விருவர் [1] நண்பானார்
அந்நண்பர் [2] பகைவ ரானார். 17

---

[1] இருவர்—பண்டிதமணியும் பாரதியும்
[2] அந்நண்பர்—வீமகவி

8. சொல்வல்ல காதை

இலக்கியங்கள் பயிலாமல், இலக்க ணத்தின்
இயல்பொன்றும் அறியாமல், நுனிப்புல் மேய்ந்து
சொலக்கருதும் ஒருபொருளேச் சிந்தித் தாய்ந்து
சொலுமுறையாற் சொல்லாமல், முழக்க மிட்டுக்
கலக்கிவரும் பேச்சாளர் இற்றை நாளில்
கணக்கிலராய்ப் பெருகிவரல் காணு கின்றேம்;
இலக்கவர்க்குப் பொருள்வருவாய் ஒன்றே யன்றி
இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியன்று; யாது செய்வோம்?
1

பழுதறநூல் பயில்வார்பின் அதனுள் தோய்ந்து
பயன்பெறுவார் இன்புறுவார் சிந்தித் தாய்ந்து
முழுமதியாற் பகுத்துணர்ந்து முடிபு காண்பார்
மொழியுங்கால் நிரல்படுத்தி அவையில் நின்று
வழுவகல நன்மொழியாற் கேட்போர் நெஞ்சம்
மகிழ்ந்துகொள எடுத்துரைப்பார் அற்றை நாளில்;
தொழுதகையார் பெறுமின்பம் பிறரும் பெற்றுத்
துய்ப்பதையே காமுறுதல் தொன்மைக் கொள்கை.
2

தென்மொழியும், வடமொழியும் தேர்ந்த நெஞ்சர்;
  தெளிவுபெற இருமொழியின் நூல்க ளெல்லாம்
அன்புறவே கற்றுணர்ந்து சுவைக்குஞ் செல்வர்;
  ஆய்ந்தறியும் கூர்மதியர்; தெளிந்த சொல்லர்;
தென்பொதியத் தென்றலென மெல்லப் பேசித்
  தெரிந்தவையின் நிலைக்கேற்பக் கொள்ளும் வண்ணம்
சின்மொழியால் விளக்கிடுவார் மகிழவைப்பார்
  செப்பரிய திறத்ததுவாம் மணியார் பேச்சு! 3

நூலுக்குள் அவர்நுழைந்து திளைத்து வந்து
  நுவலுங்காற் சொல்லுக்குச் சொல்லி னிக்கும்
பாலுக்குள் மறைந்திருக்கும் நெய்யைப் போலப்
  பாட்டுக்குட் புதைந்திருக்கும் நயங்க ளெல்லாம்
மேலுக்கு வந்தின்பம் நல்கும் வண்ணம்
  மேடையிலே சொன்மழையைப் பொழிந்தி ருப்பார்
தாலுக்குள் தமிழ் எழிலின் நடனங் கண்டு
  தமைமறந்து செவிமடுப்பர் அவையோர் நன்றே. 4

பல்வரிசை யில்லாத வாய்ம லர்ந்து
  பாட்டுரைத்துப் பொருளுரைத்து நயமு ரைக்கும்
சொல்வரிசை, நூலுக்குள் தோய்ந்து தோய்ந்து
  சுடர்விடும்நற் றமிழ்ப்புலமைப் பெருக்கைக் காட்டும்;
சொல்லியநல் வாயிதழில் தவழ்ந்து மின்னித்
  தொடர்ந்திருக்கும் புன்னகைதான், பாட்ட ணங்கின்
மெல்லியநல் லிதழ்சுவைத்துச் சுவைத்துக் கண்ட
  மேலான இன்பத்தின் களிப்பைக் காட்டும். 5

சிரிப்பிருக்கும் அவர்வாயில்; பேசுங் காலை
  சிந்தனையின் தெளிவிருக்கும் அவர்மு கத்தில்;
விரித்திருக்கும் ஒளியிருக்கும் விழியி ரண்டில்;
  விரிநெற்றி பொலிவுபெற நீறி ருக்கும்;
பருத்திருக்கும் கழியினைக்கை பிடித்தி ருக்கும்;
  பளபளக்கும் அக்கழியில் பூணி ருக்கும்;
விரித்திருக்கும் நீள்விரிப்பில் அமர்ந்தி ருப்போர்
  விழிகளுக்குள் வியப்பிருக்கும் களிப்பி ருக்கும். 6

பொன்விசிறி மடிப்பொன்று தோளின் மீது
  புரண்டிருக்கும்; வடமொழியும் பயின்ரு ரேனும்
மின்முகிலிற் பொழியுங்கால் அயன்மொ ழிச்சொல்
  மேவாத தமிழிருக்கும்; பிறர்க ருத்தை
முன்னியல்பின் எள்ளலொடு மறுக்குங் காலை
  முனைமழுங்காக் கூர்ப்பிருக்கும் இனித மர்ந்து
நன்மணியார் நிற்காது பேசு கின்ற
  நாவன்மை கண்டுலகம் போற்றி நிற்கும். 7

தங்குதடை யின்றியவர் பேசுங் காட்சி
  தமிழ்ப்பயிலும் அந்நாளிற் கண்ட துண்டு
பொங்குநரை முதுமையொடு பெற்ற பின்பும்
  புதுமையுடன் பசுமையுடன் எமது ளத்தில்
தங்கிஎமை மகிழ்வுறுத்தும் வழியுங் காட்டும்;
  தணியாத தமிழ்க்காதல் ஊட்டி நிற்கும்;
சங்கத்துப் பாடலுக்கு நயங்கள் சொல்வார்
  அடடாஅச் சான்ருேர்போல் யாரு ரைப்பார்? 8

எப்பொருளும் எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் மிக்கார்
எனினுமவர் சங்கத்துப் பாடல் என்ருல்
ஒப்பெதுவும் இலையென்ன உவகை கொள்வார்;
உள்ளூறி வருமொழியாற் பொழிந்து நிற்பார்;
எப்பொருளும் கல்லாரும் விளங்கிக் கொள்ள
எளிதிலதை விளக்குவதை வியவார் யாரே?
அப்பெருநூ லவற்றிடையே அகப்பொ ருட்பா
அரங்கமர்ந்து கொடுப்பதிலே அவரே ஒப்பார். 9

கேட்டாரை வயப்படுத்தி மகிழ வைத்துக்
கேளாரும் விழைந்துவர மொழியுஞ் சொல்லர்;
பாட்டாரும் நாநலத்தால் வகைப்ப டுத்துப்
பயன்விளைய முறைப்படுத்து விளக்குஞ் சொல்லர்!
ஏட்டாலும் பேச்சாலும் மறுத்து ரைக்க
இயலாத படியுரைக்கும் வெல்லுஞ் சொல்லர்;
நாட்டாரை விரைந்து தொழில் கேட்கச் செய்யும்
நகரத்தார் குலத்துதித்த இனிய சொல்லர். 10

நாவசையும் மணியொலியைக் கேளா ஊர்கள்
நமதுதமிழ் நாட்டிலிலை; கரையை நோக்கித்
தாவலைகள் படர்ந்துவருங் கடல்க டந்தும்
தமிழ்மணியின் ஓசையது கேட்ட துண்டு;
பாவமுது படைக்குமிசை செவிம டுத்தார்
பாராட்டிப் பாராட்டி அழைப்ப துண்டு;
கோவலர் வாய்க் குழல்போலக் கேட்டார் நெஞ்சைக்
குளிர்விக்கும் இயல்பிற்றே சொல்லின் வன்மை. 11

கதிரேசர் எனும்பெயரைச் சுருக்க மாகக்
கதிஎன்று கூறுவது வழக்க மாகும்
எதிரேதும் இல்லாத சொல்லின் செல்வர்
எழிலொழுகுந் தனிநடையர் ரா.பி. சேது
மதிசேரும் பிள்ளையவர் பண்டி தர்க்கு
மனமுவந்தே பாராட்டு வழங்கும் போது
'கதிரேச மாமணியார் தமிழ்மொ ழிக்குக்
கதியாவார்' எனமகிழ நயமு ரைத்தார். 12

''கனிமொழியால் நாவசைத்துப் பேசுங் காலை
காப்பியத்துள் இரண்டறவே கலந்து நிற்பார் ;
மனமகிழும் காப்பியமே அவரா யிற்று
மணிமொழியார் காப்பியத்தின் வடிவ மானார்;
தனியுயர்வுக் காப்பியத்தின் அருவித் தோற்றம்
தனிநடையில் சொற்பொழியும் இவர்தம் தோற்றம்''
எனமொழிந்தார் திரு. வி. க. முருக னுக்கு
முருகுசெயும் இயல்புடையார் மேலுஞ் சொன்னார். 13

''வண்டிசைக்கும் யாழோசை, குயிலின் பாட்டு,
வண்ணமயில் எழிலாட்டம், அருவி வீழ்ந்து
கொண்டெழுப்பும் நன்முழவு, பிறவுங் கூடிக்
கொழிக்கின்ற இன்பத்தைத் தமிழில் தோய்ந்த
பண்டிதரின் மணிமொழியில் நாவு திர்க்கும்
பாநயத்திற் பெற்றுணர லாகு'' மென்று
பண்டையநற் றமிழ்மொழியின் அழகு ணர்ச்சிப்
பாட்டுக்குப் பொருளான பெரியார்[1] சொன்னார். 14

---

[1] பெரியார் — திரு. வி. க.

அவையறிந்து பேசுங்கால் பொருள்வி ளங்க
அளப்பரிய உவமைகளை வழங்கி நிற்பார்;
சுவைபெருக இரண்டுபொருள் கொள்ளும் சொல்லைச்
சொலிமகிழ்ந்து மகிழ்வளிப்பார்; அந்தப் பேச்சில்
எவர்மனமும் இசைந்திருக்கும்; மறுப்பி ருக்கும்;
இனிப்பிருக்கும்; எள்ள லுடன் கலந்தி ருக்கும்;
அவர்பேச்சில் தமிழ்மொழியின் மணமி ருக்கும்;
அவர்மூச்சில் இலக்கியத்தின் நயமி ருக்கும். 15

பாட்டுக்கு நயமுரைக்குந் திறமே யன்றிப்
பழையபரி மேலழகன் உரைக்குங் கூடக்
கேட்டுவக்க நயமுரைக்குந் திறமை கொண்டார்;
கிளர்ச்சிதரும் இவர்பேச்சைச் சுவைத்து ணர்ந்து
கூட்டெழுந்த வேட்கையினல் அரங்குந் தோறும்
கொலுவிருந்து தலைமையுரை நல்கும் வண்ணம்
நாட்டவர்தாம் நிரல்படவே வேண்டி நிற்பர்;
நாளெல்லாம் புகழ்பரப்பும் தலைமைப் பேச்சு. 16

கதிரேசர் தலைவரெனுஞ் சொல்லைக் கேட்டால்
கற்றவரும் பேசுதற்குத் தயங்கி நிற்பர்;
மதிவாணர் பேசுங்கால் தவறு காணின்
மறுப்புரைக்கக் கண்ணோட்டஞ் சிறிதுங் காட்டார்;
அதனலே எழுவாரை மட்டந் தட்டல்
அவர்கொள்கை எனக்கருதல் வேண்டா; பேச்சில்
எதுவேனுங் குறைநேரின் தமிழுக் கன்றே
இழிவுவரும் எனுங்கருத்தால் மறுப்பு ரைப்பார். 17

புலவர்தமை இகழ்ந்துரைப்பார் எவரே யாகப்
பொறுமைகொளார் மறுத்திடுவார் அச்சங்
கொள்ளார்;
பொலிவுதரும் பதவியினுல் ஒர மைச்சர்
புலவர்தமை இகழ்வுரையால் எள்ளல் செய்தார்;
இலகுதமிழ் ஆசிரியர் க.கா. என்ற
இரண்டுக்கு மேலொன்றும் அறியார் என்ருர்;
பலருமவண் கைதட்டி ஆர்ப்ப ரித்தார்;
பண்டிதமா மணியுமதைப் பார்த்தி ருந்தார். 18

அமைச்சர்தரும் மதிப்புரைகள் உண்மை; ஆனல்
அதற்குமேல் இவர்தெரிந்த பொருள்தான் என்ன?
நமக்குலகில் கடவுளொடு காதல் என்ற
நற்பொருளை விஞ்சுகிற பொருள்தான் உண்டா
தமிழ்ப்புலவர், அரசியலில் ஆங்கி லத்தில்
தனிப்புலவர், இவ்வகையில் யாரும் ஒன்றே;
அமைப்பிதன்மேல் அறியாதார் கூட்டத் துள்ளே
அமைச்சருந்தாம் ஒருவ' ரெனத் துணிந்து ரைத்தார் 19

பண்டிதமா மணிமொழியைக் கேட்ட மக்கள்
பாராட்டிக் கைதட்டி ஆர்ப்ப ரித்தார்;
தண்டமிழைப் பழித்தாலும் கைகள் தட்டித்
தமிழ்மாந்தர் ஒலியெழுப்பி மகிழ்ந்தி ருப்பர்;
விண்டவரை மறுத்துரைத்துத் தாக்கும் போதும்
வேகமுடன் கைதட்டி ஆர்ப்ப ரிப்பர்;
கண்டபடி கைதட்டிக் களித்தல் ஏனே?
கையிருக்குங் காரணத்தால் தட்டித் திர்ப்பர். 20

கற்ருர்க்குக் களிப்பருள அரங்கில் ஏறிக்
கதிரேசர் பேசுங்கால் குழப்பஞ் செய்ய
உற்ருர்க்கும் பொருள்பலவும் எடுத்து வீசி
உடைத்தார்க்கும் கலங்கிலராய் அவரை நோக்கி
சொற்போர்க்கே யாம்அணியம்! வல்லீ ராயின்
துணிந்தெழுக அமர்செய்வோம்; அல்லீ ரென்ருல்
மற்போர்க்குத் தகுதியொன்றும் இல்லேம் என்று
மதிகொடுத்த உரப்பெருக்கால் உரைத்தார் அன்று
21

கனன்றெழுந்து தமையீன்ற தாய கத்தின்
கால்விலங்கை உடைப்பதற்குக் கல்லு டைத்தார்;
முனைந்தெழுந்து 'வெள்ளையரை ஓட்டு தற்கே
முந்நீரில் மரக்கலத்தை ஓட்டி நின்ருர்;
சினந்தெழுந்து தந்நாட்டைச் சிறையின் மீட்கச்
சிறைபுகுந்தார்; செக்கிழுத்தார்; தெக்க ணத்தார்
மனம் விழைந்து தாய்மொழிக்குந் தொண்டு செய்தார்
மானமுள்ள தமிழனுக்குத் தெரியும் நன்கு. 22

இலக்கணநூல் பதிப்பித்தார், இலக்கியங்கள்
இனிதாய்ந்து தெளிந்திருந்தார், குறளை நன்கு
துலக்கமுறக் கற்றுணந்தார், ஆங்கி லத்தில்
தோய்ந்தெழுந்து மொழிபெயர்த்தார், பாடல் யாத்தார்,
குலத்தமிழர் வ. உ. சி. மனந்தி றந்து
'கூர்மதியர் மணிப்புலவர் தலைமை ஏற்ருல்
விளக்குகிறேன் குறள்பற்றி' என்ருர்; என்ருல்
வியத்தக்க கதிரேசர் தலைமை என்னே! 23

இசைவளர்க்கும் மாநாடு, சமயக் கொள்கை
எடுத்தியம்பும் மாநாடு, தமிழைக் காத்து
நசைவளர்க்கும் மாநாடு, சங்க நூல்கள்
நயமுரைக்கும் மாநாடு, கடல்க டந்தார்
இசைவளர்க்கும் மாநாடு, புகழ்ம ணக்க
எங்கெங்கு நடந்தாலும் தலைமை ஏற்கத்
திசைமுழுக்க இவரைத்தான் அழைத்துச் செல்வர்
திருமொழியார் 'தலைமைக்குத்' தலைமை செய்தார். 24

புலமைக்கு வடிவமெனத் திகழ்ந்த செம்மல்
போற்றிகொளும் எம் 'அருணா சலனார்'[1] ஓர்நாள்
கலைமிக்க ஈழத்துத் திருநாட் டிற்குக்
கதிரேசர் தம்முடனே சென்றி ருந்தார்
'புலமைக்குக் கடலிவர்பால் மூழ்கி நின்றும்
புல்லறிவால் அப்புனலுட் சிறிதே ஏற்றேன்
அலைகடற்குள் நாழியினை அமுக்கி மொண்டால்
அதுநான்கு நாழிநீர் முகவா தன்றோ?' 25

என்றுதம தடக்கத்தைப் புலப்ப டுத்த,
இதுகேட்டு மணிவாயாற் சிலசொற் சொன்னார்;
'நன்றிசைத்தார் பேச்சாளர் நாழி கொண்டு
நம்மிடத்து முகந்ததுவுங் கடல்நீர் தானே'
என்றுரைத்தார்; கடற்குரிய தகுதி முற்றும்
எடுத்தபுனல் தானுமுறும் எனவும் என்பால்
அன்றெடுத்த அப்புனலும் உவர்நீர் என்றும்
அவர்பெருமை இவர்எளிமை இரண்டுங் கண்டோம். 26

---

[1] பேராசிரியர் மு. அருணாசலம் பிள்ளை

பழையதமிழ் நூலெனினும் சமயம் பற்றிப்
பகர்கின்ற நூலெனினும் எதுவென் றாலும்
பிழையறவுந் தெளிவுறவும் அவையோர் உள்ளம்
பீடுறவும் பதிவுறவும் தேர்ந்த சொல்லின்
மழைபொழிவார்; நெடுநேரம் நினைந்தி ருப்போர்
மனத்தகத்துச் சலிப்பொன்றும் தோன்றா வண்ணம்
நுழைபுலத்தால் நகைச்சுவையுங் குழைத்தெ டுத்து
நுவன்றிடுவார்; அஃதில்லாப் பேச்சே யில்லை. 27

இழிகதைகள் புன்மொழிகள் இவற்றைக் கூறல்
இலக்கியமா? நகைச்சுவையா? புலமை தானா?
அழிசெயலே வேறன்று; பண்பு போற்றி
அறிவுக்கு விருந்தாகக் கேட்போ ருள்ளம்
கழியுவகை மீதூர உயர்ந்த வற்றைக்
கற்றவரும் வியந்துரைக்கச் சிரிப்புத் தோன்றப்
பொழிவதுதான் சுவையாகும் முயன்று பெற்ற
புலமைக்கும் அழகாகும் சால்பும் ஆகும். 28

மண்டியவர் மனமகிழ மணியார் ஓர்நாள்
மாமுகில்போற் சொன்மழையைப் பொழியுங் காலை
பெண்டிர்சிலர் பேசியிடை யூறு செய்யப்
பேரவையிற் சிலரெழுந்து தடுத்துப் பார்த்தார்;
கண்டஇவர் 'பெண்மணிகள் அவர்பே ராகும்
கலகலவென் றம்மணிகள் ஒலியெ முப்பிக்
கொண்டிருத்தல் இயல்பன்றோ' எனவு ரைத்தார்;
கையொலிகள் அடங்கியபின் அமைதி கண்டார். 29

கற்றவர்கள் மெச்சுமரு ளுச லப்பேர்க்
கவிவாணர் கதிரேச மாம ணிக்குச்
சொற்பொருளால் நலமிக்க பாடலொன்று
சொல்லிவர வேற்பளித்தார்; அந்தப் பாட்டில்
'சொற்பொழிவு நிகழ்த்திவருங் கூட்டந் தன்னிற்
சுடர்மணியார் அரங்கிருந்து தொடங்கி விட்டால்
பற்பலரும் அங்காந்து செவிம டுத்துப்
பாவையென அமர்ந்திருப்பர்' என்று சொல்லச்
30

செவிமடுத்த மாமணியார் முறுவ லித்துச்
சிரித்தவையோர் மகிழ்ந்திருக்கப் 'பலரும்' என்று
கவிகொடுத்த சொல்லே இடைக் குறையாக் கொண்டு
கற்பித்தார்; 'பல்லுடையார் வாய்தி றந்து
செவிமடுப்பர் என்பதனுல் எனக்குப் பற்கள்
இல்லாத செவ்விதனேச் சிந்தை வைத்துக்
கவிதொடுத்தார் போலும்' எனச் சொன்ன போது
கையொலியும் வாயொலியும் நிரம்பிற் றங்கே.
31

கருத்து வேற்றுமை பெருத்துள நாளில்
கறுத்தெழுந் தார்சிலர் கம்பன் யாரெனக்
கிளர்ச்சிகள் நடத்தினர்; கிழவர் இவர்தாம்
நகைச்சுவை மொழியால் நவின்றனர் சிலசொல்
'கம்பை யுடையவன் கம்பன் அதனுல் 5
கம்பன் யானே' கழறினர் இவ்வணம்;
அவையில் இருந்தோர் அனேவரும் அந்நகைச்
சுவையால் மகிழ்ந்தனர்; சோர்ந்தன கையே.

தமிழ்மணிப் புலவர் தலைமை தாங்க
வழக்கில் வல்லவர் முழக்கினர் ஒருநாள் 10
நற்றமிழ்ப் புலவர் பற்பல குற்றம்
உற்றவர் என்று குற்றஞ் சாற்றிக்
'காலம் பொன்னெனக் கருதார் அவர்தாம்
காலங் கடந்தே வருதல் கண்டுளேம்'
என்று பற்பல எடுத்து மொழிந்தவர் 15
நேரங் கடந்து நிறுத்தினர் பேச்சை;
கூறும் குற்றச் சாற்றினைக் கேட்டு
முடிவுரை ஒன்று மொழிந்தனர் தலைவர்
'ஏதிலார் குற்றம் எடுத்துரைப் பதுபோல்
ஓதுவோர் தம்பாற் குற்றம் உறுவதை 20
ஓர்ந்து காண்பரேல் ஒருதுய ரிலையே'
என்றதும் அவையில் எழுந்தது நகைப்பே
சுவைமணி சிதம்பர நாதர்[1] ஒருநாள்
அவையிற் பேச எழுமுன் அறிமுகம்
செய்ய எழுந்த துய்ய மணியார், 25
'பாட்டின் சுவையிற் பழகிய மணியிவர்
கம்பன் பாடற் காசுகள் எடுத்துக்
கொட்டுவார் தட்டுவார் கூடிய பாடலில்
கம்பன் முத்திரை காணுக் காசிவை 30
செல்லாக் காசெனச் செப்பி எறிவார்;
படலம் பலவும் தி.முடன் எறிவார்
இடைஇடைச் செருகல் என்றெடுத் தெறிந்திட
ஒருவர் போதும்; பலரிவண் தோன்றின்
கம்பனைத் தேடிக் கற்றுத் தொலைக்கும் 35
வம்பே யில்லை' என்றுரை வழங்க
அன்றவ ரிருவரும் சிரித்தனர் ஆங்கே.

---

[1] டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியார்

மற்றொரு மேடையில் சொற்ற மொழியில்
உற்றநகைச் சுவையை ஓர்ந்து தெரிக;
'ஒருநாள் இரவில் உறுதுயில் கொள்ள 40
அரவணி பெருமான் கனவிடை வந்தார்;
பெருமகிழ் வுற்றுநான் ஒருவரங் கேட்டேன்;
இறைவன் என்பால் இன்முகங் காட்டித்
'தந்தம் உமக்குப் போமெனச் சாற்றினர்;
தந்தோம் உமக்கெனச் சாற்றினர் என்று 45
சிந்தையில் மகிழ்ந்தேன்; வந்தது விடியல்
கனவும் வரமும் பலித்திடக் கண்டேன்
ஆம்ஆம் பற்கள் அனைத்தும் விழுந்தன;
எனலும் அவையோர் எழுப்பினர் நகையே;
தமிழோ டாங்கிலந் தக்கவா றுணர்ந்தோர் 50
அமிழ்தெனப் பொழியும் ஆற்றலர் ஒருவர்
'அமெரிக்க நாட்டில் ஆங்கிலக் கவிஞர்என்
றெமருக் குரைப்பேன்' என்றொரு மேடையில்
சொற்பெருக் காற்றினர்; மற்றது முடிந்ததும்
முடிப்புரை தொடுக்கும் வழக்கினை விடுத்துத் 55
தமிழறி புலவர் தக்கவா றுரைத்தனர்;
இன்றுநான் கேட்க இன்னுரை வழங்கியோர்
இடைவேளை படைக்கும் இடைவேலை எனக்குத்
தராது முடித்துத் தந்தனர் என்றுதாம்
ஆங்கிலம் பயிலா அத்தகு நிலையைப் 60
பாங்குடன் குறிப்பார் பகர்ந்தது கேட்டு
நினைந்து மகிழ்ந்தது நீடிய அவையே.

9. நட்புவளர் காதை

புலமிக்கார் மாசற்ருர் கேண்மை போலப்
பூதலத்தில் யாவுளவோ ? ஒன்று மில்லை
வலமிக்க வாழ்வுக்கு நட்பைப் போல
வழிசெய்யும் பொருளொன்று கண்ட தில்லை;
நலமிக்க நண்பரிலா வாழ்க்கை பாழாய்
நனிவறண்ட பாலைநிலம் போல வாகும்;
உளமிக்க நண்பருடன் பழகும் வாழ்க்கை
உயிராரும் மலர்வனமாய்த் திகழ்ந்து தோன்றும். 1

பெரும்புலமை மிகுநெஞ்சில் தம்மோ டொத்த
பிறருக்கும் மதிப்பளித்துப் புகழ்ந்து போற்றி
விரும்புவது சற்றருமை; ஆனல் எங்கள்
பீடுநிறை மணிப்புலவர் தமிழ கத்துப்
பெரும்புலவர் எவருளரோ அவரை யெல்லாம்
பேணியவர் நட்பனைத்தும் பெற்றி ருந்தார்;
கரும்புநிகர் நூல்நயமும் நல்லார் நட்பும்
கதிரேசர் வளர்பிறைபோல் வளர வாழ்ந்தார். 2

சங்கங்கள் பலவைத்துப் பெருமை பூணத்
தமிழ்காத்த பாண்டியர்கள் சென்ற பின்னர்
இங்கெங்கள் தமிழ்காக்கப் புலவர் என்ற
இனங்காக்க இனியதொரு சங்கங் கண்டு,
துங்கமுற அதைவளர்த்து நின்ற பாண்டித்
துரைத்தேவர், இவர்புலமைத் திறத்தைக் கண்டு
பொங்கிவரும் மகிழ்வதனுற் சங்கங் காக்கும்
புலவர்க்குள் ஒருவரென ஆக்கிக் கொண்டார். 3

தொடுக்கின்ற சொற்போரில் தோல்வி நேரின்
'துணித்தெனது தலையெடுத்து வைப்பேன்' என்று
விடுக்கின்ற அறைகூவல் உடையார், நெஞ்சில்
விளைபுலத்துப் பெருக்குடையார், வறுமை வாழக்
கொடுக்கின்ற வாழ்வுடையார், எனினும் என்றும்
குன்ருத பெருமிதமே உடையார், எங்கும்
அடுக்கின்ற பணிவுடையார், சோழ வந்தான்
அழகியநல் லூருடையார், உடையார் என்றும் 4

எளியவர்க்குள் எளியரென விளங்குந் தோற்றம்
இலக்கணத்தில் நிகரில்லா திலங்கும் ஏற்றம்
துளியனைத்து மஞ்சாத புலமை வீரம்
துயர்கண்டு மனமிரங்கி அருளும் ஈரம்
வழிவகுக்கும் திருக்குறளின் பாட்டுக் கிங்கு
வளமான விருத்தியுரை தந்த செல்வர்
அளிமிகுத்த மலர்சூழும் சோழ வந்தான்
அரசஞ்சண் முகனரின் தொடர்பும் பெற்ருர். 5

உரைசால் மணியர் ஓங்குயர் புலவர்
அரசன் சண்முகர் ஆருயிர் நட்பைப்
பெற்ற முறையோ பெருவியப் பாகும்
முற்றுமந் நட்பை முறையாற் கூறுதும்;
அணிமையில் அமைந்துள மருத்துவ மனைக்கு 5
மணியார் ஒருநாள் வந்தா ராக,
மருத்துவர் அங்கிலர் ஆதலின் வந்தவர்
பொறுத்தவண் இருந்தார்; புல்லிய குடுமியும்
மெய்ப்பை யணியா மேனியும் உடையார்
எய்ப்புடன் ஒருவர் இருந்தார்; அவ்வுழை 10
அடிமைப் பணியாள் அவரென நினைந்து
'குடிநீர் கொஞ்சம் கொணர்க' என்றனர்;
அவரும் இவர்நிலை அறிந்துளம் இரங்கிக்
குவளையில் தண்ணீர் கொடுத்தனர்; பின்னர்ப்
பண்டித மணியார் பசித்தவ ராகி, 15
'உண்டி வாங்கித் தரலும் ஒல்லுமோ ?'
என்றதும் எளியவர் எழுந்துடன் விரைந்து
சென்றது வாங்கித் திரும்பினர்; அவ்வயின்
மருத்துவர் வந்தவர் மகிழ்ந்தனர் கண்டு,
'பொருத்தம் பொருத்தம் புலவர்தம் தொடர்பு! 20
நானே அறிமுகஞ் செய்ய நயந்தேன்
தானே நடந்தது தனிப்பெரு மகிழ்ச்சி'
என்றன ராக, இதுவரை ஈங்கு
நின்றுறு பணிகள் நெஞ்சினில் உவந்து
நன்றுறப் புரிந்தவர் யாரென வினவ 25
அரசன் சண்முகர் ஆமெனல் அறிந்து
பெருமையின் பணிவைப் பெரிதுவந் தனரால்
பெருகி வளர்ந்தது பெட்புறு நட்பே.

கைப்பொருள் வற்றிய காலையும் புலவர்
கற்பனை வற்றுதல் காணார்; அவருள் 30
அரசன் சண்முக னாரும் ஒருவர்;
வறுமைத் துயரினை வடித்தல் காண்மின்!
'கடனெனுந் துரியனால் கைப்படும் ஊக்கமாம்
இடம்படும் நாட்டை இழந்து சஞ்சல
வனத்தில் மதியெனும் மனையுடன் ஐம்பொறி 35
எனப்படும் பஞ்சவர் கூட்ட மானயான்
அலைந்து திரிந்ததை அறிவீர்! நும்மைப்
பிரிந்திவண் வந்தபின் கரந்துறை வாழ்வில்
திரிந்த நேரம் திண்டுக் கல்லெனும்
விராட நகரத்து மகமதியர் எனைத்துயர் 40
உருவணங் காத்தனர்; உயரிய செல்வர்;
இருந்த நன்செயை ஈடு வைத்துக்
கரந்துறை வாழ்வைத் துறந்து வந்துபின்
உத்தி யோக பருவமும் உளுற்றினேன்;
உரிய பதினெண் நாட்போர் ஒய்ந்தது 45
துரியனும் ஆங்கே துடைமுரிந்து வீழ்ந்தான்
ஆயினும் உயிர்தான் அகன்றிலன் எனினும்
வீயும் அந்நாள் விரைவினில் வந்துறும்
அந்நாள் வந்தபின் நன்னூல் ஆய்வெனும்
பொன்முடி சூட்டு விழாவும் பொலிவுறும் 50
இழந்த ஊக்க எழில்நா டெனதாம்;
ஒல்காச் செங்கோல் ஓச்சுங் காலை
தொல்காப் பியப்பயிர் தழைத்துத் தோன்றும்'
எனஒரு மடலில் எழுதினர் மணிக்கு;
துயர்தருந் துரியன் உயிரது தொலையக் 55
கதிர்மணிக் கண்ணன் காட்டினர் வழியே.

பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பால மிட்டுப்
  பகுத்தறிவாற் சமயத்தை நோக்கு கின்றார்;
கிழமைக்கு மனந்தருவார்; மொழிப்போர் என்றால்
  கிளர்ச்சிக்கும் இடந்தருவார்; உள்ளம் ஒன்றித்
தொழுகைக்குக் கடவுளிடம் தமிழே வேண்டித்
  தொண்டுசெயும் மறுமலர்ச்சிப் புதுமை
கொண்டார்;
எளிமைக்கோர் இலக்கியமாய் மக்கள் தொண்டிற்
  இலக்கணமாய் வளர்குன்றக் குடியில் வாழ்வார். 1

திருமடத்திற் குள்ளிருந்து துறக்கம் என்று
  செப்புகிற உலகுக்கு வழிகாட் டாது
பெருமடமைக் காட்பட்டுக் கல்வி யின்றிப்
  பிரிவுதருஞ் சாதிசொலித் தாழ்ந்து கெட்டுத்
திரிபவர்க்கு வையத்துள் வழிகள் காட்டத்
  தீண்டாமைப் பிணியகற்ற வெளியில் வந்த
அருள்மனத்தர் நமதுளத்தர் அடிகள் தம்மை
  அகங்குளிரக் கேளிரென ஏற்றுக் கொண்டார். 2

அமிழ்தனைய தமிழ்மொழியும் அதனோ டொப்ப
  அரனடியும் நினைந்துருகும் அடிகள் தம்மைத்
தமிழரறி திருக்குன்றக் குடியில் வாழும்
  தவமுனியைக் கண்டுவந்து வணங்க எண்ணித்
தமிழ்மொழியும் சிவநெறியும் தழைத்து வாழத்
  தமதுளத்தில் அசைவில்லா உறுதி பூண்ட
தமிழ்மணியாம் பண்டிதமா மணியார் ஓர்நாள்
  தண்டூன்றித் திருமடத்துட் புகுந்தி ருந்தார். 3

தெங்கின்காய் உடைக்குமொலி கேட்டு விட்டால்
திரண்டோடி வந்தன்னை சீலை பற்றி
இங்கந்நீர் எனக்கெனக்கென் றடம்பி டிக்கும்
இளஞ்சிறுவ ரிடைநிற்பாள் ஒவ்வோர் வாய்க்கும்
பங்காக்கி ஊற்றுதல்போல் தம்பால் வந்து
பணிபவர்க்குத் திருநீறு வழங்கி வாழ்த்திச்
சங்கத்து முத்தமிழ்க்கும் சங்க ரற்கும்
சமமாக உளமளித்த அடிகள் நின்றார். 4

மேன்மாடத் தினிதிருந்த அடிகள் தம்பால்
வீறுபெறு தமிழ்ப்புலவர் வருகை கூற
மான்தாவித் துள்ளுதல்போல் உவகை கூர்ந்து
மாமுனிவர் எழுந்தோடி இறங்கி வந்தார்;
''கான்மாறி யிருப்பதனுற் படிகள் ஏறிக்
கண்டுவர இயலவில்லை; அடிகள் தம்மை
நான்பாவி வரவழைத்தேன்; பொறுத்துக் கொள்க''
நாநடுங்கக் கண்பனிப்ப மனம்தி றந்தார். 5

செந்தமிழ்மா மணிமொழிந்த பணிவு கண்டு
சிவசிவவென் றடிகளவர் தொழுதி ருந்தார்;
உந்திஎழும் ஆர்வத்தாற் பொங்கி நின்ற
உணர்ச்சியினுல் ஒருவர்முகம் ஒருவர் கண்டு
கொந்தவிழ்ந்து விரிமலர்போல் முறுவ லித்தார்;
கொழிதமிழும் சிவநெறியும் கூடிற் றங்கே;
சிந்தைமகிழ் தொண்டுபுரி நாவின் வேந்தர்
சீகாழிச் சம்பந்தர் சந்திப் பாகும். 6

சங்கரனுர் உமையவளைக் குமரன் என்னும்
 தம்மகனை உடனழைத்து மதுரை மூதூர்ப்
பொங்குதமிழ்ச் சுவைமாந்தும் வேட்கை பூண்டு
 பூதலத்து மாந்தரென இறங்கி வந்தார்;
எங்கள்தமிழ்க் குருபரனுர் இந்த வண்ணம்
 இனியதமிழ்ப் பெருமையினை இயம்பு கின்றூர்;
இங்கரனுர் அடிபரவும் அடிகள் தாமும்
 இறங்கிவரல் முறைதானே தமிழைக் காண. 7

சமயத்துத் துறையிலவர் தலைமை பூண்டார்
 தமிழ்த்துறையில் மணிப்புலவர் தலைமை பூண்டார்;
இமயத்துப் புகழ்முடியில் நிற்கும் அந்த
 இருதலைவர் தலைக்கூடி மகிழ்ந்த அந்த
அமையத்துத் தலைமையெலாம் மறந்து போனுர்
 அடியவர்க்குள் அடியவராய்த் திளைத்தி ருந்தார்;
இமைமுற்றும் விழிமலர்கள் பனிப்ப நின்றூர்
 எழுமன்புக் கடைக்குந் தாழ் இல்லை யன்றோ ? 8

ஆன்றமைந்து தலைமைபெறும் பெரியார் தம்முள்
 ஆணவமோ தலைச்செருக்கோ அரும்பா தன்றோ?
சான்றவர்கள் தலைக்கூடும் பொழுது தம்முள்
 தலைவணங்கி மற்றவரை மதித்து நிற்பர்;
ஏன்றபிற தகுதியெலாம் மறைந்து நிற்கும்
 ஈருளத்தும் எழுமுணர்ச்சி ஒன்றே நிற்கும்;
போன்றவரில் லாத்தலைவன் தலைவி கூடும்
 பொழுதத்துப் பிறமறைந்தன் பொன்றே தோன்றும். 9

தன்மானங் கருதாமல் இனத்தின் மானம்
 தமிழ்மானம் இவையிரண்டுங் கருதல் ஒன்றே
பொன்மாலை, புகழ்மாலை, மலர்ந்து தோன்றும்
 பூமாலை சூடுகிற தலைமைப் பண்பாம்
தன்காலை வருடிவரும் சிலரைக் கொண்டு
 தருவிலையாற் பெறுவதுவா தலைமை யாகும்?
எந்நாளும் தன்னைவியந் தணியா தென்றும்
 எவரிடத்தும் பணிவதுதான் பெருமை யாகும். 10

இருவருமே தமிழுணர்ந்தோர் குறள்ப யின்றோர்
 இயல்புடையோர் தமிழ், சைவம் என்று சொன்னால்
உருகுகிற மனமுடையோர் அதனால் நெஞ்சத்
 துணர்ச்சியெனும் கொடுமுடியில் நின்றி ருந்தார்;
ஒருவருடன் ஒருவர்விழி கொண்டு பேசி
 உவகையினால் உள்ளத்துள் மாறிப் புக்கார்
உருவமது வெவ்வேறு பெறினும் அங்கே
 உள்ளங்கள் ஒன்றாகி மகிழ்தல் கண்டோம். 11

துறவுலகில் ஞானியார்! என்ற ஐயம்
 தோன்றிவரும் நாளிற்றான், சுரும்பு சூழும்
நறவுமலி பாதிரிசேர் புலியூர் தன்னில்
 நலம்பெருக்குஞ் செம்பொருளின் வளம்பெ ருக்கி
அறவுரைகள் நிறைதமிழின் சுவைபெ ருக்கி
 அவாவறுக்கும் ஞானியார்[1] அமர்ந்தி ருந்தார்,
நிறைவுகொளும் மதிப்புலவர் அவர்தம் கேண்மை
 நெஞ்சுவந்து தமிழ்சிவம்போற் பேணிக் கொண்டார்
12

[1] திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் அடிகள்

அன்புக்கு மனமளித்தார் எளிய வாழ்வில்
அமைதிக்கு வடிவளித்தார் இனிய சொல்லின்
தன்மைக்கு நாவளித்தார் முதுமை வாழத்
தமையளித்தார் வறுமைக்குப் புகல ளித்தார்
மென்மைக்கு மெய்யளித்தார் வாழ்நாள் முற்றும்
மேலான தமிழ்வளர உழைப்ப ளித்தார்
வன்மைக்குத் துணைபோகாப் பொதுமைக் காக
வாழ்வளித்தார் திரு.வி.க. இவர்க்கு நண்பர். 13

பலமொழிகள் படருமலை குறிஞ்சிப் பூப்போல்
பைந்தமிழே மண்டுமலை நூல்கள் என்னும்
குலமுகில்கள் தவழுமலை அருவி யாகக்
குலவிவரும் பேச்சுமலை சைவம் என்னும்
இலகுமுடி கொண்டமலை எங்கள் நெஞ்சில்
இனியதமிழ் தனிநடையில் இயங்கும் வண்ணம்
நலவழியைத் தந்தமலை பகைவர் யாரும்
நண்ணவொணு மறைமலையை நண்ணி வாழ்ந்தார். 14

இசையிலையாம் தமிழ் மொழியில் என்று சொல்லி
இந்நிலத்தே வாழ்பகைவர் வாய டங்க
நசையுடனே ஆண்டுபதி னன்கு முற்ற
நன்காய்ந்தே யாழ்நூலொன் றளித்த வள்ளல்
அசைவில்லாத் துறவுநெறி ஒழுகுஞ் செம்மல்
அலைகடல்சூழ் இலங்கைமகன் விபுலா நந்தர்
இசையுடையார் வசையில்லார் நட்பும் பெற்ருர்
ஏழிசையாய் இசைப்பயனய்த் திகழ வாழ்ந்தார். 15

இலக்கணத்தொல் காப்பியமும் அதற்குச் சான்றோர்
எழுதிவைத்த உரைகளுமோர் கடல்கோள் தன்னல்
கலக்கமுற அழியினுமே கந்த சாமி [1]
யாரிருந்தாற் போதுமொரு கவலை யில்லை
சொலச்சொல்லி மீண்டுமவை எழுதி வைத்துத்
துயர்தவிர்வே ம் எனப்புகழும் நூல்வல் லாரின்
உலப்பிலதாம் தோழமையை நன்கு பெற்ருர்
உயர்நட்பிற் கிலக்கணமாய் வாழ்ந்து வந்தார். 16

நாவிரிக்கும் புகழ்மணக்கும் பொன்னி பாயுஞ்
சோழவள நாட்டாரைச் சைவம் என்னும்
பூவிளக்கும் செழுந்தேனில் திளைப்ப தன்றிப்
புறத்துமனம் நாட்டாரைத் தமது நெஞ்சில்
பாவிசைக்குந் தமிழன்றி மற்றும் ஒன்றைப்
படரவிட மாட்டாரைப் பொய்மைக் காக
நாவசைக்க மாட்டாரை அமைதி சான்ற
ந. மு. வே. நாட்டாரை நட்பாக் கொண்டார். 17

பகைமருள மேல்நோக்கித் திருகும் மீசை,
படைத்தலைவர் எனநிமிர்ந்து பார்க்கும் பார்வை,
இகலறியா அரியேறு, பேசுங் காலை
இடிமுழக்கம் அவர்பேச்சு, தமிழைத் தாழ்த்தப்
பகைவருமேல் விழிசிவந்து கனலைக் கக்கப்
பாய்ந்துவரும் புலிப்போத்து, சட்ட நூல்கள்
பகர்புலவர் பாரதியார் என்று கூறும்
பசுமலையார் இவர்க்கினிய நண்ப ராஞர். 18

---

[1]. கந்தசாமியார்—இலக்கணத்தில் வல்லாராகிய திண்ணிமடங் கந்தசாமியார்.

பேரரசர் நிகர்தோற்றம் சிவந்த மேனி,
பெ. ராம. சித. எனும்பெயரர்; நீறு பூசி
ஏரொழுகும் விரிநெற்றி யுடைய அன்பர்;
எழிலொழுகுந் 'தமிழ்வாழ்த்து' வையம் ஈன்ற
சீரணியுங் கலிவிருத்தம் பாடித் தந்து
சிறப்படைந்த கரந்தையுறு கந்த சாமிப்
பேருடையார் இருவரையும் தமது வாழ்விற்
பெற்றஇரு கண்களெனப் பேணி வந்தார் 19

உரந்தழுவுந் தமிழ்மறவர் அஞ்சா தென்றும்
உரைநிகழ்த்தும் சொற்செல்வர் படர்ந்த டர்ந்து
நிரந்துவரும் எழில்மீசை யுடைய வீரர்
நிலத்துயர்ந்த செந்தமிழின் வளர்ச்சிக் காகக்
கரந்தைதனில் தமிழ்ச்சங்கம் கண்ட சோழர்
கனிவுடையார் உமாமகே சுரனூர் என்று
சிறந்தபெயர் கொண்டவரை நயந்து போற்றிச்
செயற்கரிய நட்புளத்திற் பொலிய வாழ்ந்தார். 20

கொண்டொழுகும் பண்பாட்டில் இனிமை யுண்டு;
கொழித்துவரும் நன்பாட்டில் எளிமை யுண்டு;
தண்டமிழில் நீங்காத நெஞ்சம் உண்டு;
தருபொருளை வாங்காத கையும் உண்டு;
பண்டையநற் புகழேந்தி போன பின்வெண்
பாவிற்குப் புகழேந்தித் தந்த துண்டு;
கண்டுநிகர் கவிமணியார் நெஞ்சில் நின்று
களிநடஞ்செய் கதிரேசர் ஆன துண்டு. 21

பாட்டின்பஞ் சுவைப்பதிலே தனித்த ஆற்றல்
படைத்துயர்ந்த சுவைமணியார்,[1] இனிய பாட்டைக்
கேட்டவர்க்குச் செவிகுளிரப் பாடிப் பாடிக்
கிளக்கின்ற சொல்வல்லார்; கம்பன் தந்த
பாட்டின்கண் பலவற்றைச் சுண்டிப் பார்த்துப்
பதர்களிவை எனத்தூற்றும் செயலார்; அக்கோட்
பாட்டுக்கு மாறுபடும் நிலையி ருந்தும்
பண்டிதமாமணி, மணியார்[2] நண்ப ராஞர். 22

சேதுசமத் தானத்துப் புலவ ரான
செந்தமிழ்தேர் இராகவையங் கார்க்கு நண்பர்;
ஏதமொரு சிறிதுமிலாக் கா. சு. பிள்ளை
என்றபெரு மகனார்க்கும் இனிய நண்பர்;
ஓதுமொழிச் சுந்தரனை ஆரூர் தந்த
ஒள்ளியனைத் தோழமையால் அணைத்துக் கொண்ட
மாதுசுமக் குஞ்சடையான் அடிவ ணங்கும்
மாமணியார் பண்பாளர் தொடர்பு கொண்டார். 23

நிலத்தடியில் அமைந்திருக்கும் பொன்னும் மற்றும்
நீர்க்கடலில் கிடக்கின்ற துகிரும் முத்தும்
மலைப்புலத்தில் விளைந்துயர்ந்த மணியுங் கூடி
மாநிலத்தார் அணிகலன்கள் அமைக்குங் காலை
கலத்தினிடை ஒருசேரத் தோன்றி யாங்குக்
கலைபலவுங் கற்றுணர்ந்த சான்றோர் செய்மை
நிலத்தவர்தாம் என்றாலுங் கல்வி கேள்வி
நிறைந்தொளிரும் மணியின்பாற் கலந்தி ருந்தார். 24

---

[1], [2]. இரசிகமணி. டி. கே. சி.

10. பேராசிரியக் காதை

மடைகாட்டும் வெள்ளமென வந்த செல்வம்
மற்றெதற்கோ செலவழித்துப் பயின்ற நாட்டில்
நடைகாட்டுங் கல்விதரக் கழகம் காண
நற்றமிழ்க்குக் கோவில்செய முந்தி முந்தி
நடைபோட்டு வந்தமகன் அரசர் என்று
நாடெல்லாம் போற்றுமகன் எதையும் தூக்கி
எடைபோட்டுப் பார்ப்பதிலே வல்ல மைந்தன்
எழில்மிகுமண் ணுமலையார் போல்வார் யாரே? 1

காடாய வேட்களத்தைக் கல்லும் முள்ளும்
கலந்திருந்த நிலப்பரப்பைச் சீர்தி ருத்தி
நாடாக உருவாக்கித் தம்பேர் தாங்கும்
நகராக்கிப் பல்கலைதேர் கழக மாக்கி
ஏடாள வல்லார்யார் என்று தேடி
இணையிலரைத் துறைதோறும் ஆசா னுக்கிப்
பீடாள வந்தவரைத் தமிழர் கண்ட
பெருநிதியை என்சொல்லி வாழ்த்து வோமே. 2

சங்கத்துத் தமிழ்பரப்பிப் புகழ்ப ரப்பித்
தனியொளிபெற் றிலங்குமணி புகழைக் கேட்டுத்
தங்கத்தில் மணிவைத்துப் பார்க்க வல்ல
தனவணிக மரபரசர் தாம மைத்த
சங்கத்தில் நம்மணியை வைத்துப் பார்க்கத்
தனியார்வம் மிக்கவராய் அணுகிப் பார்த்தார்
அங்குற்றுப் பணிசெய்ய விரும்பா ராகி
அதற்கிவர்தாம் இசைவுதர மறுத்து விட்டார். 3

எதுவெனினும் இதுவரையில் வெற்றி ஒன்றே
ஏந்திவரும் அரசரிதை விட்டா ரல்லர்
இதைஇதனல் இவன்முடிக்கும் என்ற வண்ணம்
இயற்றுவதிற் கைவந்த கலேஞ ரன்ரே?
கதிரவரின் உறவினர்யார்? எவர்தம் சொல்லுக்
கிவர்பணிவார்? என்ருய்ந்து காண வல்ல
மதுகையினல் தாமுயன்று வெற்றி கண்டார்
மணிப்புலவர் அதன்பின்னர் ஒப்புக் கொண்டார். 4

மீனுட்சி கல்லூரி என்று தோன்றி
மேல்வளர்ந்து பல்கலேசேர் கழக மாகித்
தானுட்சி செய்துவரும் நிறுவ னத்தில்
தமிழாட்சி செய்வதற்கு மனமி சைந்தார்
மீனுட்சி பங்காளர்;[1] ஏற்ற பின்னர்
மேலாட்சி ஒன்றில்லே என்று போற்றத்
தேனுட்சி செய்கின்ற தமிழ்வ ளர்த்தார்
திசையெல்லாம் பேராட்சி செய்யக் கண்டார். 5

1, மீனுட்சி ஆச்சியின் கணவர் கதிரேசர்

குலனுடையார் அருளுடையார் தெய்வம் போற்றுங்
கொள்கையிலும் மனமுடையார் மேன்மை
கொண்டார்
கலைபயிலும் தெளிவுடையார் விரும்பிக் கேட்கக்
கட்டுரைக்குந் திறனுடையார் நிறைகோ லன்னர்
நிலமனையார் மலையனையார் மலரும் ஒப்பார்
நிகரில்லா ஆள்வினையும் இயல்பான் வந்த
உலகியலோ டுயர்குணமும் ஒருங்கு பெற்றார்
ஒருகுறையும் இல்லாத ஆசான் ஆனார். 6

காலமறிந் திடனறிந்து நூலெ டுத்துக்
கற்பிக்கச் சிறந்துழியுந் தேர்ந்தி ருந்து
நீலமணி மிடற்றானை நெஞ்சால் வாழ்த்தி
நிரந்தினிது சொலும்பொருளைப் படித்துப் பார்த்து
மேலுமதை உளத்தமைத்து முகம லர்ந்து
விரையாது வெகுளாது விரும்பி நின்று
பாலமுதம் ஊட்டுதல்போல் கொள்வோன் கொள்ளும்
பாங்கறிந்தே உளங்கொள்ளப் பாடஞ் சொல்வார். 7

சொல்லுரைசே ணுவரையம் கற்ப தற்கும்
சொல்லுதற்கும் அரிதென்று வல்லார் சொல்வர்;
வல்லவரந் நல்லுரையை வடித்துக் காட்டி
மாணவர்க்கு விளக்குங்கால், மறைந்து நின்று
பல்லமயம் அவ்விளக்கங் கேட்டுக் கேட்டுப்
பாராட்டி ரா. ராக வையங் காரும்
சொல்லியது கேட்டுள்ளோம்; வசிட்டன் வாயாற்
புகழ்ந்ததற்பின் சொல்லுதற்கும் உண்டோ
சொற்கள்? 8

இலக்கணத்தை உலக்களமென் றிரும்பு லக்கை
என்றெல்லாம் எள்ளிநகை செய்வா ருண்டு;
விலக்கரும்பைப் பிழிந்தெடுக்கும் ஆலை என்றும்
விளையாட்டு மொழிபேசும் சிலரும் உள்ளார்
உளக்கருத்தைச் சொல்லுமுரிமை எவர்க்கும் உண்டால்
ஓரளவே தெரிந்தவர்தாம் உளற லாமோ ?
நிலைக்கிரங்கி நிற்பதலால் வேறென் செய்வோம்?
நிகழ்காலம் இகழ்காலம் ஆயிற் றந்தோ ! 9

இவரிடத்துக் கற்றவர்தாம் இலக்க ணத்தை
எள்ளிநகை செய்ததையாங் கண்ட தில்லை;
எவரிடத்துக் கேட்டாலும் வியந்து நின்றே
ஏற்றமுற மொழிவதைத்தான் கேட்ட துண்டு;
தவறிழைக்கத் துணிவாரோ தமிழை ஆய்ந்தார் ?
தமிழிவர்பாற் பயில்கின்ற பேறு பெற்றோர்
உவகைக்கோர் எல்லையில்லை; அரிய ஒன்றிங்
குற்றதுபோல் அவருளத்தில் நிறைவு காண்பார். 10

மாணவன்போல் ஆசான்றன் திறத்தை யெல்லாம்
அளந்தறிய வல்லவொரு கருவி இல்லை
காணுமிவர் ஆற்றலுக்குச் சான்று காட்டக்
கற்றவர்தாம்[1] தருமொழியில் ஒன்று போதும்;
பேணிஅவர் தருமொழிகள், பாடஞ் சொல்லும்
பெருமையினை நன்கெடுத்து விளக்கிக் காட்டும்;
பூணுமுயர் அன்புணர்த்தும்; அவர்தம் வாழ்வு
பொலிவுபெற வழியுரைத்த அழகுங் காட்டும். 11

---

[1]. மாணவர் (இவரிடம் கற்றவர்)

மீதான உயர்குணமும் இனிய பண்பும்
மேவிவரும் உயர்மனிதர்; 'நினது எத்தைத்
தாதாவென்' றன்பரெலாம் இரந்து நிற்கும்
தனிநட்புக் குரியமையினர் தமிழுக் காக
வாதாடுங் கிளர்மனத்தார் உதவும் உள்ளம்
வாய்த்தசிதம் பரநாதப் பெயரர்; ஈர்ந்தண்
போதான நகைமுகமும் கவருந் தோற்றப்
பொலிவதுவுங் கொண்டிலங்குந் தூய நெஞ்சர் 12

அல்ல தொன்றும் செயநினையார், நல்ல தொன்றே
அணுகுசிதம் பரநாதர், ஆங்கி லத்தும்
வல்லமைசேர் பேச்சாளர், ஆயி னுஞ்செந்
தமிழுக்குக் காவலராய் வாழ்ந்த செம்மல்
நல்லதமிழ்ப் பெருமைஎலாம் விளக்கிக் காட்ட
நாடுபல சென்றுபறை சாற்றி வந்த
நல்லவரும் வல்லவரும் எங்கள் அன்பை
நயந்தவரும் பண்டிதர்பாற் பயின்றோ ராவர். 13

'உரையின்றிக் கிடக்கின்ற கடுமை யான
உயர்நூல்கள் பலவற்றை நடத்துங் காலை
உரைசொல்லி நயஞ்சொல்லி அவற்றிற் கான
ஒப்புமையும் மேற்கோளும் எடுத்துக் காட்டி
வரைவின்றி வழங்குவதில் அவரை யொப்பார்
வாழ்நாளிற் கண்டதில்லை புலமை யாற்றல்
நிறைகண்டு வியந்திருப்போம்' என்றெம் நெஞ்சில்
நின்றசிதம் பரநாதர் நிமிர்ந்து சொன்னார். 14

படரறிவுப் பண்டிதர்பாற் கற்கும் ஆர்வம்
  பழுத்தெழலால் இங்குவந்து தெளியக் கற்ருர்,
கடலலைகள் தாவிவரும் கொழும்பு 'ரேயல்'
  கல்லூரிப் பேராசான், பயில்வார் நெஞ்சைத்
தொட எழுதும் எழுத்தாளர், சமய நூல்கள்
  தொன்மைமிகும் பிறநூல்கள் நினைத்தால் நெஞ்சில்
எடுபிடிகள் போலவரக் கற்றுத் தேர்ந்த
  இலக்குமண ஐயருக்கும் இவரே ஆசான். 15

'தோயுமுளக் கதிர்மணியும் கா. சு. பிள்ளை[1]
  எனச்சொல்லுந் தூயவரும் கலைக ளெல்லாம்
ஆயுமுயர் கழகத்தின் இரண்டு கண்கள்;
  யாம்பயிலும் அந்நாளில் அந்த மேலோர்
ஞாயிறெனத் திங்களெனத் திகழ்ந்து நிற்பர்;
  நல்லவர்பாற் பயிலஎழும் ஆர்வம் உந்தப்
பாயுமலைக் கடல்கடந்து சென்ருேம்; அங்குப்
  பலகற்ருேம் எம்வாழ்வின் பயனும் பெற்ருேம்' 16

'அகப்பொருளோ புறப்பொருளோ நீதி நூலோ
  எதுவெனினும் அளவில்சுவை சொட்டச் சொட்டப்
புகட்டிடுவார் அச்சுவையிற் சொக்கி நிற்போம்;
  பொழுதகலல் தெரியாது பாடஞ் சொன்னல்,
அகத்துறுவோர்[2] விரும்பியநூல் உரைப்ப தற்கும்
  அகஞ்சலியார் அவருளமும் புலமுங் கண்டு
திகைப்புறுவோம் களிப்புறுவோம்;' இவையனைத்தும்
  தென்னிலங்கை இலக்குமண ஐயர் சொற்கள் 17

---

[1]. பேராசிரியர் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை
[2]. வீடுதேடிவருவோர்

கலைமலிந்த கதிரேசர் செறிந்த கல்விக்
கடலாக அந்நகரில் விளங்குங் காலை,
புலம் விழைந்து வந்ததனுட் படிந்து மூழ்கிப்
புனலுண்டு திசையெங்கும் படர்ந்து சென்று
நிலங்குளிர்ந்து செழுமையுற மழைபொ ழிந்து
நிலவிவரும் மாமுகில்கள் பலவாம்; மேலும்
நலம்மிகுந்த தமிழ்மொழியாம் பயிர்வ ளர்ந்து
நாட்டகத்து விளைபயனும் பலவாம் இங்கே. 18

மலர்விரிந்து கனிமிகுந்து நிழலும் நல்கி
மணம்பரப்பும் பூம்பொழிலே மணியார்; அங்கே
அலர்குடைந்து மட்டுண்ட சுரும்பி னங்கள்
அங்கங்கே யாழிசையை வழங்கி நிற்கும்;
நலமிகுந்த தீங்கனியின் சுவைநு கர்ந்து
நாடெங்கும் புள்ளினங்கள் பாடி நிற்கும்;
உலவிவருந் தென்றல்பல நன்ம ணத்தை
உடனேந்தித் திசையெங்கும் பரவி நிற்கும். 19

நலம்மிகுந்த சான்றோராய் இவர்பாற் கற்றோர்
நாவலராய் எண்ணிலராய் விளங்கு கின்றார்;
புலமையெனுங் கடலுக்குள் முழ்கி முழ்கிப்
புதுப்புதுநன் முத்தெடுத்து மக்கட் கீந்து
குலவிவரும் துணைவேந்தர்,[1] ஒளியால் மேன்மை
கொண்டிலங்கும் மாணிக்கம் ஒருவர் ஆவார்
உலையிலவிழ் பதம்பார்க்கப் பானைச் சோற்றுக்
கொருசோறு போதாதோ? போதும் போதும். 20

[1]. டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கனார்

வகுப்பிலே பாடஞ் சொல்லி
வந்தபின், இல்லே நோக்கி
உகப்புடன் வருவோர் வேண்டும்
உயரிய நூல்கள் சொல்லும்
மிகப்பெருந் தகைமை யாளர்;
மேம்படு தமிழுக் காக
வகுத்திடும் நேர மெல்லாம்
வாழ்பயன் என்றே கொண்டார். 21

தம்முழைப் பயில்வார் யாரும்
தாம்பெறு பிள்ளே யென்றே
அன்புற அணைத்துச் செல்வார்
அப்பனென் றழைத்து நிற்பார்;
வம்மினே நீவிர் இங்கு
வளர்புகழ் பெறுதல் வேண்டின்
நும்முளே பெற்ற இன்பம்
நுவல்தரப் பயில்க என்பார். 22

அரங்கினுக் கேற்ற பாடல்
அகமகிழ் விக்கும் பாடல்
உரங்கொளும் வாழ்வுக் காக
உயர்வழி நல்கும் பாடல்
தரங்களேப் பிரித்துக் காட்டித்
தகவுற மொழிந்து, பேசும்
திறங்களும் எடுத்துச் சொல்லித்
திருத்துவார் அவரை யெல்லாம். 23

ஆங்கிலங் கற்ரோர் தாமே
அமர்வதற் குரிய ரென்ற
பாங்கினில் ஒழுகும் நாட்டில்
பைந்தமிழ் தேர்ந்த செம்மல்
ஓங்குபே ராசா ஞகி
உயர்பெரும் பொறுப்பைத் தாங்கி
ஈங்கினி தாட்சி செய்தார்
இணையிலே என்னு மாறே. 24

நிறைதரு புலமை யாட்சி
நீடிய புகழின் மாட்சி
குறியுடன் பதவி யாளுங்
கூர்மதி யனைத்தும் நோக்கி
அரசரும் வியந்து போற்றி
அன்பினைப் பொழிந்து நின்ருர்;
அறிவுடை ஒருவன் தன்னை
அரசனும் விரும்பும் அன்றே! 25

பண்டுநற் புலவர் தம்மைப்
பாருல காண்ட வேந்தர்
கண்டுளத் தன்பு பூண்டு
காத்தனர் தமிழுக் காக;
பண்டித மணியை எங்கள்
பைந்தமிழ்ப் புலவர் தம்மைக்
கண்டுளத்[1] தரசர் தாமும்
காத்தனர் தமிழுக் காக. 26

---

[1]. கற்கண்டு போன்ற உள்ளம்

11. பொதுப்பணிபுரி காதை

இயலுண்டாம் இசையுண்டாம் கூத்தும் உண்டாம்
இனியதமிழ் மொழியிடத்தே என்பர் மேலோர்
மயலுண்ட அறிவுடையார் கூடி யிங்கு
மறுப்புரைத்தார் இசையில்லை தமிழில் என்றே;
அயல்மொழிக்கே உரியவராய் அம்மொ ழிக்கே
அடிமைகளாய் இருப்பவர்தம் கூற்றே யாகும்;
செயல்மறந்து தமிழ்மாந்தர் உறங்கும் போது
திருடவரும் கயவருக்கு வேட்டை தானே. 1

தோற்கருவி துளைக்கருவி நரம்பு கட்டித்
தொடுகருவி வெண்கலத்துக் கருவி என்று
நாற்கருவி கண்டவர்நாம்; பாடு தற்கு
நன்மிடறும் ஒருகருவி யாகும் என்றோம்;
ஏற்கமதி யிலராகி வஞ்ச நெஞ்சர்
இசையிலையே தமிழ்மொழியில் என்று சொன்னார்;
வேற்கருவி எடுத்தெம்மைச் சாய்ப்ப தற்கு
விலாவிடையே பாய்ச்சுதல்போற் கேட்ட தம்மா. 2

இறைவாழுங் கோவிலுக்குள் உரிமை யில்லை
இசையரங்கில் திருமணத்தில் உரிமை யில்லை
துறைதோறும் தமிழ்மொழியின் உரிமை வேண்டித்
தொடருங்கால் மொழிவெறுப்பு, பகமை என்று
பறைசாற்றும் புல்லுருவிக் கூட்ட மொன்று;
பழமரத்தில் அதுவளர விட்டு விட்டோம்;
நறைவாழும் மலரிருக்க கள்ளிப் பூவை
நாடியதால் நாம்பெற்ற பலனைப் பாரும். 3

தமிழ்மொழியில் வெறுப்புடையோர் அதனி டத்துத்
தணியாத பகையுடையோர் எவ்வி டத்தும்
அமுதனைய மொழிவளர மனமே யில்லோர்
அயன்மொழியில் வெறுப்பென்றும் பகைமை என்றும்
நமையெதிர்த்துப் பழியுரைத்துத் திரிய லுற்றார்
நன்றறிய மாட்டாரும் நம்பு கின்றார்
நமதன்னை நாட்டுக்கு வாழ்வு வேண்டின்
நண்ணுபிற நாட்டின்மேல் வெறுப்பா என்ன? 4

என்சமயம் வாழ்கவென ஒருவன் சொன்னால்
இருந்துவரும் பிறசமய வெறுப்பா என்ன?
என்மொழியிற் பாட்டிசைக்க வேண்டு மென்றால்
எதனிடத்தும் வெறுப்பில்லை; வேண்டு மென்றே
புன்மொழிகள் உரைக்கின்றார் தமிழை மீண்டும்
பூக்கவிடா தொழிப்பதுதான் அவர்தம் நோக்கம்;
வன்முறையில் வாதிடுவார் எந்த நாட்டில்
வாழ்கின்றார்? தீமைசெய ஏன்நி னைத்தார்? 5

பாட்டரங்கம் தமிழ்நாட்டில் அரங்க மேறிப்
பாடுபவன் தமிழன்தான்; அந்தப் பாட்டைக்
கேட்டிருக்கும் அவையினரும் தமிழ மாந்தர்;
கீர்த்தனையாம் கிருதிகளாம் இவையே கேட்கும்
நாட்டமொடு வந்தவர்க்கோ விளங்க வில்லை
நாமினியும் பொறுத்திருந்தாற் பயனே யில்லை
வேட்டெழுந்து தமிழ்வேண்டும் என்று சொன்னோம்
விளங்குகிற மொழிப்பாடல் வேண்டும் என்றோம். 6

இசைக்கிளியை மொழிக்கூண்டில் அடைக்க வேண்டி
எழுகின்றார் என்றுநமைப் பழித்துச் சொன்னார்
இசைக்குயிலைத் தமிழ்வானில் பறக்கா வண்ணம்
இறகொடித்துப் பிறமொழிக்குள் அடைத்து விட்ட
வசைக்குரியார் யாவரெனத் தெரியா வண்ணம்
வழிமாற்றித் திசைதிருப்பிக் காட்டி விட்டுத்
தசைப்பிண்டத் தலையாட்டிப் பொம்மை முன்னர்த்
தமிழ்விடுத்துப் பிறமொழியே பாடி வந்தார். 7

கொடுமையிது கொடுமையெனக் கொதித் தெழுந்து
கொடையண்ணா மலையரசர் 'பத்துப் பாட்டில்
விடுகஇனித் தமிழ்ப்பாட்டிற் காறி டங்கள்
வேற்றுமொழிப் பாட்டுக்கு நான்கி டங்கள்
தடைஎனவோ இதற்கு'மெனத் தமிழர் சார்பில்
தமிழ்நாட்டில் தமிழரசர் பிச்சை கேட்டார்
கெடுமதிய ரதன்பின்னு மிரங்க வில்லை
கிளர்ச்சிசெய முனைந்தபினும் திருந்த வில்லை. 8

நம்முன்னேர் தேடிவைத்துத் தொன்று தொட்டு
நமக்குரிமை யாகிவரும் வீட்டில் வாழ
வம்பென்ன ? வழக்கென்ன ? அந்த வீட்டில்
வாடகைக்கோ ரிடங்கேட்டோம் எவனி டத்தோ!
அம்மொழியார் விரும்பவில்லை தடைக்கல் லானுர்
அடஇனியும் பொறுப்பதுவோ? உரிமை காக்க
இம்மண்ணிற் சிறுபுழுவும் முயலு மன்றே
இனிநமக்குத் தமிழரெனும் பெயர்தா னேனே. 9

மாற்றிதற்குக் காண்பதற்கு நினைந்த அண்ணு
மலையரசர் இயக்கமொன்று தமிழி சைக்குத்
தோற்றுவித்தார்; நல்லவர்கள் ஒத்து ழைத்தார்;
துணைநின்று பணிபுரிந்த இதழும் உண்டு
சாற்றைநிகர் மொழிப்புலவர் துணிந்து வந்து
தகுமுறையால் தமிழிசைக்குத் தொண்டு செய்தார்;
வேற்றுமொழிப் புலமையிலும் வீறு பெற்று
விளங்குகதி ரேசருக்கும் சரிபங் குண்டு. 10

நாடுமுழு தெங்கணுமே தமிழ்மா நாடு
நடத்திவரும் அரங்குகளில் தலைமை யேற்ருர்;
ஏடுகளில் விளக்கங்கள் பிறர்க ருத்துக்
கெதிர்ப்புரைகள் என்றெல்லாம் எழுதி வந்தார்;
''பாடுவது தமிழானுல் என்ன தீமை
படர்ந்துவிடும் ? ஏனச்சம் ? யாருக் கென்ன
பாடுவரும் ? தமிழாலே தமிழர் நாட்டில்
பாடுவது தவறென்ருல் என்ன நீதி?'' 11

''பண்ணமைத்த தேவாரப் பாடல் கேட்டால்
பரமனுக்கும் நெஞ்சுருகும்; செவிம டுத்தோர்
எண்ணத்தை நெக்குருக்கும்; இராம லிங்கர்
இயற்றியநல் லருட்பாடல் தேனும் கைக்கும்
வண்ணத்தை உருவாக்கும்; அயன்ம தத்தில்
வருவேத நாயகனர் வழங்கும் பாடல்
கண்ணுத்த சமரசத்தைப் படைத்துக் காட்டும்;
கனியிருக்கக் காய்கவர்தல் மடமை யன்றே?'' 12

''தாண்டவனர் பதமிருக்கப் பிறபாட் டுக்குத்
தாளங்கள் இடல்முறையா? கையில் பையில்
வேண்டுபொருள் நிறைந்திருக்கக் கடனுக் காக
வேற்றவர்பின் தொழுதுசெலல் சரியா? பத்தி
வேண்டுமெனில் விளங்குமொழிப் பாடல் வேண்டும்;
விளங்காத மொழிகேட்டால் உணர்வா தோன்றும்?
நீண்டபுகழ் பாரதிகள் குஞ்ச ரங்கள்[1]
நிலேதமிழில் வீணுக்கா பாடிச் சென்றர்?'' 13

இசைசுவைத்து மகிழ்வதற்கு மொழிவேண் டாவென்
றியம்புகின்றீர்; அறிவுடைய வாதம் அன்று;
வசைமிகுந்த பிடிவாதம்; நீவிர் பாடும்
வடமொழியும் தெலுங்கிசையும் மொழிகள் என்ற
இசைவுமக்கு வரவிலேயோ? ஏனே இந்த
இழிசெயலே மேற்கொண்டீர்? தமிழில் மட்டும்
நசைவிடுத்த காரணமென்? உங்கள் வாழ்வின்
நலிவுக்குத் தமிழ்செய்த தீமை என்ன? 14

---

[1]. பாரதிகள் குஞ்சரங்கள்– சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார்,
கவிகுஞ்சர பாரதியார் போன்றேர்

"'மொழிவேண்டா என்றுரைத்தீர்; வாதத் துக்கு
மொழிந்ததைநான் ஏற்கின்றேன்; இசைஎ ழுப்பக்
குழலிருக்க யாழிருக்க அவைவி டுத்துக்
குரலெழுப்பிப் பாடுவதேன்? பாடி வாழுந்
தொழிலுடைய பாகவதர் கூட்டந் தான்ஏன்?
தொண்டைகிழித் தலறுவதேன்? அலறும் ஓசை
மொழியன்றோ? இசைக்கருவி யிருக்கும் போது
மொழிஎதற்கோ? அதுமட்டும் வேண்டும் போலும்''.
15

எதிர்ப்பவரும் எடுத்துரைக்க இயலா வண்ணம்
இவ்வகையில் வாதங்கள் எடுத்து வைப்பார்;
கதிர்ப்பெருக்கம் கீழ்வானில் விரியும் போது
காரிருளுக் கங்கென்ன வேலை? நம்பால்
மதிப்பெருக்கம் குறைந்ததனால் புகுந்த வற்றை
மதித்துவர வேற்றதனால் வந்த கேடு;
சதிப்பெருக்கம் இருப்பதைநாம் உணர்ந்து
கொண்டால்
தமிழ்நாட்டில் ஒருகுறையும் நேரா தன்றோ?
16

எரிஏய்ப்ப வருபகையை வெல்ல லாகும்
இனிதேய்க்கும் அகப்பகைதான் எளிதோ வெல்ல?
அரியேற்றை வலையிட்டுப் பிடிக்க லாகும்;
அடங்காத கொசுவுக்கும் அருளை யிட்டால்
குறிபார்த்து நுழைவழியைத் தெரிந்து கொண்டு
கொடுக்காத தொல்லையெல்லாம் கொடுத்தே
நிற்கும்;
வருமாற்றை நன்கறிந்து தோன்றி டத்தில்
மருந்தடித்தால் மடிந்தொழியும் தொல்லை தீரும்.
17

உண்பதும் ஒய்வதும் என்பயன்
தந்தன உற்றறிவால்
எண்ணுக நற்பணி செய்திட
நண்ணுக என்றிசைத்தே
வண்முகில் போலுளங் கொண்டவர்
வாழ்பல வான்குடியில்
கண்மணி வாசகச் சங்கமென்
றென்றனைக் கண்டனரே. 18

காட்டைத் திருத்திக் கலைகள்
பலதேர் கழகமென
நாட்டிற் றிகழ்தர அண்ணா
மலைகண்ட நன்னகரில்
வேட்டு மணிவா சகமன்றம்
கண்டு வியாழன்தொறும்
பாட்டின் நலத்தாற் பயனளித்
தார்மணிப் பண்டிதரே. 19

ஆங்கிலங் கற்றவர் ஆர்வலர்
திந்தமிழ் ஆய்ந்திடவே
ஓங்கிய தில்லையில் ஓர்கழ
கங்கண் டுயர்வுபெறும்
பாங்கினில் ஞாயிறு தோறும்
புகட்டினர் பாவமுது
தேங்கிய நற்சிலம் பாகிய
தேனினைப் பண்டிதரே. 20

ஆசான் பணியிடை ஓய்வே
பெறினும் அமைதியுடன்
பேசா திருந்திலர் பெற்றநல்
லின்பம் பிறர்பெறவே
ஏசாச் சிறப்பின் எழில்ராம
சாமி எனுமவர்க்குக்
காசாற் பெறவிய லாத
கலையெழில் காட்டினரே. 21

பெண்பாலர் கல்விபெறப் பேரறிவு
பெற்றுளிரப் பெரிதும் எண்ணிக்
கண்போலும் அவர்தமக்குக் குருகுலமும்
காணவழி கட்டு ரைத்தார்
பண்பாரும் கொப்பனூ பட்டியெனும்
பதிவளர்மெய் யப்பர் தம்மால்
நண்பாலே கலைமகள்கல் லூரியென
நாட்டுவித்தார் மணியார் அங்கே. 22

ஒருநாள் மகிபாலன் பட்டிக்குள் ளூற்றூர்
மறுநாளும் வந்துசெல மற்றும் மனம்விழையார்
கற்றுழை கள்ளி கருநாகம் புக்குவரும்
புற்றுலே எங்கும் பொலிந்திருக்கும்; வான்முகில்
தான்
ஒற்றே பொழியின் சகதி நிறைந்திருக்கும் 5
பற்றுக் குறைக்கங்குப் பள்ளம் படுகுழிகள்;
ஆற்றில் புனலும் அடித்துத் திரண்டுவரும்
சேற்று நிலமாய்அச் சிற்றூர் விளங்கும்;

பகடு தனைப்பூட்டிப் பண்டியில் ஊர்வோர்
சகடு தனையிழுக்கத் தாங்குதித்து நிற்பார் 10
சுடுகாடும் அங்கே சுடர்விட்டுக் கண்ணிற்
படுமாறு தோன்றிப் படர்வாரை அச்சுறுத்தும்;
கள்வர் சிலரும் கரந்து திரிந்திடுவர்;
உள்ளின் எவரும் உளம்நடுங்கி வேர்த்திருப்பர்;
பாதை கடக்கப் படும்பாடு கண்டவர்தாம் 15
வாதை மறந்து வருவாரோ அவ்வழியில்?
அஞ்சல் நிலையம் அமைந்த இடமதுதான்
அஞ்சாறு கல்லிருக்கும்; அந்தோ! எனத்தோன்றும்;
பிள்ளைப் பருவத்தாற் பேணும்அறிவு பெறப்
பள்ளித் தலமொன்றும் பார்த்தறியார் அவ்வூரார்; 20
பேருந்து செல்லாப் பெருமை உடையதோர்
ஊரந்த ஊரேதான்; யாரங்குச் செல்வார்கள்?
கண்ட கதிரேசர் காட்டு வழிதிருத்துந்
தொண்டு செயநினைந்தார் தோலா முயற்சியினல்
அஞ்சலகம் கல்வி யறிவு தருஞ்சாலை; 25
அஞ்சலின்றிச் செல்ல அழகு தருஞ்சாலை;
உந்தூர்தி செல்ல உயர்பாலம் எல்லாமே
முந்திவரச் செய்தார் முனைந்து.

12. விருதுபெறு காதை

செந்தமிழ் நூலிற் செறிதரு புலமையும்
வடமொழி நூலில் வன்மையும் தெளிவும்
சமய நூல்களிற் சார்பொருள் உணர்வும்
அமையும் செவ்விய ஆற்றல் கண்டோர்,
இயங்கு நூலகம் எனுங்கதி ரேசர்க்கு 5
வியந்து நயந்து விருதுகள் வழங்கினர்;
பிறர்க்கு விருதுகள் தரற்குரி யார்க்குச்
சிறப்புறும் விருதுகள் சேர்த்தனர் ஆசையால்;
பலப்பல பட்டங் கிடைத்தன வாயினும்
நலத்தகு சபையார் நயப்புடன் நல்கிய 10
பண்டித மணியெனும் பட்டம் ஒன்றே
எண்டிசைப் பரவி ஏற்றம் தந்தது.
கவிமணி, பாரதி, கலைஞர் என்பன
அவரவர் பெயராய் அமைந்தன போல
இயற்பெயர் இதுதான் என்னும் வண்ணம் 15
இயக்கம் பெற்ற தெங்கணும் பரந்தே;
இருமொழி நூலுட் பெருகிய புலமும்
ஒருசபை வளர ஊக்கிய தொண்டும்

கருதிய சபையினர் களிப்பின் பெருக்கால்
தண்டமிழ்த் தாத்தா சாமி நாதப் 20
பண்டிதர் தலைமையில் தந்தனர் அதனை;
கரையிலாக் கல்விக் கடலிற் றோய்ந்து
விரிதரு புலமை முதிர்தரல் கண்டோர்
சென்னையில் நிகழ்ந்த சீர்சால் புலவர்
மாநா டதனில் மாண்புறு பெரியோர் 25
முதுபெரும் புலவர் எனும்பெயர் மொழிந்தனர்;
அதுவும் இவரால் அணிபெற் றதுவே;
சமயநூற் றெளிவும் சார்ந்ததன் நெறியில்
அமைவுறும் வாழ்வும் அசையாப் பற்றும்
செம்பொருள் உணர்வும் சித்தாந் தத்துள் 30
திளைத்துத் திளைத்துத் தெளிந்த நுகர்வும்
உளத்தாற் பொய்யா ஒழுக்கமும் கண்டு
குறைவறு குன்றக் குடியில் மேவிய
திருவண் ணுமலைத் திருமடம் உடையார்
இனிய சைவ சித்தாந்த வித்தகர் 35
எனுமொரு பெயரை அளித்தார் இவர்க்கே
திருந்திய இவர்க்குப் பொருந்திய பெயரைத்
தருந்தல மாகித் தனிச்சிறப் புற்றது;
ஆங்கில மன்னரெம் அன்னை நாட்டில்
ஓங்கிய செங்கோல் ஓச்சுங் காலை 40
திருமுடி தாங்கிய செவ்வியர் பிறந்தநாள்
வருகையிற் பற்பல விருதுகள் வழங்கிப்
பெருமைகள் செய்தல் பேணிய மரபாம்
அப்பெரு நாளில் ஆய்தமிழ் தோய்ந்த
இப்பெரும் புலவர்க்கு இராவ்சா கிப்பெனும் 45

விருதினை வழங்க விழைந்ததவ் வரசு
வருமவ் விருதை வாங்க மறுத்த
பெருமிதம் உடையார் பிறங்குநம் மணியார்;
அரசியற் சார்பின் அமைந்தார் தமக்கே
அனைய விருதுகள்[1] அளித்தல் இயல்பு; 50
கல்வித் துறையில் வல்லவர் தமக்கு
மகாமகோ பாத்தி யாயர் என்னும்
ஒருபெயர் வழங்கி உயர்த்திப் போற்றுவர்
எனினும் அதனை எல்லார்க்கும் வழங்கார்
தனியொரு வகுப்பார் தமக்கே உரிய 55
சொத்தெனக் கொண்டு துய்க்க லாயினர்;
அத்தகு விருதினை முத்தமிழ் வல்ல
பண்டித மணிக்குப் படைக்கமுன் வருங்கால்
தனிச்சொத் தாக்கியோர் தடைபல இழைத்தனர்
முனைத்தெழும் அரசரண் ணுமலை முயல 60
மணிக்கவ் விருது வழங்க லாயினர்;
அணிக்கு மற்றோர் அணிவந் தடைந்தது;
பெற்ற விருதினைப் பேணார் சிலருளர்
உற்றஅவ் விருதுக் குரியரும் ஆகார்
சொற்புகழ் விருதுகள் சுமந்தே திரிவர் 65
வருபுகழ் விலைக்கு வாங்குவோர் அவராம்;
ஒருதனி மணியோ உரியவர் ஆனார்
விருதுகள் இவர்க்கு மேன்மைகள் தந்தன
இவரால் விருதுகள் ஏற்றமும் பெற்றன;
தான்சிறி தாயினும் தக்கார்கைப் படுமேல் 70
வான்சிறி தாக வளர்ந்திடும் அன்றே.

---

1. இராவ்சாகிப்.இராவ்பகதூர்,திவான்பகதூர்,

13. நூல்தரு காதை

நற்றமிழ்த் தாயை நாமே மறப்பின்
உற்று நமைநினை வுறுத்துவோர் எவரே?
எற்றே நம்நிலை? எனமன மிரங்கிச்
சொற்ற சுவைநூல் பெற்றனம் இவரால்;
பன்மொழிப் புலமைப் பயிற்சியர் சிலர்தாம் 5
நன்மொழி யிதனுள் நாணம் இலராய்ப்
பன்மொழிச் சொற்கள் பரவிடக் கலந்து
புன்மைச் செயலாற் பொருந்தா தெழுதி
மன்னர் அவரென மகிழும் நாளில்,
அன்னையை மறந்தே அயன்மொழி கற்றோர் 10
எண்ணிய வாறெலாம் எழுதிக் குவிக்கும்
திண்ணியர் பலராய்த் திரிதரும் நாளில்,
ஒருமொழி யேனும் சரிவரக் கல்லார்
சரிநிகர் எமக்கிலை எனப்பறை சாற்றிக்
கலப்பு மொழிதான் காதுக் கினிமை 15
பயக்கும் எனுமொழி பகர்ந்து தமிழைக்
கலக்கும் கொடுமை கடுகிய நாளில்,
எளிய நடைதான் ஏற்ற தெனச்சொலி

அளியர்[1] அவர்தாம் அளவில் வழுவுடன்
இலக்கண நெறியைத் தொலைத்தவர் எழுதித் 20
தலைக்கன மேறிய புலைக்குண மாக்கள்
விலைக்கெனத் தமையே விற்கும் நாளில்,
சாலி நெல்லினுட் சார்தரும் பதரெனப்
போலிப் புலவரும் சிற்சிலர் புகுந்து
பாடல் உலகிற் பழுதுகள் புரிந்தே 25
ஆடல் அயரும் அற்றை நாளில்,
வயங்கிய நம்தமிழ் வடமொழி யின்றி
இயங்குதல் இயலா தெனவுரை நாளில்,
வண்டமிழ், வடமொழி வயிற்றிற் பிறந்ததாம்
கண்டவர் போலிது கழறிய நாளில் 30
இருள்படர்ந் தோங்கிய இலக்கிய உலகில்
மருளறு புலமை நெறியெனும் வானில்
சிவந்து மணியெனும் செங்கதிர் தோன்றலால்
உவந்தனர் விழித்தனர் உறங்கிய மாந்தர்
வஞ்சிப் பார்சிலர் வளர்த்துப் போற்றிய 35
வெள்ளைச் செயலால் விளைந்த கலியெனும்[2]
ஆசிரியப்[3] பாவுரை[4] அளித்தனர் இவரே;
பன்மாண் கல்விப் பாற்கடல் கடைந்து
நுண்மாண் நுழைபுலந் தன்னால் வாரி
அமிழ்தெனத் தந்தனர் அரும்பெரும் நூல்கள்; 40
இருமொழி பயின்றும் ஒருமொழி தாய்மொழி
பெரிதும் வளரப் பேணிக் காத்தனர்
தெள்ளிய புலமும் ஒள்ளிய அறிவும்
உள்ளவர் ஆதலின் ஓம்பினர் தமிழை;

---

1. இரங்கத்தக்கார்; 2. துயரம்
3. ஆசு + இரிய—குற்றம்நீங்க 4. பாவும் உரையும்

உண்மைத் தமிழன் உள்ளம் எதுவோ 45
கண்ணவத் ததனைக் கட்டிக் காத்தனர்;
புகழ்ப்பே ராசையாற் பொருட்பே ராசையால்
நகத்தகும் தொழும்பர் ஆகின ரல்லர்;
தலைநாள் தொட்டுக் கடைநாள் வரையும்
கலைமா மகளின் கடைக்கண் ணருளால் 50
தமிழ்மகன் எனவே தாமுயிர்த் திருந்தார்;
தூய நெஞ்சினர் தொடுத்தநன் னூல்கள்
ஆய்தொறும் இன்ப அன்பினை வழங்கிடும்;
சமய நெறியிற் றணவா[1] ஒழுக்கும்
அமையுமந் நூலினுள் ஆழ்ந்த புலமும் 55
நுண்பொருள் ஓர்ந்து நுவலுந் திறமும்
உண்மைப் பொருளின் உணர்வும் ஒருங்கே
கைவரப் பெறலான் காட்டும் சமய
மெய்வழி ஆய்ந்து விளக்கும் நூலினை
உரைநடைக் கோவையென் றொருபேர் தாங்க 60
வரைந்து தந்தனர் வாய்மையின் நின்றே;
ஐந்து கட்டுரை ஐந்தெழுத்[2] தாமெனப்
பைந்தமிழ் நடையிற் படைத்துத் தந்தனர்;
சான்றோர் யாத்த சங்கப் பாக்கள்
ஆன்றோர் சுவையுடன் ஆக்கிய காப்பியம் 65
மெய்யுணர் வாளர் செய்தருள் நூல்களுள்
வைகும் நறுங்கனி வளவிய எடுத்துச்
சாறு பிழிந்து சர்க்கரை தூவி
ஊறும் பாலும் ஒள்ளிய தேனும்
அளவுடன் கலந்து சுவையுற ஆக்கி 70

---

[1]. நீங்காத [2]. பஞ்சாக்கரம்

வளநடை யதனாற் கட்டுரை வடித்துக்
கோவை இரண்டெனக் கொடுத்தனர் அதன்சுவை
நாவின் உரையால் நவிலுதல் அரிதே;
வேழ முகத்தன் மீதிவர் பாடிய
சூழும் மாலை சொலும்அந் தாதி 75
பதிகம் என்பன பாவியல் மாலைகள்;
தனித்தனிப் பாடலும் இனித்திடும் வகையால்
அளித்தனர் ஆயினும் அளவிற் சிறியன;
யாவில் நனைந்தவர் பாவை மிகுத்திலர்
காவியந் திளைத்தவர் காப்பியம் விளைத்திலர்; 80
திருவுளம் அதனைச் செயநினைந் திருப்பின்
மற்றுமோர் இளங்கோ பெற்றுயர்ந் திருப்போம்
அப்பெரும் பேற்றை அடைந்தோம் அல்லோம்
எப்பொழு ததனை எய்துவம் யாமே?
அயன்மொழி கற்றோர் அரைகுறைப் புலத்தால் 85
மயல்மீக் கூர்ந்து வண்டமிழ் மொழியில்
ஒன்றும் இல்லை என்று வெறும்வாய்
மென்று திரிவார் மேவார் போல;
நன்றெனக் கண்டதை நற்றமிழ் மொழியிற்
பெயர்ப்பான் வேண்டிப் பேரிடர்ப் படுவார் 90
உயிர்ப்பார் அவர்தாம் உயரிய தாய்மொழி
கல்லா ராகிக் கலங்கி நின்று
பொல்லா நடையாற் புனைகுவார் தமிழென;
எதையும் ஏற்கும் இளகிய தமிழகம்
அதையும் ஏற்கும் அமைதியின் நின்றே; 95
பண்டித மணியார் பைந்தமிழ்ப் பயிற்சியும்
பண்டை வடமொழிப் பயிற்சியும் ஒருங்கே

கொண்டவ ராதலின் கூர்ந்தநன் மதியால்
வளம்பெறு தமிழில் வடமொழி நூல்களைத்
திறம்படப் பெயர்த்துத் தென்மொழி வளர்த்தார்; 100
மொழிபெயர்த் துதவலும் முன்னையர் கண்ட
மொழிப்பணி யாகும் எனவே முனைந்து
தேர்ந்து சிலநூல் தெள்ளிய தமிழில்
ஓர்ந்து மொழிபெயர்த் துதவினர் இவரே;
தலைப்படு செல்வ வளத்தவன் ஆயினும் 100
இலக்கிய ஆர்வலன் மொழிச்சுவை தேர்ந்தவன்
நாத்திறம் பெற்றவன் நற்புகழ் உற்றவன்
சூத்திர கனெனச் சொலப்படும் அரசன்
யாத்ததோர் நாடக நூலினைப் பெயர்த்துப்
பண்ணுயர் தொழில்வலார் மண்ணியல் சிறுதேர் 115
எண்ணும் வகையால் இயற்றித் தந்தனர்
ஒவ்வோர் உறுப்பும் செவ்விதின் அமைந்து
கவ்வும் எழிலாற் காண்பவர் உளத்தை
ஈர்த்திங் குலவிய தத்தேர்
பார்த்தவர் வழங்கினர் பாராட் டுரையே. 115

'தச்சிட்டுச் சூத்திரகன் செய்த ளித்த
தனிநெடுந்தேர் நிலைபெயரா தங்கு நிற்க,
அச்சிட்டுப் பூணிறுவி[1] ஆர மெல்லாம்
அழகுறுத்துத் தமிழகத்தில் ஓட்டு வித்தான்
நச்சிட்ட[2] ஒருகுலத்தார்க் குரித்தே என்று
நவில்நாளில் அத்தொழிலில் வல்லா னாகி
மெச்சிட்ட புகழ்படைத்துச் சிறந்து நின்றான்
மேவுகதி ரேச'னென ஒருவர்[3] சொன்னார். 1

---

[1]. பூணிறுவி—பூண் + நிறுவி, [2]. விரும்பப்பட்ட, [3]. வயிறு,

நாக. ராம. அ. இராமநாதச்செட்டியார்

ஒன்பது சுவைக ளென்ன
　உயர்ந்தவர் ஓதி வைத்த
ஒன்பது மணிகள் பூட்டி
　ஓட்டினன் சிறுதே ரிங்கே
தென்வட மொழிக ளாய்ந்த
　தெள்ளியன் கதிரே சப்பேர்
மன்னிய மணியே என்று
　மற்றொரு துறவி[1] சொன்னார். 2

முதனூலின் பொருள்முற்றும் தெளியக் காட்டும்
　முகம்பார்க்கும் நல்லாடி,[2] அந்நன் னூலின்
எதன்சுவையும் குன்றாமல் வடித்துக் காட்டும்
　ஏதமிலா நிழற்படமாம்; வடமொ ழிக்கண்
உதவுமொரு பெருநூலைத் தமிழில் ஆக்கி
　உருட்டியமண் ணியல்சிறுதேர் என்னும் நூலே
புதுமைசெயும் பண்டிதமா மணியை என்றும்
　போற்றுதும்யாம் எனமொழிந்தார் தமிழ வேளே.[3] 3

எதுமுதனூல் எதுவழிநூல் என்று ரைக்க
　இயலாது தடுமாறப் படைத்துத் தந்தான்
முதனூலிற் றெளிவின்றிக் கிடந்த வற்றை
　மொழித்திறத்தால் முட்டறுத்துத் தெளிய வைத்தான்
அதனாலே அவன்பெருமை ஓங்கிற் றம்மா!
　அவன்பெரிய பண்டிதன்தான் என்று ரைத்தார்
முதுமொழியாம் வடமொழிதேர் கல்லூ ரிக்கண்
　முதன்மையர்சுப் பிரமணிய ஐயர் தாமே. 4

1. விபுலாநந்தஅடிகள், 2. கண்ணாடி, 3. த. வே. உமாமகேசுரர்

முதனூலிற் கண்டதனை முகந்து கொண்டு
மொழிதமிழிற் குறையாது கொடுத்து மேலும்
அதனோடும் அசையேனும் கூடா வண்ணம்
அளந்தெடுத்து வழங்குமிவர் சொல்லிற் செட்டும்
சிதையாத பொருள்நிறைவும் காணுங் காலை
சீர்தூக்கும் வணிகர்குல அழகைக் காட்டும்;
கதிரேச மணியாரின் மொழிபெ யர்ப்பைக்
கண்டதிரு பாரதியார்[1] உரைத்த தீர்ப்பு. 5

வல்லவர் போற்ற வடமொழி நூலை
நல்லியற் றமிழில் நயந்து தந்த
பண்டித மணியார் இன்னும் பலப்பல
தண்டமிழ் மொழியில் தருதல் மேவினர்;
சுக்கிர நீதி சுலோசனை மற்றும் 5
உதயண சரிதமும் உவந்து தந்தனர்;
மாலதி மாதவம் முதலன யாத்தும்
சால மகிழத் தந்தனர் நமக்கே.

ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணறிவு, நூலாசான்
அகக்கருத்தை உணரும் ஆற்றல்,
போழ்ந்துபுனல் எதிரேறும் ஓடம்போற்
புகுந்ததனுள் உண்மை தேறல்
வாழ்ந்தவுல கியலறிவு, மொழிப்பயிற்சி,
வளர்ந்தபல நூற்ப யிற்சி,
ஏய்ந்தவரே ஒருநூலுக்குரையெழுத
ஏற்புடைய ராவர் என்ப 1

---

1. நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார்

உரையெழுதும் பண்புநலன் அத்தனையும்
ஒருங்குடைய மணியார் தேங்கிக்
கரைபுரளும் அருளாளர் கசிந்துருகிக்
கண்மல்கி வாத வூரர்
தரைமகிழ அளித்ததிரு வாசகத்துள்
தனிநிலையிற் றோய்ந்து தோய்ந்து
நெறிமுறையில் உரைதந்தார் அவ்வுரையின்
நிலையுரைக்க எவரால் ஒல்லும் ? 2

அணுவுக்குள் மறைந்திருக்கும் ஆற்றலினை
அளந்தறிய வல்லார் போலக்
கணுமிக்க கரும்புநிகர் சொல்லுக்குள்
கரந்திருக்கும் பொருளெ டுத்த
துணிவுக்கு வியந்துலகம் போற்றியது
சொலற்கரிய புலமை யுற்ற
திணிவுக்கு வாழ்த்தியது வாசகத்தின்
தெளிவுக்குள் திளைத்து நின்றே. 3

கண்டுநிகர் சொல்லுக்குள் கடைந்தெடுத்துக்
காணுகின்ற நயங்கள் சொல்லி
மண்டுமதன் சுவைசொல்லி முறைவைப்பில்
மருவிவரும் நோக்கம் சொல்லி
கண்டபிற ஒப்புமையும் உடன்சொல்லிக்
காட்டிவரும் புலமை யாலே
பண்டையுரை யாசிரியர் வரிசைபெறும்
பண்டிதராய் விளங்கி நின்றார். 4

14. மணிவிழாக் காதை

தெருவிடை மணல்ப ரப்பித்
தெள்ளிய நீர்தெ ளித்தும்
அரிசியிற் றிரித்த மாவால்
அணிபெறக் கோல மிட்டும்
வருபவர் உள்ள மெல்லாம்
மகிழ்வினிற் குளிரும் வண்ணம்
அரிவையர் கோலஞ் செய்ய
அழகினுற் பொலிந்த தவ்வூர்.[1] 1

புதுக்கிய மனையின் வாயிற்
பூம்பொழிற் பந்த ரிட்டார்;
மதிற்புறங் கமுகு வாழை
மரங்களும் குலைகள் தொங்க
எதிர்ப்புறங் கட்டு வித்தார்;
இளந்தளிர்க் குருத்தெ டுத்துப்
புதுப்புது முறையாற் பின்னிப்
பொலிவுற நால[2] விட்டார். 2

---

[1]. மகிபாலன்பட்டி, [2]. தொங்க

மாவிலைத் தோர ணங்கள்
வயங்குறக் கட்டு வித்தார்;
பூவினிற் சரங்கள் கட்டிப்
புதுமணம் பரவ விட்டார்,
வாவியிற் பூத்து நிற்கும்
மலர்களும் கொணர்ந்து வைத்தார்;
காவெனக் குளிர்ந்து தோன்றக்
கடிநகர் கோலஞ் செய்தார். 3

இன்னியம் முழங்கும் ஓர்பால்
இசையுடன் மூவர் சொன்ன
நன்னயங் கெழுமு பாடல்
நலமுற ஒலிக்கும் ஓர்பால்
சின்னவர் ஓடி யாடுஞ்
சிரிப்பொலி கேட்கும் ஓர்பால்;
முன்னைய மறைகள் ஓதும்
முழக்கமுங் கேட்கும் ஓர்பால். 4

கண்களைக் கவருங் கோலம்
காதுகள் இனிக்கும் பாடல்
தண்ணெனும் பந்தர் யாவும்
சார்தரப் பொலிந்த தவ்வூர்;
பண்ணுயர் தமிழில் வல்ல
பண்டிதர்க் கறுபான் ஆண்டு
நண்ணிய தறிந்த மக்கள்
நகரினை அழகு செய்தார். 5

கொட்டிய முழவின் ஓசை,
குலவிய குழலின் ஓசை,
பட்டியல் மடவார் பேச்சு,
பச்சிளங் குழந்தை பாடல்,
அட்டிலில் முனைவார் கூவல்,
ஆடவர் அங்கு மிங்கும்
இட்டநற் பணியின் மேவி
அலைபவர் எழுப்பும் ஓசை. 6

வரவுரை கூறும் ஓசை
வருபவர் வழங்கும் ஓசை
மருவிய அன்பின் வந்தோர்
வழங்கிய வாழ்த்தின் ஓசை,
பரிசிலைச் சுமந்து வந்தோர்
பரப்பிய ஓசை யெல்லாம்
செறிதரப் படர்ந்த தந்தச்
செந்தமிழ் மனையில் யாண்டும். 7

அணிதிகழ் முத்துப் பந்தர்
அமைந்தநல் லரங்கில் ஏறி
மணிவிழாக் காணுஞ் செம்மல்
மனையொடும் இணைந்தி ருந்தார்;
அணுகியே கதிரி ரண்டும்
அருகொருங் கிருந்த தொத்தார்
துணைவியின் கழுத்திற் றாலி
தொடுத்தனர் வாழ்த்தின் ஊடே. 8

பழுத்தவர் அடியில் வீழ்ந்து
பற்பலர் வாழ்த்துப் பெற்ருர்;
வழுத்துடன் பரிசில் நல்கி
வணங்கினர் மகிழ்வு பெற்ருர்;
கழுத்தியல் மாலே தாங்கும்
கற்பினுர் அருகில் நிற்கத்
தொழத்தகும் அம்மை யப்பர்
தோற்றத்தை நினைந்தி ருந்தார். 9

முற்பகல் நிகழ்ச்சி யெல்லாம்
முழுமையுஞ் சமயச் சார்பே;
பிற்பகல் நடந்த வெல்லாம்
பீடுயர் தமிழின் சார்பாம்;
முற்பகல் கண்ட தெல்லாம்
மூசுபூ மாலை யாகும்;
பிற்பகல் கண்ட தெல்லாம்
பேசுபா மாலை யாகும். 10

மாநிதிக் கிழவ ரண்ணு
மலேமனர் தலேமை ஏற்கக்
கோநிதிக் கிழவர் கூட்டம்
குழுமியங் கினிதி ருக்கப்
பாநிதிக் கிழமை தாங்கும்
பண்பினர் வாழ்த்து ரைக்க
மாமதிக் கிழவர்க் கங்கே
மணிமலர்[1] ஒன்றைத் தந்தார். 11

---

[1]. கரந்தைத் தமிழ் சங்கத்தார் படைத்த மணிவிழா மலர்.

கரந்தையிற் சங்கங் கண்டோர்
 கனிந்தநல் லன்பின் ஊறிச்
சுரந்ததோர் மலரைச் சூட்டிச்
 சொல்லரும் மகிழ்வு பெற்றார்;
பரந்தநம் நாட்டில் தோன்றும்
 பற்பல கழகச் சார்பில்
நிரந்துபா மலர்சொ ரிந்து
 நெஞ்சினைத் திறந்து வைத்தார். 12

இறுதியில் மணியார் இயம்பினர் நன்றி;
'பாட்டினும் உரையினும் பகர்ந்தன யாவும்
கூட்டு மன்பைக் குறித்தன வேயாம்
பன்மொழிப் புலவர்[1] பாரதிச் செம்மல்[2]
என்னுயிர்த் தோழர்[3] இவர்முத லாகச் 5
சொற்றநற் பெரியோர், உற்றுழி யுதவும்
பற்றுள சபையார் மற்றும் இவ்வுழை
இவ்விழா நிகழ்ச்சிகள் செவ்விதின் இயக்கிக்
கவ்விய அன்புடன் கடமை யாற்றியோர்
மலரும் அன்பின் விளைதரும் விலையிலா 10
மலரினை ஈந்து மனமகிழ் வூட்டியோர்
அனைவரும் என்றும் நினைதற் குரியார்;
அணிமையில் நிகழ்ந்த அண்ணா மலைமன்
மணிவிழா நாளில் மன்னர் மனையுள்
அளவிலாச் செவ்வியர் அடங்கி யிருந்தனர்; 15
அத்தகு மன்னர் அடியேன் சிற்றிலில்
அடங்கி யிருந்து தொடங்கின ராயின்
என்தவப் பேற்றை யாதென மொழிவேன்'
என்றுதம் நன்றியை எடுத்துரைத் தனரே.

---

1. தெ. பொ. மீ; 2. நாவலர் ச. சோ. பாரதியார்
3. கரந்தை நீ. கந்தசாமிப் பிள்ளை,

15. பிணியுறு காதை

பாப்புனையுந் திறனுடைய புலவர் என்பார்
படுவிரைவில் உணர்ச்சிகளுக் காளாய் நிற்பர்;
வாய்ப்பனவாம் இன்பதுன்பம் இரண்டி னுள்ளும்
வருகின்ற அவ்வுணர்வின் வடிவாய் நிற்பர்;
காப்பிட்டு மறைத்துவிட அறிய மாட்டார்
காட்டிடுவர் உணர்ச்சிகளை வெளிப்ப டுத்தே;
யாப்பவர்க்குத் தடையாக நிற்ப தில்லை
அவர்வழியில் அதுநிற்கும் பாடல் தோன்றும். 1

வடித்தெடுத்த சொல்லழகர், நீற ணிந்த
வடிவழகர், இருமொழியும் சொன்ன நூல்கள்
படித்தெடுத்த வாயழகர், சான்றோர் கூட்டம்
பழகவரும் நட்பழகர், முதுமை யுற்றார்;
துடுக்குடுத்த வாதநோய் அவரைப் பற்றித்
துன்புறுத்தத் துயர்க்கடலுள் வீழ்ந்து நொந்
தார்;
வடுக்கெடுத்த மதியரைத்தான் தமிழ வானில்
வாதமுகில் ஒளிமறைக்க வந்த தம்மா ! 2

அணிபெற்ற கவிக்கம்பன் பாட்டுக் கன்பர்
அரும்பொருளைத் தெரிந்துணர்ந்து விளக்கும்
சொல்லர்
பிணியுற்ற சமுதாயக் கேட்டை யெல்லாம்
பேர்த்தெடுத்த போர்மறவர் அன்பு நண்பர்
துணிவுற்ற முருகப்பர் செட்டி நாட்டுச்
சுயமரியா தைப்பணிக்குச் சொந்தக் காரர்,
பிணியுற்ருர் பண்டிதமா மணியார் என்று
பெருந்துயரிற் புறப்பட்டார் யாமும் சென்ருேம். 3

இவ்விருவர் தமக்குள்ளும் வேறு பட்ட
இருகருத்துக் கொண்டமையால் தனித்தி
ருந்தார் !
ஒவ்வொருவர் மனத்திடத்தும் பிளவே யன்றி
ஒன்றுபடும் நிலையில்லை; எனினும் அந்தச்
செவ்வியநற் புலவருக்கோ நோயென் ருங்கே
செயல்மறந்து துணைவியுடன் ஓடி வந்தார் ;
அவ்வியல்பை என்னென்போம் சான்ருேர்
சான்ருேர்
பாலரென அன்றுரைத்த மொழிபொய் யாமோ? 4

அருகில்வரும் முருகப்பர் தம்மைக் கண்டார்
அப்புலவர் ஓவெனவே அலறி விட்டார் ;
உருகிவரும் உணர்ச்சியினுல் குழந்தை போல
ஒருநொடியில் மாறிவிட்டார் 'எனக்கு வந்த
பெருகுதுயர் தருநோயைப் பாரும் ஐயா
பிழைஎன்ன நான்செய்தேன் இறைவன் என்பால்
தருதுயரை யார்துடைப்பார் ஐயோ' என்று
தாளாமல் அழுதழுது புலம்பி விட்டார். 5

அருகிருந்த முருகப்பர் துணையை நோக்கி
'அம்மாஅம் மா'வென்று கூவி விட்டார்
கருவிருந்து பெற்றெடுத்த தாயை இன்று
காண்கின்றேன் உம்முருவில் அம்மா! அம்மா!
உருகுகிற தெனதுமனம்; என்னைக் காண
ஓடோடி வந்திரே! அம்மை யப்பர்
அருகில்வரல் போலுணர்ந்தேன் எனப்பு லம்பி
அழுதழுது கண்ணீரில் நனைந்தி ருந்தார். 6

பாட்டுக்குள் நயமுரைத்து மகிழ வைத்த
பண்பட்ட செந்நாவில், தமிழ்மு ழக்கம்
கேட்பிக்கும் மணிநாவில், புலம்பல் ஓசை
கேட்டதனுல் மனமுருகிக் கண்ணீர் சிந்தி
நாட்டுங்கற் சிலையானும் சிறிது நேரம்
நாவசைய விலைஎமக்குப் பின்னர்த் தேறி
ஏட்டுக்குள் ளடங்காத துயரம் மாற
இயன்றவரை முருகப்பர் எடுத்து ரைத்தார். 7

ஆறுதலை வைத்தானைப் பரவும் அன்பர்
ஆறுதலைப் பெற்றவராய்ப் பேச லுற்ருர்;
''சீறுதலை உம்மிடத்துக் கொண்ட தாலே
சிலநேரம் உமைத்தாக்கிப் பேசி யுள்ளேன்
மாறுதலைப் பெரிதாக மனத்துட் கொண்டேன்
மனங்கொள்ளா ததையெல்லாம் மறந்து விட்டுத்
தேறுதலைக் கூறுதற்கு வந்தீர் உங்கள்
திருவுளத்துப் பெருமையினைத் தெரிந்தே னல்லேன்''. 8

''நடந்ததைஏன் மீண்டுமினி நினைக்க வேண்டும்?
நானெதுவுங் கருதவில்லை; நம்மனத்துட்
கிடந்ததைநாம் வெளிப்படுத்த மேடை ஏறிக்
கிளக்குங்கால் வேறுபடும் நிலைகள் அங்குத்
தொடர்ந்துவரல் முறைதானே; அதனு லென்ன?
தொண்டுசெயும் பொதுவாழ்வில் இன்னே ரன்ன
படர்ந்துவரும்'' எனமொழிய அமைதி கண்டார்;
பண்பட்ட உள்ளத்திற் பகைமை ஏது? 9

''மலையத்து நாட்டிலுள இராம சாமி
மடலொன்று நலங்கேட்டு வரைந்தி ருந்தார்
நிலைபற்றி நானவர்க்கு மடல்வ ரைந்தேன்
நிலைத்திருந்து தருதுயரைக் கவிதை யாக்கி
அலைகடலுக் கப்பாலே அனுப்பி வைத்தேன்
அவர்மகிழ்ந்தார்[1]'' எனவுரைத்து மணிம
கிழ்ந்தார்;
அலைவுறுத்தும் பிணியுழந்தும் கவிதை தந்தார்;
அக்கவிதை 'சீதநீர்' எனத்தொ டங்கும். 10

பாடலதைப் பாடுங்கால் அவர்மு கத்திற்
படர்ந்துவரும் ஒளிகண்டோம்; இதழில்
முன்போல்
ஓடிநடம் பயில்கின்ற முறுவல் கண்டோம்;
உவகையொடு தெளிவினையும் விழியில்
கண்டோம்;
வாடவரும் பிணிமறந்து தமைம றந்து
வாய்மலர்ந்த மணிமொழியைக் கேட்டு வந்தோம்;
பீடுபெறு பெருமிதமும் தோன்றக் கண்டோம்;
பிணிதவிர்த்து நலமளிக்கும் தமிழே வாழி. 11

பண்டிதமா மணிப்புலவர் நோயு ழந்து
பரிதவிக்கும் செய்திதனை ஒருநாள் கேட்டு,
மண்டிவரும் பெருந்துயரம் தாங்கா தாங்கண்
மலை[1]யுறையும் அடிகளவர் ஓடி வந்தார்;
அண்டிவரும் இன்பதுன்ப உணர்வெ தற்கும்
ஆளாகா திருப்பதுவே துறவோர் கொள்கை;
கண்டுநிகர் தமிழ்ச்சான்றோர்க் குற்ற துன்பம்
கசிந்துருகச் செய்ததுகாண் துறவி நெஞ்சை. 12

பதறிவரும் நம்மடிகள் பூங்குன் றத்திற்
படுத்திருக்குந் தமிழ்வடிவைக் கண்டு நொந்தார்;
கதறியழ இயலாது செயல்ம றந்து
கசிந்துருகி நின்றிருந்தார்; அதனைக் கண்ட
கதிர்மணியார் பொறியொடுங்கிப் புலனொ டுங்கிக்
கண்கலங்கிக் கைதொழுது நலிந்து ழன்றார்;
முதலிலெவர் வாய்மலரும் மலர வில்லை
முத்துதிர்த்துச் சிவந்தனகாண் விழிகள் நான்கும். 13

உள்ளத்தால் உணர்ச்சியினால் ஒன்று பட்டால்
உதடுகளுக் கங்கென்ன வேலை? நெஞ்சம்
விள்ளத்தான் துடிதுடிக்கும், ஆனால் ஒன்றும்
விளம்பத்தான் இயலாது; விழிகள் மட்டும்
மெள்ளத்தான் உணர்த்திவிடும், அதனால் குன்றின்
மீதுறைவார் பூங்குன்றர் கூடும் அன்பு
வெள்ளத்தில் மூழ்கியதால் உளக்க ருத்தை
வெளிப்படுத்தி விளக்கினகாண் முகங்கள் மட்டும். 14

---

[1]. குன்றக்குடிமலை

நெடிதுயிர்த்துச் சிறுநேரங் கழிந்த பின்னர்
நிறைதமிழின் சுவைகண்ட வாய்ம லர்ந்தார் ;
அடியவனைக் காண்பதற்கோ அடிகள் வந்தீர் ?
அன்புளத்தால் எனக்கருளத் தேடி வந்தீர்
அடிகள்திரு வடிபடர எனது சிற்றில்
அஃதென்ன மாதவந்தான் செய்த தோவென்
றடிமனத்திற் பூத்துவரும் உணர்ச்சிப் பூவை
அன்பெனுநார் தொடுத்தெடுத்து முன்னர்
வைத்தார். 15

எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருந்த பாங்கை
இருந்தபடி பொருள்விளங்க இருந்து காட்டிச்
சொல்லாமற் சொன்னவரை நினைந்து வாழும்
தொழிலுடையார், உருக்குவதில் எடுப்பும் ஈடும்
இல்லாத வாசகத்தேன் மாந்தி மாந்தி
இளகுகிற மனமுடையார், மீண்டும் வாயாற்
சொல்லாமற் பொழிவிழியால் முகக்கு றிப்பால்
தொழுமிருவர் சொல்வதெலாம் சொல்லிக்
கொண்டார். 16

16. கதிர்மறை காதை

தமிழக மெங்கனும் தண்டமிழ் பரப்பி
அமுதம் எனுந்தமிழ் அள்ளி யள்ளிப்
பருகின ராதலின் பாரில் அமரர்தம்
பெருகிய சிறப்பினைப் பேணிக் கண்டவர்,
வாழும் முறையால் வையத் தகத்து 5
வாழும் உயரிய வாழ்வினைப் பெற்றவர்,
உரனெனுந் தோட்டியால் ஓரைந்துங் காத்து
வரன்முறை தெரிந்து வழுவிலா தமைந்தவர்,
பொய்ம்மை தவிர்ந்து மெய்ம்மை விழைந்து
செய்வன யாவும் செவ்விதிற் செய்பவர், 10
இழுக்கல் அறியா ஒழுக்கக் குன்றில்
முழுக்க ஏறிய முதுபெரும் புலவர்
பண்டைத் தமிழும் படர்வட மொழியும்
கண்டத் துறையில் பண்டித மணியென
ஆனவர் ஒருநாள் அற்றைக் கடன்களை 15
ஆன முறையால் இயற்றி அயர்ந்தனர்;
காய்கதிர் வானிற் சாய்பொழு தானது
சாய்வுநாற் காலியிற் சாய்ந்தவர் இருந்துழி

வாங்கும் உயிர்ப்புத் தேங்கி வந்தது;
தேங்கும் உயிர்ப்புத் திணறல் காண்டலும் 20
பாயல் விரித்துப் படுத்தனர் தரையில் !
விரித்த பாயலிற் படுத்தவர் விழித்திலர் ;
விரித்துரை நல்குவோர் விரித்திலர் ஒருசொல்;
உதடுகள் எதையோ ஓதி யசைந்தன
அசைந்தன தாமும் அசைவற் றோய்ந்தன ; 25
கதிரவன் இன்பக் கடலுள் மூழ்கினன்
அதன்பின் யாண்டும் அழுகுரல்
துயர இருளொடும் தொடர்ந்தது படர்ந்தே.
'தள்ளையின் நலத்தைத் தாங்கிப் புரக்கும்
பிள்ளையைப் பெற்றேன் பெருங்களிப் புற்றேன், 30
இன்றவன் எங்கோ எனைவிட் டேகினன்
துன்றும் இடர்தனைத் துடைப்பவர் எவரோ ?
வாழ்வெனும் ஏட்டில் வரவு வைத்தேன்
சூழ்துயர் படரச் செலவே தொடர்ந்தது ;
புலவரும் அரசரும் புரவலர் பலரும் 35
குலமணி யிவற்கு நலமணி விழாவெனப்
போற்றினர் அவன்புகழ் சாற்றினர் கேட்டுளத்
தேற்றிய மகிழ்வால் இறும்பூ துற்றேன் ;
விழாமணி மண்ணில் வீழ்ந்த தோவென'
அழாநின் றயர்ந்தனள் தமிழெனும் அன்னை; 40
கண்ணின் மணியைக் கையுறு கனியை
மண்ணிற் படுத்தவோ மகனெனப் பெற்றனள் ?
அரும்பெற்ற புதல்வனை ஆருயிர் மைந்தனைப்
பெருங்குலக் கொழுந்தைப் பிரிந்திடின் பெற்றவள்
அடைதுயர் களைதல் அரிதினும் அரிதே 45
உடைந்த உளத்தவள் உறுதுயர் பெரிதே !

'அன்னையை இழந்த எம்மை
ஐயநீ புரந்து நின்றாய்;
பின்னைநீ பிரிந்து விட்டாற்
பேதுறு வேமைக் காக்க
முன்னுவோர் எவரே உள்ளார்?
மூழ்கிய துயரை நீக்க
என்னயாம் செய்வோம்' என்று
மக்கள் தாம் இரங்கி நின்றார். 1

முந்தையாம் செய்த வத்தால்
முதல்வநின் மக்க ளானோம்
தந்தையாய்த் தாயாய் எம்மைத்
தாங்கியே புரந்து நின்ற
எந்தையே எங்குச் சென்றாய்
இரங்க வைத் தேகிவிட்டாய்!
எந்தவா றிதுபொ றுப்போம்?
எங்ஙனம் உய்யு மாறே? 2

சிந்தித்துச் சிந்தித்து வாழ்நா ளெல்லாம்
செயலாற்றி வந்ததமிழ்ப் பெரியார் எங்கே?
சிந்தித்துக் கண்டவற்றை நிரல்ப டுத்துச்
செவிகுளிரத் தந்தபே ரறிஞர் எங்கே?
புந்திக்குள் இருளகற்றி ஒளியும் நல்கிப்
பொலிந்திருந்த கதிரெங்கே? எங்கே? என்று
சந்தித்த புலவரெலாம் கண்ணீர் சிந்தித்
தாளாத துயரத்தில் மூழ்கி நின்றார். 3

'பெருநிதியாற் களிப்புற்றேம் ஆயினும்யாம்
பேதலித்தேம் அமைதி யின்றி,
பெருமதியால் நீகண்ட பாட்டின்பப்
பேறனைத்தும் யாமும் துய்க்கத்
தருமுறையால் தந்தனைநீ; செல்வத்தைத்
தகுவழியிற் செலவு செய்ய
ஒருமதியால் உரைத்தனைநீ; என்செய்வேம்?
ஒன்றறியேம்' என்றார் செல்வர். 4

மணிமொழியை[1] மனம்வைத்தாய்
வளர்கலையை மதிவைத்தாய்
அணிமதியைத் தலைவைத்தான்
அடியிணையைத் தலைவைத்தாய்
பணிபுரியும் திருத்தொண்டர்
புழங்கதையும் மூவர்தரும்
கனிமொழியும் மொழிவதற்குக்
கதிர்மணியே நாவைத்தாய். 5

உலகமெலாம் சிவமயமாய்
ஒளிபெறவே உளங்கொண்டாய்
அலகில்பிற சமயங்கள்
அடுத்துறினும் அகச்சமயம்
குலவிவருஞ் சித்தாந்தக்
குறிக்கோளைத் தெளிந்துணர்ந்தாய்
நலமருளும் சிவநெறியில்
நடந்தொழுகும் அருள்பெற்றாய். 6

---

1. திருவாசகம்

அறுபத்து மூவர்வர
லாறுதெளிந் தறிந்தனை நீ
ஒருபத்தும் தொகையெட்டும்
உளவாறு நுகர்ந்தனை நீ
இருபற்றும் உடைமையினுல்
எழிற்றமிழும் சிவநெறியும்
பருவத்துப் பயிர்போலச்
செழித்துயரப் பரப்பினை நீ. 7

மறவாத சிவனடியும்
மருளாத தமிழுணர்வும்
திருவாத வூரடிகள்
வாசகமும் தெளிந்ததனுல்
பிறவாத பேரியாக்கை
பெருமாறு வேண்டுதுமென்
றெருவாத அன்புளத்தால்
திருமடங்கள் ஓதினவே. 8

அழுக்கறுக்கும் நூல்களிலே பெரியனவாம்
அரியனவாம் என்ப வேனும்
பழுத்திருக்கும் நுண்மதியால் எளிதிலவை
படிப்பித்தாய், எங்கள் வாழ்வில்
முழுத்தகுதி பெறுவதற்கும் நல்வழிகள்
மொழிந்தாய்நீ மறப்ப தேயோ?
வழுத்துகிறேம் நின்னடியை எனநினைந்து
மாணவர்தாம் வணங்கி நின்றுர். 9

'தலைவிக்கோ தலைவனில்லை; மகனுக்கோ
  தாயில்லை; பூத்தி ருக்கும்
மலருக்கோ மணமில்லை, வானுக்கோ
  மதியில்லை, மறவர் கூட்டத்
தலைவற்கோ வாளில்லை; சன்மார்க்க
  சபையினுக்கோ நீதான் இல்லை
நிலைமைக்கே என்செய்வோம்?' எனச்சபையார்
  நெஞ்சுழன்று மயங்கி நின்றார். 10

'பத்தரெலாம் போற்றிவரும் பண்டிதமா
  மணியேநீ வாத வூரர்
சித்தமெலாங் கசிந்துருகிச் சிவமாகிச்
  செய்தருளும் வாச கத்தின்
புத்தமுதைக் கடைந்தெடுத்து வழங்கிவரும்
  புண்ணியந்தான் முற்று முன்னர்
அத்தனடிக் காளாகி அதனிழலில்
  அமர்ந்தனையே ஐயா ஐயா! 11

'அடங்கொண்ட நோயதனல் அல்லலுக்கே
  ஆளாய்நிற் கின்றேன், காலன்
வடங்கொண்டு வருங்காலம் வாராதோ
  எனைநோக்கி என்று நொந்தேன்
நடங்கண்ட அம்பலத்து நாதனடி
  நண்ணினை நீ எனக்கும் ஆங்கோர்
இடங்கண்டு வையென்று கவிமணியார்
  ஏங்கிமனம் பேத லித்தார். 12

சாவதும் புதுவ தன்றே
  எனுமொழி சாற்றும் ஊரார்[1]
பாவமு தூட்டி வந்த
  பண்டிதர் மறைவு கேட்டுக்
கோவென அலறிக் கைகள்
  குவிந்திடத் தொழுது நின்றார்
நாவது வறண்டு போக
  நல்லவர் விம்மி நின்றார். 13

'பள்ளியைத் திறந்து வைத்தாய்
  பாதையைச் செப்ப னிட்டாய்
ஒள்ளிய பாலங் கண்டாய்
  ஊர்திகள் வரவ ழைத்தாய்
தள்ளியே நின்ற அஞ்சல்
  நிலையமும் தந்தாய்' என்று
விள்ளவும் இயலா ராகி
  விம்மியே அழுது நின்றார். 14

  'பேசிடும் வழக்கிற் சங்கப்
பாக்களின் பெருமை யெல்லாம்
  பேசிட யாரைக் கண்டு
பெரும்பயன் பெறுவோம்? தென்றல்
  வீசிய அரங்கம் எங்கே
விளைந்திடக் காண்போம்?' என்று
  பேசிய நாட்டு மக்கள்
பேருயிர்ப் புயிர்த்து நின்றார். 15

---

[1]. பூங்குன்ற நாட்டார்.

நமது தமிழ்த் திருக்கோவில் முன்பி ருந்து
நாளெல்லாம் நாவசைத்த மணியின் ஓசை
அமைதியுற ஓய்ந்ததம்மா ! தமிழ் மாந்தர்
அகங்குளிர இலக்கியத்தேன் வழங்கி வந்த
கமழ்மணத்துக் கோற்குறிஞ்சி சாய்ந்த தம்மா !
கையிருந்த கனியொன்று வீழ்ந்த தம்மா !
இமிழ்கடல்மா ஞாலத்தின் இருள கற்ற
எழுகதிரும் கடலுற்றி மறைந்த தம்மா ! 16

அன்றொலித்த மணியோசை செவியில் மோதி
அமையாமல் எதிரொலியாய் என்றுங் கேட்கும்;
குன்றளித்த செழுந்தேனைக் குறிஞ்சி தந்த
குளிர்தேனைக் குறையாமற் சேர்த்து வைப்போம்,
சென்றகதிர் நாளைக்கு விடியும் போது
சிரித்தெழுந்து மிகப்பொலிந்து வந்து தோன்றும்
ஒன்றுபடும் உளத்தாலே வணங்கி நிற்போம் ;
ஓய்வின்றித் தமிழ்ப்பணியைத் தொடர்ந்து .
செய்வோம். 17

17. சிலைகாண் காதை

ஊருக்குச் செய்தநலம் சமயச் சார்பின்
  உயர்வுக்குச் செய்தநலம் தமிழ்வ ளர்த்துப்
பாருக்குச் செய்தநலம் சங்க நூலின்
  பாட்டுக்குச் செய்தநலம் தமிழி னத்தின்
வேருக்குச் செய்தநலம் எனநி னைந்து
  வெளிப்படுமோர் நன்றியினை வடித்துக் காட்டக்
காருக்கு நிகரான வணிகர் கூடிக்
  கதிரேசர் சிலைவடிக்க முடிவு கொண்டார். 1

கலைகண்டார் திறங்கண்டார் தமிழ்மொ ழிக்குக்
  கதியென்றார் அவ ருருவை வடித்துக் காட்டும்
சிலைகண்டார் ஊர்மக்கள் சிலைதி றக்கச்
  செயல்கொண்டார் விழாவயரும் நாளுங்
கண்டார் ;
அலைகண்டாற் போலவரும் மக்கள் எங்கும்
  அந்நகரில் திரண்டெழுந்தார்; உவமை
யொன்றும்
இலையென்றார் அதுகண்டார் மகிழ்வு பொங்கி
  ஈதன்றோ தமிழ்மொழிக்குத் திருநாள் என்றார். 2

தமிழ்நாடு தமிழ்மகனே உன்னை யீன்ற
தாய்நாடு ; குருதியுடன் கலந்து நிற்கும்
தமிழ்நாடு,[1] பிறமொழிக்குத் தொழும்ப ஞகித்
தலைகுனிய நாடாதே என்று ரைத்துத்
தமிழ்வாழத் துடிதுடித்த தமிழர் ஆட்சி
தமிழ்நாட்டில் தலைதூக்கி நின்ற நாளில்
தமிழ்வானிற் கதிரானேர் சிலைதி றக்கத்
தமிழரசு பேருதவி செய்த தங்கு. 3

பறம்புமலை கொல்லிமலை ஒக்கூர் என்னும்
பழம்பெருமை கொண்டிலங்கும் ஊரில் எல்லாம்
கரும்புநிகர் தமிழ்மொழிக்குச் சாறெ டுத்துக்
களிகொண்ட தமிழரசு பூங்குன் றத்து
வரும்புலவர் மாமணியைச் சிலையிற் கண்டு
வணங்கியது வாழ்த்தியது ; மேலும் பண்டைப்
பெரும்புகழான் மேம்படுநல் லூர்கள் தேடிப்
பெருமைசெயும் ஆர்வத்தால் விளங்கிற் றிங்கே. 4

எத்துயரம் ஏற்ருலும் தமிழ்மொ ழிக்கே
என்வாழ்வு தாய்மொழியைக் காக்கும் போரில்
செத்தொழிய நேர்ந்தாலும் அந்த நாளே
திருநாளாம் எனமுழங்கும் அரிமா ஏறு ;
பத்தியுடன் தமிழ்ச்சான்றோர் தாள்வ ணங்கும்
பண்புடையார் ; உயர்கலைஞர் ; அவர்தாம் எங்கள்
முத்தமிழ்தேர் மு. க. வின்[2] சிலையை நாட்டின்
முதலமைச்ச ராயிருந்து திறந்து வைத்தார். 5

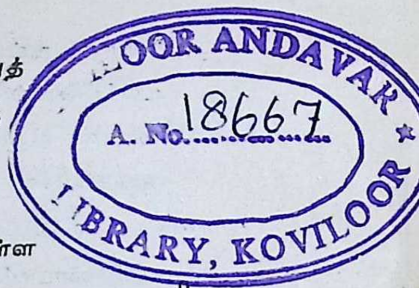
---

1. தமிழை விரும்பு, 2. மு. கதிரேசனர்.

உலையாத உள்ளத்தால் முயன்று தாமே
உயர்நிலையில் முன்னேறி ஏறுங் காலை
அலையாக வருமிடர்கள் அனைத்துந் தாண்டி
அமுதமென இனிதாகப் பேசும் பேச்சுக்
கலையாலே மக்களுளங் கவர்ந்து நின்ற
கதிரிரண்டாம்; இலக்கியவான் நெறியில் ஒன்று
தலையான அரசியல்வான் வழியில் ஒன்று
தமிழ்க்கதிரை அக்கதிர்தான் வாழ்த்திற் றம்மா! 6

ஊன்றுகோல் கொண்டே யாண்டும்
உலவிநற் றமிழ்வ ளர்த்தார்
ஊன்றுகற் சிலையாய் நின்றார் ;
ஆயினும் உய்வு காண
ஊன்றுகோள் நமது ளத்தில்
ஒவ்வொன்றும் மணிகளாகும் ;
ஊன்றிநாம் எண்ணி யெண்ணி
உருப்பெற உழைத்தல் வேண்டும். 7

அயன்மொழிப் பயிற்சி அன்னை
மொழியிடம் அன்பைக் கூட்டப்
பயன்படும் எனினும் இந்தி
பயின்றிட வற்பு றுத்தின்
இயல்பினிற் றமிழ்வ ளர்ச்சி
தடைப்படும் ஏற்றங் குன்றும்
மயலுளார் திணிப்ப ராயின்
வருபயன் இல்லை என்றார். 8

உரியதன் மொழியில் ஆக்கம்
உயர்ந்திட ஓம்பிக் காத்துத்
தெரிதருஞ் சுவையை மாந்தத்
தெரிகிலா நாடு தானும்
பெரியதே எனினு யாவும்
பின்னடைந் தழியும்; உள்ள
பெருமையுந் தேயும் என்றே
பேசினர் மதியா லாய்ந்து. 9

தாய்மொழி என்று சொல்லும்
தனிமொழி எதுவோ அந்தத்
தூய்மொழி வாயி லாகத்
தொடங்கிடும் கல்வி தன்னைச்
சேய்களும் முதற்கண் கற்றுத்
தெளிந்திடல் வேண்டும் இன்றேல்
தேய்வுறும் அறிவென் றெண்ணித்
தேர்ந்தவர் தெளிந்து சொன்னார். 10

பிறந்ததன் னாட்டிற் பேசும்
மொழியினைப் புறக்க ணித்து
மறந்தயல் மொழிக்காட் பட்டு
மனத்துறக் கற்ரு ரேனும்
சிறந்தநன் மொழியாற் கொள்ளும்
சீர்மையில் முற்றுப் பெற்ற
திறந்தனைக் கொண்டா ரென்று
செப்பிடல் அரிதே யென்றார். 11

வருவன எவையும் சொல்லும்
வல்லமை வாய்ந்த வேர்ச்சொல்
பெருகிய தமிழ்மொ ழிக்கட்
பிறமொழிச் சொற்க லந்து
சிறுமைகள் செய்து வாழ்தல்
செந்தமிழ்த் தாய்க்குச் செய்யும்
ஒருபெருந் தீங்கே யாகும்
ஒதுக்குக எனப்ப ணித்தார். 12

வையகம் ஈன்ற மக்கள்
முதன்முதல் வாய்தி றந்து
பையவே நாவ சைத்த
பைந்தமிழ் மொழியை யிங்குப்
பொய்யினுல் வடமொ ழிக்கட்
பிறந்ததாப் புகல்வ ராயின்
மெய்யறி வில்லார் கூறும்
வெற்றுரை யதுவாம் என்ருர். 13

பிறமொழிச் சொற்க லந்து
பீடுறும் இலக்க ணத்தின்
வரன்முறை யழித்து விட்டு
வழுவுடன் எழுதி யிங்குத்
தருநடை எளிய தென்று
தமிழனே சொல்வ ஞயின்
அறிவது தெளியும் நாளே
அவன்பெறல் வேண்டு மென்ருர். 14

பூமியின் வாழ்க்கை யொன்றே
புலன்மையின் குறிக்கோ ளன்று;
தோமிலா[1] அறிவைக் கூட்டித்
தூய்யநல் லொளிய தாக்கித்
தாமுணர்க் காணு இன்பந்
திருபொருள் ஒளியால் நோக்கி
ஏமுறல்[2] ஒன்றே கல்வி
எய்தியோர் குறிக்கோள் என்றார். 15

உயர்பெரும் நோக்கங் கொண்ட
ஒப்பிலாக் கல்வி தன்னை
மயர்வுற உடலை யோம்பும்
வாழ்க்கைக்கே வழியாக் கொண்டால்
வயல்தனில் வரகுக் காக
வளம்பெறும் பொன்னாற் செய்த
உயரிய கொழுவைப் பூட்டி
உழுவதற் கொப்பா மென்றார். 16

பண்படும் ஒழுக்கம் மிக்கோர்
பகர்தரும் வாய்ச்சொல் யாவும்
ஒண்டமிழ் மாந்தர்க் கென்றும்
ஊன்றுகோ லாகுங் கண்டீர்;
பண்டித மணியார் தந்த
பயன்தரும் ஊன்று கோலைக்
கொண்டுளந் தளரா வண்ணம்
கூடியே நடப்போம் வாரீர். 17

---

1. குற்றமில்லா, 2. இன்புறல்.

ஊன்று கோல்

செய்யுள் முதற்குறிப்பு

அகராதி

அ

ஆ

ஊ

எ

ஒ

ஓ

க

கோ

ச

சா

சி

செ

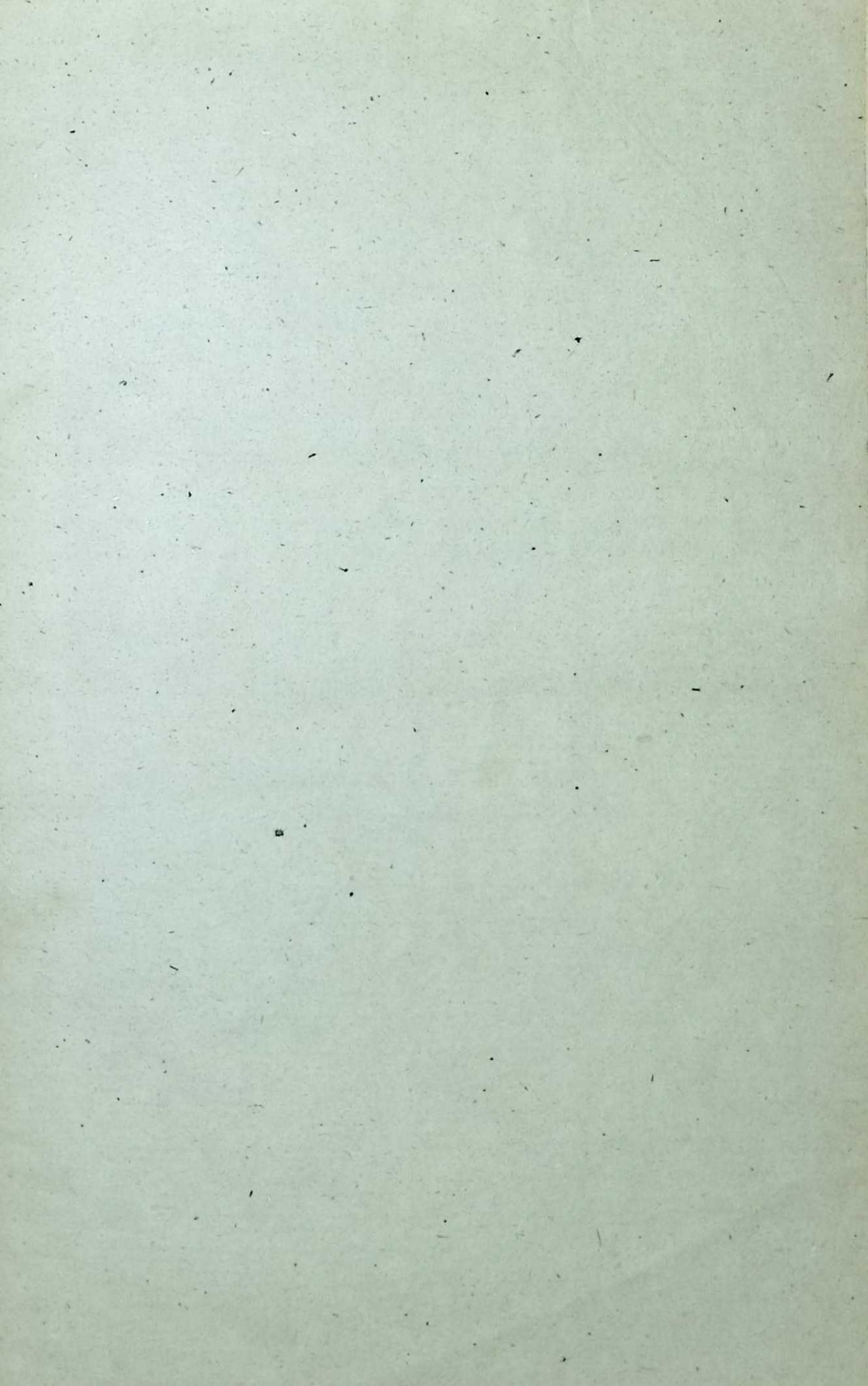
சே

தா

தி

து

தெ

கவியரசு முடியரசன்

கவியரசு முடியரசன் மதுரை மாவட்டம் பெரிய குளத்தில் 7—10—1920-இல் பிறந்தார். இவர் இயற் பெயர் துரைராசு. மேலைச்சிவபுரி சன்மார்க்க சபையில் படித்து 1947-இல் வித்துவான் பட்டம் பெற்றார். கலைச் செல்வி எனும் நங்கையை 1949-இல் கலப்புத் திருமணஞ் செய்து கொண்டார்.

சென்னை முத்தியாலுப் பேட்டை உயர்நிலைப்பள்ளி யிலும் காரைக்குடி மீ. சு. உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் தமிழாசிரியராகப் பணிசெய்தார்.

பொன்னி, குயில், போர்வாள், முருகு முதலிய இதழ்களில் இவர்தம் கவிதைகள் மலர்ந்தன, முடி யரசின் கவிதைகள் என்ற நூலும் வீரகாவியம் என்ற நூலும் தமிழக அரசின் பரிசுகள் பெற்றவை.

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் 1966 பாரி விழாவில் 'கவியரசு' என்ற பட்டம் வழங்கினர்.